

ร้อยละ ๑๐๐ เรื่องราว ข้อคิดเตือนใจ

“ที่ช่วยในการดำเนินชีวิต
ให้เปี่ยมล้นด้วยความชื่นชมยินดี
และมีสันติสุขที่เกินความเข้าใจ”

บทความ โดย...ปีเตอร์ ปังญาชน
ข้อคิดเตือนใจ โดย...ดร.จริยา ธรรมยุธา
และ ทีมงานสื่อมวลชนเสียงสันติ

ร้อยเรื่องราว ร้อยข้อคิดเตือนใจ

ที่ช่วยคุณในการดำเนินชีวิต
ให้เปี่ยมล้นด้วยความชื่นชมยินดี
และสันติสุขที่เกินความเข้าใจ

เรื่องสั้น โดย ปีเตอร์ ปิญญาชน
ข้อคิดเตือนใจ โดย ดร. จริยา ธรรมยุธา
และทีมงานสื่อมวลชนเสียงสันติ

หนังสือ ร้อยเรื่องราว...ร้อยข้อคิดเตือนใจ

โดย ดร. จริยา สรมยุรา

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำการลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ร้อยเรื่องราว...ร้อยข้อคิดเตือนใจ : สื่อมวลชนเสียงสันติ 2558

248 หน้า ภาพประกอบ

ISBN 978-616-91760-2-2

จัดพิมพ์โดย

สื่อมวลชนเสียงสันติ ภายใต้โครงการเสียงสันติ

27/1 ถนนหนองประทีป ตำบลหนองป่าครั่ง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50000

โทร. 053- 242 654 , 053-260 627 โทรสาร 053-248 342

E-mail: vop@voiceofpeace.org www.voiceofpeace.org

www.facebook.com/voiceofpeace2011

พิมพ์ที่ หจก. โรงพิมพ์จุฑุพร โทร. 053-242831

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2014

พิมพ์ครั้งที่ 2 มิถุนายน 2015

ราคา 150 บาท

จัดทำโดย

“สันติสุขที่เราให้แก่ท่านนั้น เราให้ไม่เหมือนโลกให้....”

(ยอห์น 14:27)

27/1 ถนนหนองประทีป ต.หนองป่าครั่ง อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000

โทร. 053- 242654 , 053-260627 โทรสาร 053-248342

E-mail: vop@voiceofpeace.org www.voiceofpeace.org

www.facebook.com/voiceofpeace2011

ที่ปรึกษา

ศ. ดร. วิโก ไชการัด

เรื่องสั้น

ปีเตอร์ ปัญญาชน

ข้อคิดเตือนใจ

ดร. จริยา ศรมยุรา

และทีมงานเสียงสันติ

บรรณาธิการอำนวยการ

ดร. จริยา ศรมยุรา

ผู้ช่วยบรรณาธิการอำนวยการ

ธีรศานต์ สาคร

กองบรรณาธิการ

จิตสุภา แต้ะเทอ, รุ่งฟ้า อาสานนท์

จัดทำหน้าโดย

(องค์การ) สี่อมวลชนเสียงสันติ

การ์ตูนโดย

วสันตประชา ภู่แต่ง

ออกแบบปก

นิรันดร์ จันทจร

ร้อยเรื่องราว...ร้อยข้อคิดเตือนใจ

3

คำนำ...บรรณาธิการ

สื่อมวลชนเสียงสันติ เป็นองค์การที่ดำเนินการผลิตสื่อหลากหลายรูปแบบ อาทิ รายการวิทยุ โทรทัศน์ วิทยุทัศน์ หนังสือ ผลิตอัลบั้มเพลง ดนตรี กระทั่งวันนี้ก้าวเข้าสู่ปีที่ 50 ปี โดยเป็นองค์การที่ไม่แสวงหากำไร

“ร้อยเรื่องราว...ร้อยข้อคิดเตือนใจ” เป็นหนังสือที่ไม่เพียงแต่เป็นงานเขียนที่บรรจงเล่าและร้อยถ้อยคำให้เป็นเรื่องราวที่เป็นบทเรียนประสบการณ์ของผู้เขียนคุณปิเตอร์ ปัญญาชน นักเขียนคนไทยชื่อดังท่านหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่...ในตอนจบของเรื่องสั้นแต่ละตอนยังมีข้อคิด...ข้อเตือนใจซึ่งเขียนโดยบรรณาธิการและทีมงานเสียงสันติ เพื่อช่วยเสริมสร้างความหวัง กำลังใจในการดำเนินชีวิต ด้วยการนำข้อคิดดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังช่วยปรับปรุงเปลี่ยนแปลงความคิด ทศนคติเมื่อต้องเผชิญปัญหาต่างๆ

หนังสือ “ร้อยเรื่องราว...ร้อยข้อคิดเตือนใจ” ได้พิมพ์ออกมครั้งที่ 1 ในเดือนธันวาคม 2014 จำนวน 1,000 เล่มซึ่งได้รับการตอบรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี และที่ท่านอ่านอยู่นี้เป็นการพิมพ์ครั้งที่ 2 อีกจำนวน 1,000 เล่ม หนังสือเล่มนี้รวบรวมข้อเขียนของคุณปิเตอร์ที่เคยตีพิมพ์แล้วในประเทศสหรัฐอเมริกา 30 เรื่อง

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอวยพระพรผู้อ่านทุกท่านให้มีชีวิตที่เต็มล้นไปด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขอย่างแท้จริง

ดร. จริยา ศรีมยุรา

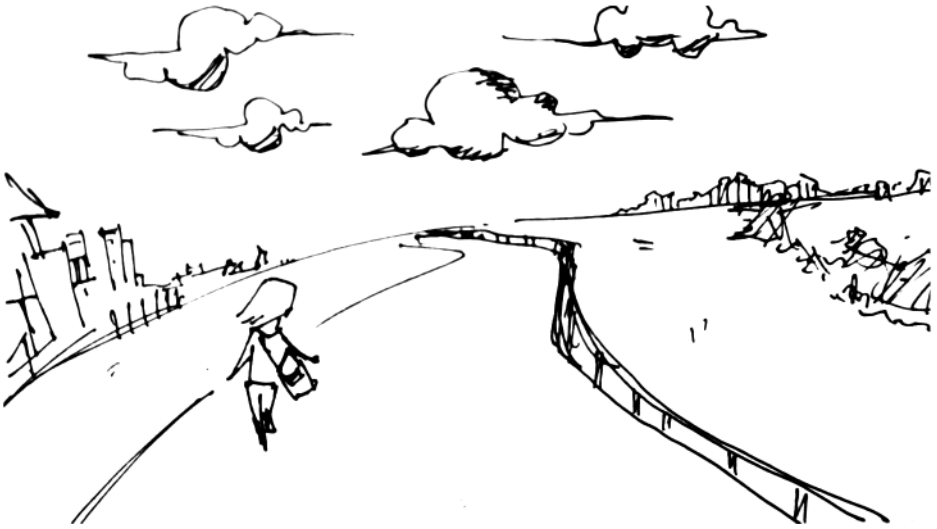
สารบัญ

	หน้า
1. ชีวิต...ผ่านทีละก้าว	7
2. เข้มในขนมปัง	15
3. แก้วใจ...ติดดิน	25
4. ข้าวเปล่า...หมวดโย่ง	33
5. จอมยุทธ...มีดสองเล่ม !	42
6. ให้ยิ้มอย่างไร..ถึงไม่เจ็บปวด	50
7. นกหัวขวาน...บะหมี่เกี๊ยว...?	55
8. น้ำเต้าหู้...บุญเลี้ยง	63
9. โกล..กระหึ่มกึกก้อง !	72
10. ใคร..ทำร้ายตีใหญ่ ?	80
11. กังกัง...ลืมนจนได้	88
12. ก่อนตะวันจะลับขอบฟ้า	96
13. คิดไม่ออก...บอกหัวใจ	105
14. เนียนจริงๆ...มนุษย์ยุคสุดท้าย!!	113
15. เลือกข้างผิด...ติดคุกแน่ !	121

หน้า

16. เศรษฐีผู้ร่ำรวย...	129
17. แม่ๆ...ที่เคยพบเห็น	137
18. บทที่ไม่อยากเล่น	146
19. ปราบผี !	154
20. ผมทิ้งเธอไม่ได้	160
21. ภูมิใจ...ฉันเป็นไทย !	168
22. มนุษย์...เหมือนตัวกินมด	176
23. มะละกอลูกนี้...ของลุง... ?	184
24. ยี่...กับสัญญาใจ	192
25. วัฒนธรรมเดียวดาย	201
26. สวรรค์คงได้...เฮ !	208
27. สุขกันไป...ร้อนใจก็เท่านั้น	216
28. ฝนตก...ดอกโรย	224
29. อยากเห็นหน้าเธอ...นก	232
30. วาสนา..หัวเท่าบอกลอย	240

1 ชีวิต...ผ่านทีละก้าว

เช้านี้อากาศครึ้มฟ้าครึ้มฝน แสงแดดที่เคยสาดส่องลาลับหายไป
ชวนให้วังเหงาหวานจนถึงแม้จะเพิ่งตื่นมาจากที่นอนอันแสนอบอุ่นก็ตาม
เสียงเจ้านกหัวขวานเจาะต้นไม้ใหญ่ไร้ใบเสียงดังก้อง "ก๊อก ก๊อก ก๊อก"
ฟังแล้วชวนให้เวียนหัว

"มันไม่ยุติธรรม !" เสียงสบถดังฟังชัดลอดออกมาจากห้องทำงานของ
ภรรยาสาวซึ่งอยู่ถัดจากห้องนอน ทำให้หน่วยผู้เป็นสามีถึงกับตกอกตกใจต้องรีบ
เข้าไปดู เห็นภรรยากำลังเปิดดูทั้งทีวีและคอมพิวเตอร์ตัวโปรดบนโต๊ะ

"เกิดอะไรขึ้นฟ้า...อะไรไม่ยุติธรรมหรือ ?"

ฟ้าชี้ขึ้นไปที่จอคอมพิวเตอร์แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันสั้นเทา

"แฮม...พีดูลี ทั้งคู่ยังอายุน้อยมาก เสียงก็เพราะซึ่งราวกับเสียงสวรรค์ แต่...ต้องเสียชีวิตไปทั้งคู่ มันไม่ยุติธรรมจริงๆ คนดีๆ ที่มีผลงานสร้างความสุขแก่สังคมต้องมาอันเป็นไปรวดเร็วเหลือเกิน ส่วนไอ้คนเลวๆ มันไม่ยกกะตายซะที"

หนุ่ย..ทำทางงๆ เพราะไม่รู้ว่การรยกำลังพูดถึงใครและเรื่องอะไรกันแน่

"เดี๋ยว...ใจเย็นๆ กำลังดูอะไรอยู่ แล้วกำลังพูดถึงเรื่องอะไร..."

"แฮม...พีดูลี ดูพุ่มพวง ดวงจันทร์ ร้องเพลงคู่กับ กุ้ง กิตติคุณ เพลงเดือนต่ำดาวตก ในยุทูป เพราะมากที่สุด ซึ่งเหลือเกิน แต่เขาเสียชีวิตไปแล้วทั้งคู่ ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมคนดีๆ ต้องจากไปเร็วแบบนั้น มันยุติธรรมหรือ?"

หนุ่ยถอนหายใจ

"เฮ้อ...เรื่องนี้พีก็เข้าใจและก็ไม่สามารถอธิบายได้เลย"

ภรรยาสารชักต่อ

"ไหนบอกว่าเคยเป็นครูสอนเด็กในโรงเรียน เก่งไง สามารถอธิบายเรื่องยากๆ ให้มันง่ายได้...ไม่ลองออกความเห็นหน่อยหรือจ๊ะ?"

"เอาแบบนี้...ก่อนอื่นต้องทำใจก่อนว่าโลกนี้มันอนิจจังไม่เที่ยงอะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ทางบ้านเราเขาก็ว่า เขาทำบุญมาแค่นี้ หรือหมดเวรหมดกรรม...ส่วนทางคริสต์เขาก็ว่า เขาไปสวรรค์อยู่กับพระเจ้า สบายแล้ว อะไรต่อมิอะไรมันดีกว่าในโลกนี้"

ฟ้ายังไม่ยอมง่ายๆ ถามต่อ

"แล้วนรกละ ทำไมไม่เอาไอ้พวกบ้าๆ บวมๆ ใจจืดใจดำไปเสียที" หนุ่ยทำท่าจะเดินหนี เพราะเจอถามปัญหาหนักๆ แต่เช้า พอได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นขัดจังหวะเลยให้ภรรยาช่วยรับโทรศัพท์ที่ตั้งอยู่ไม่ห่างจากที่ภรณานั่งอยู่

"พี่หนู...พี่แม่วโหลมาหา" หนูรับโทรศัพท์พร้อมกับกล่าวทักทายพี่แม่วอย่างอารมณ์ดี

"ขอบคุณครับพี่แม่วที่เป็นกำลังใจมาตลอด หวังว่าเร็วๆ นี้จะไปทานอาหารกับพี่แม่วและพี่เต่าอีกนะครับ ที่เดิม...อ้อ ส.ค.ส.ได้รับแล้วขอบคุณจริงๆ ...สวัสดิ์ครับ"

ก่อนที่หนูจะเดินจากไปทำอย่างอื่นก็ต้องชะงักเมื่อเจอเสียงภรรยาสาวไล่หลังมาอย่างไม่ลดละ "เดี๋ยว..พี่อย่าเพิ่งไป ยังไม่ได้บอกเลย เรื่องที่ถามนะ"

หนูทำท่างงๆ "ถามอะไรลืมไปแล้ว..." พูดพร้อมกับเสียงหัวเราะเหมือนเด็กๆ

"ก็เรื่องยุติธรรม กับ เรื่องนรกไง แหม...ทำเป็นลืม"

หนูย่ำเท้าครุ่นคิดแล้วบอกว่า

"แบบนี้ดีไหม พี่จะเล่าเรื่องจริงให้ฟังเรื่องหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นนานแล้ว แต่พี่ยังจำได้ดีเหมือนมันเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง"

ฟ้าละสายตาจากทีวีและคอมพิวเตอร์ หันมาฟังอย่างตั้งใจ

"เมื่อตอนหนุ่มๆ พี่มีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง เรารักกันมากเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนซี้ก็ว่าได้มีอะไรเราจะบอให้กันได้ เงินไม่มีก็ขอยืมขอกินได้อย่างสะดวกปาก มีอะไรช่วยกันได้ไม่ต้องพูดอ้อมค้อม ไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ เขาชื่อเสี่ยสอง...

เราเคยเป็นเซลล์แมนด้วยกัน ว่างๆ เราก็ไปหาอาหารทานกันเสมอๆ เขาเติบโตมาจากครอบครัวชาวจีนจนๆ เขายืนขันแข็งมาก หลังจากการเป็นเซลล์แมนออกตลาดขายสินค้าประเภทเครื่องใช้ประจำบ้าน บางทีก็ต้องออกต่างจังหวัดไปเยี่ยมลูกค้า...

จำได้ช่วงแรกนั้นเราต่างก็เพิ่งเริ่มทำงานกันใหม่ๆ เงินทองก็ไม่ค่อยจะมี จะกินอะไรสักอย่างต้องถามกันก่อน 'เฮ้ย...เอ็งมีเงินติดตัวมาเท่าไร? ข้ามียี่สิบเอง...?' มันเป็นเรื่องขำขันแบบนี้เลยนะสมัยนั้น กว่าจะเริ่มลืมตาอ้าปากได้ก็ต้องทำงานกันหารู้งานหาราค้าแบกกันหลายจ๊อบทีเดียว

หลังจากนั้นเราก็ห่างกันอยู่หลายปี เพราะต่างคนต่างก็ได้งานใหม่ จนกระทั่งวันหนึ่งก็ได้รับโทรศัพท์จากเจ้าเสียสองว่าอยากพบ ให้ไปทานอาหารด้วยกันในภัตตาคารชั้นหนึ่งแห่งหนึ่งแถวสีลม เขาก็บอกว่า

'อยากกินอะไรก็สั่งเลย เอาชนิดดีที่สุดที่เอ็งอยากกินในชีวิตของเอ็ง... เพื่อฉลองที่ข้ากำลังจะเปิดโรงงานของตัวเองแถวนอกเมือง'

ด้วยความดีใจฟឹก็สั่งใหญ่เลย หูหลาม เป้าฮื้อ หมูหัน และอะไรอีกมากมาย เพราะคิดว่าเพื่อนเรารวยแล้ว มีเงินจ่ายแน่ เลยไม่เกรงใจเพื่อนตั้งแต่ประการใด เพราะนานๆ สักทีจะได้มีโอกาสได้ขึ้นเหลากับเขาสักครั้งหนึ่ง

พออาหารมาเสิร์ฟแทบจะเต็มโต๊ะกลม ฟឹก็ไม่รอช้า รีบตักทานอย่างเอร็ดอร่อยแทบจะลืมนึกถามเสียสองไปเลย เพราะความเคยชิน หรือสนิทสนมกันมากนั่นเอง แต่พอเห็นเจ้าเสียสองมันไม่ยับยั้งแถมยังนั่งเพ่งมองอาหารบนโต๊ะอย่างหมดอาลัยตายอยาก

'เฮ้ย...เอ็งเป็นอะไรไป ทำไมไม่กิน หรือว่าข้าสั่งอาหารมากไป...?'

เขาสั่นหัว ไม่พูดไม่จา ได้แต่เหม่อมอง แถมมีน้ำตาคลอเบ้า...'เป็นอะไร บอกหน่อยเพื่อน เกิดอะไรขึ้น เร็วๆ! ข้าอยากรู้...' หลังจากนั้นเสียสองเริ่มยับยั้งพูดอย่างช้าๆ ด้วยความยากลำบาก

'เอ็งรู้ไม่ใช่หรือว่า พ่อแม่ข้ามาจากเมืองจีน ตอนมาใหม่ๆ ครอบครัวเราลำบากมาก ข้าวปลาแทบจะไม่มีกิน เวลากินข้าวต้มพ่อแม่

มักจะบอกให้กินกับน้อยๆ หน่อยเผื่อน้องบ้าง กินข้าวต้มก็มีแต่น้ำข้าวมากกว่าข้าวอีก ตอนนั้นอยากกินโน่นกินนี่ คิดและหวังว่า สักวันข้าจะต้องร่ำรวยให้ได้ หาของดีๆ กินเหมือนคนรวยอื่นๆ ทั้งหลายในโลกนี้

ดังนั้น...ข้าถึงได้พยายามทำงานอย่างหนักหารุ่งหาร่มค่า เก็บหอมรอมริบ เองก็เห็นตอนที่เรากำลังเป็นเซลล์ระยะนั้น แต่...เดี๋ยวนี้ ข้ากินไม่ได้แล้ว' ด้วยความสะเทือนใจ แล้วถามด้วยความเป็นห่วงว่า 'ทำไมกินไม่ได้ ไม่สบายหรือ แล้วทำไมไม่บอกจะได้ไม่ต้องสั่งอาหารมาเยอะเยอะแบบนี้ ?'

เขาบอกว่า ข้าว่าโลกนี้มันไม่ยุติธรรมกับข้าอย่างที่ไหนข้าทำงานหนักมาตลอดชีวิต พอสร้างเนื้อ สร้างตัว กว่าจะสร้างโรงงานเป็นของตัวเองได้เหนื่อยแทบตายแต่...จู่ๆ ก็เกิดปวดท้องขึ้นมาต้องหามเข้าโรงพยาบาลด่วนเลย พอหมอเช็คเสร็จบอกว่า เป็นมะเร็งที่กระเพาะ ตอนนี้นะกระเพาะข้าถูกตัดไปเหลือเพียงหนึ่งในสี่เท่านั้น กินอะไรมากไม่ได้ แถม..หมอยังบอกอีกว่า จะอยู่ได้อีกไม่นาน ด้วยเหตุนี้ข้าเลยคิดถึงเอง เพื่อนคนเดียวที่ข้าเคยร่วมทุกข์ร่วมสุขมาด้วยกัน อย่างน้อยก็อยากเห็นเองได้กินของดีๆ หนูๆ บ้าง...มันเป็นความสุขภายในลึกๆ ที่บอกไม่ถูกเหมือนกัน'

จากนั้นไม่นาน เสียสองก็จากโลกนี้ไปอย่างไม่มีวันกลับ...

"นี่แหละ ที่พี่อยากจะบอกว่า พี่ก็ไม่ว่าจะอธิบายอย่างไร ว่า โลกนี้มันยุติธรรมไหม นอกจากคิดในทางที่ดีว่า เขาไปดีแล้วหมดเวรหมดกรรม ไปสวรรค์แล้ว ไม่ต้องทรมาน"

ฟ้าทำหน้าบอกล้มถูก "แหม...เรื่องมันเศร้าจริงๆ ทำไมเป็นแบบนี้เน้อ"

"เอาเถอะ เราต้องทำใจ ชีวิตนี้ไม่มีอะไรแน่นอน อยู่ให้มีความสุขในแต่ละวันก็พอแล้ว เราไม่รู้ว่าจะรู้งี้จะเกิดอะไรขึ้น ไม่มีใครบอกได้" ภรรยายังไม่ยอมหยุดถาม

"แล้วเรื่องนรกนะ เป็นมาอย่างไร บอกเล่าได้ไหม เพราะยังค้างใจ อยู่ว่าไอ้พวกชั่วช้าสามานย์ มันไม่ยกจะตายเสียที" "เรื่องนี้ไม่ยาก มีเรื่องเล่ากันว่า เจ้าของสวรรค์ได้สร้างสรรพสิ่งในโลกนี้รวมทั้งนางฟ้าหรือจะเรียกว่าทูตสวรรค์ไว้รับใช้บนสวรรค์ สร้างไว้อย่างยอดเยี่ยมเหมือนผู้สร้างเลย มีฤทธิ์เดช อิทธิฤทธิ์ มีอำนาจมาก รูปร่างสวยงาม

จากนั้นไม่นานเจ้าหัวหน้านางฟ้าตนนี้เกิดคิดคดทรยศ ทำให้สวรรค์ปั่นป่วนไปหมด เลยถูกไล่ลงมาอยู่ในโลกนี้ ซึ่งเขาเรียกพวกนี้ว่า **พ่อของความมูสา จอมโกหก** หรือเรียกให้ง่ายหน่อยก็คือ **ซาตาน** นั่นเอง หัวหน้าซาตานมันพาลูกน้องลงมาจากรสวรรค์ มาป่วนผู้คนในโลกด้วยความโหดเหี้ยมทารุณ ทำให้ผู้คนแตกแยก ต้อล้มลงมากมาย จากความโลภ บ้าอำนาจ เพศ เงิน ไม่มีศีลธรรม จริยธรรม โอ๊ย...พูดไม่หมดสารพัดเลย แต่...ตอนนั้นรกปิดแล้ว ไม่ยอมให้มันกลับลงไปกล้วป่วน...สวรรค์ก็ไม่ให้ขึ้นเดี๋ยวนางฟ้าบนสวรรค์ก็ผิดเพี้ยนโดนติดสินบนคอรัปชั่น..?"

พวกมารซาตานและลูกน้องมันไม่รู้จัก **เดินทีละก้าว..กินข้าวทีละคำ...** แถมหน้าหนา ด้านอีกต่างหาก ชนิดเกิดมาก็ไม่เคยพบเห็นมาก่อน แต่..ใครทำอะไรไว้ก็จะได้รับสิ่งนั้นแน่นอน หรือได้รับผลของการกระทำของพวกมันอย่างแน่นอน...ชั่วว์ !!

ชีวิต...ผ่านทีละก้าว

“แพทย์ผู้ประเสริฐ.....”

จงใช้ชีวิตในแต่ละวันอย่างมีความสุข เพราะเราไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น ไม่มีใครบอกได้ให้เราใช้ชีวิตที่ประกอบด้วยสติ สัมปชัญญะ และปัญญาอยู่เสมอ การดูแลสุขภาพร่างกายและจิตใจเป็นเรื่องที่ไม่ควรละเลย เพื่อเราจะได้มีชีวิตยืนยาวบนโลกใบนี้ การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่และสถานการณ์ที่ต้องเผชิญในแต่ละวันก็เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง ทำอย่างไรที่จะให้อยู่ในโลกใบนี้อย่างมีความสุข ด้วยชีวิตที่เป็นพระพรกับตนเองและผู้อื่น

ชีวิตคนเราไม่เที่ยงแท้ สำหรับบางคนดูเหมือนไม่ยุติธรรม อย่างเช่นชีวิตของเสียสอง เมื่อครั้งยากจนต้องดิ้นรนทำมาหากิน ทำงานหนักตลอดชีวิต พอมีเงินกลับได้โรคร้ายเป็นของแถมไม่สามารถมีความสุขกับสภาพความเป็นอยู่ได้ และต้องเสียชีวิตลงในที่สุดดูเหมือนไม่เป็นธรรมเลย เราไม่สามารถเลือกเกิดได้ ไม่สามารถที่จะเลือกไม่ให้มีโรคร้ายไข้เจ็บ แต่เราสามารถเลือกปฏิบัติกับชีวิตของตนเองได้ เลือกที่จะดูแลสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงด้วยการทานอาหารที่เป็น

ประโยชน์ต่อร่างกาย เลือกกอกกำลังกายและนำสิ่งที่ดีเข้าสู่ชีวิตได้ เพื่อเป็นพลังผลักดันให้เรามีกำลังใจในการทำความดีต่อตัวเองและผู้อื่นต่อไป

เชื่อว่ายังมีคนอีกมากมายที่กำลังเผชิญกับปัญหาเหมือนเสียสองในสายตามนุษย์ เราไม่สามารถที่จะบำบัดโรคภัยไข้เจ็บที่เราไม่สามารถควบคุมได้อีกต่อไปแล้ว ทางออกที่ดีก็คือต้องพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้น ด้วยความยินดี นั่นคือความตายในที่สุด

แต่..พระคุณของพระเจ้ามีมากมายสำหรับชีวิตมนุษย์เรา พระองค์รักมนุษย์ทุกคนในโลกใบนี้ พระองค์เป็นแพทย์ผู้ประเสริฐที่จะเยียวยารักษาเราได้ หากเราเชื่อและวางใจในพระองค์ ในพระธรรมมัทธิว บทที่ 9 ข้อ 22 พระเยซูคริสต์ได้กล่าวไว้ว่า “**ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายโรค**” ทุกอย่างในชีวิตเราอยู่ในเวลาและวาระของพระเจ้า วาระเกิด วาระตาย วาระสุข วาระทุกข์ ฯลฯ ให้พระองค์ได้มีโอกาสเป็นความหวังและกำลังใจสุดท้ายของชีวิต ให้พระองค์ได้มีโอกาสทำการอัศจรรย์ให้กับชีวิตเรา และเราจะมีประสบการณ์กับพระคุณ ความรักของพระองค์

2 เข็มในขนมปัง

ตั้งแต่จำความได้ฉันอยู่กับแม่เพียงคนเดียว แม่เคยบอกฉัน
เพียงสั้น ๆ เมื่อฉันถามแม่ว่า “พ่อไปไหน...ทำไมฉันไม่มีพ่อเหมือนคนอื่นเขา”
“พ่อเฒ่าตาย...ตั้งแต่เฒ่ายังไม่เกิด”

แค่นั้นเอง...แม่อีกไม่เคยพูดถึงเรื่องพ่อให้ฉันฟังอีก...และฉันก็ไม่กล้าถาม
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แม่จะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ หากฉันพูดหรือถามเรื่องพ่อทุกครั้ง...

เช้านี้อากาศค่อนข้างเย็น ฉันดึงผ้าห่มผืนน้อย ห่มไหล่ทั้งสองข้างของฉัน
ให้กระชับขึ้น ขณะเดียวกันก็มองหา ไก่หลาย ๆ ตัวที่เลี้ยงไว้ตามมีตามเกิด และ
ก็อดสงสัยว่ามันไม่ได้ คิดว่ามันคงหนาวเหมือนกัน แต่ฉันก็ไม่รู้จะทำอย่างไรให้
กับมันได้ นอกจากพยายามไล่ให้มันเข้าไปในบ้าน อย่างน้อยยังมีกองไฟที่จุดไว้
ตั้งแต่เมื่อคืน คงเหลือความอบอุ่นไว้บ้าง

แม่ไก่เดินคุ้ยดินหาอาหารอย่างชะมัดเข้มข้น โดยมีลูกเจี๊ยบหลายตัวเดินตามจิกอาหารกันอย่างสนุกสนาน ดูๆ ไปมันก็มีความสุขตามประสาไก่ แม่มันคงรักลูกของมันมากนะ...ไม่เหมือนแม่ของฉัน...ที่ไม่รักฉันเลย...คอยแต่ดุด่า บางครั้งก็ลงมือลงไม้ตบตีโดยไม่มีเหตุผลราวกับว่าหัวใจของแม่ทั้งดวงมีแต่ความเคียดแค้นและเกลียดชัง

บ่ายวันนั้นเอง ขณะที่ฉันเดินกลับจากการรดน้ำรดสวนผักและดอกไม้ที่ปลูกไว้ พลันได้ยินเสียงหมาเห่าที่ฉันผูกไว้กับกอไม้ไผ่มาแต่ไกล ฉันรีบก้าวเท้าให้เร็วขึ้น อยากรู้เหมือนกันว่าใครกันหนอที่มาหาแม่ และอีกใจหนึ่งก็กลัวหามาฉันจะหลุดออกมาไล่กัดคนแปลกหน้า

“อีหาล้า...เอ็งมาทีได้แล้ว เข้ามานี่” เมื่อฉันโผล่เข้ามาในบ้าน พลันก็รู้สึกตกใจ ฉันจำได้แล้ว...อ้ายหนานคนนี่เอง มันเคยมาขอแม่ จะเอาฉันไปเลี้ยงตั้งหลายปีมาแล้ว ตอนนั้นฉันเพิ่งจะอายุได้เพียงสิบกว่าขวบเอง...เมื่อตั้งสติได้ฉันก็รีบยกมือไหว้อ้ายหนานอย่างเสียไม่ได้

“อ้ายหนานมันจะมาเอาเอ็งไปเลี้ยง จำได้ไหม...ที่ข้าเคยบอกเอ็งหลายปีมาแล้ว เอ็งจะได้ไม่อดตาย” พอได้ยินเท่านั้นแหละ ฉันรู้สึกใจสั่นเกิดกลัวขึ้นมาโดยไม่รู้สาเหตุ เท่าที่รู้แม่บอกว่ามันเคยอยู่แถวนี้ แล้วก็ย้ายถิ่นฐานไปเรื่อยๆ แต่หลังสุดฉันก็ไม่รู้ว่าเขาไปอยู่ที่ไหนทำอะไรถึงได้รัววยกลับมา”

“ฉันอยู่กับแม่ก็ดีแล้วนี่ ทำไมต้องเอาฉันไปเลี้ยงด้วย”

“เอ็งอยู่กับข้าก็อดตายเท่านั้น ข้าวสารจะกรอกหม้อแทบจะไม่มีบุญแค่ไหนแล้วที่มันสงสารเอาไปเลี้ยง เอ็งจะได้ไม่ต้องลำบากเหมือนข้า”

“แล้วใครจะช่วยแม่ทำไร่เลี้ยงหมูล่ะ”

“ข้าไม่เล็งไม่เลียงมันแล้วหนุ พอข้าได้เงินข้าก็จะไปอยู่ที่อื่นเหมือนกัน
แหละ ข้าเบื่อที่นี่เหลือเกิน”

“แล้วมันจะให้ฉันทำอะไร”

ก่อนที่ฉันจะพูดอะไรต่อ อ้ายหนานพูดแทรกเข้ามาว่า “เออเนะๆ...
อย่ามัวเถียงกันอยู่เลย พูดกันตรงๆ ดีกว่า ไม่ต้องอ้อมค้อม ข้ามัดจำเงินกับ
แม่เอ็งไว้ ตั้งแต่เอ็งยังเด็ก ตอนนี้อ็งก็โตเป็นสาวแล้ว ข้าจะเอาไปช่วยงานที่เมืองนอก
จะได้อยู่อย่างสบายเสียที ไม่ต้องมาทนทุกข์ลำบากอยู่ที่บ้านป่าแบบนี่ต่อไป...
อีกสองวันข้าจะมารับ วันนี้ข้าขอตัวไปก่อนละ” พูดแล้วอ้ายหนานก็รีบลาแม่กลับไป
อย่างเร่งรีบ โดยไม่ลืมนำกับแม่ว่า “อีกสองวันข้าจะมารับอีห้ำ...อย่าให้ข้าต้อง
เสียเวลา” แม่ก็ลูบจูบปากอย่างมันเหมาะ พร้อมทั้งออกมาส่งหน้าบ้านอย่างมี
ความสุข ด้วยรอยยิ้มอย่างฟินอบพิเทา

จากนั้นไม่นานนัก...ฉันก็ได้มาอยู่กับอ้ายหนานที่เมืองเล็กๆ
แห่งหนึ่งใกล้เมือง ไวชาเลีย ซึ่งอยู่ทางเหนือของมหานครลอสแอนเจลิส
ประเทศสหรัฐอเมริกา...ในฐานะเมียน้อยของเขา เรื่องนี้ตามประเพณีของชาวเผ่า
ของฉัน การมีเมียหลายคนนั้นเป็นเรื่องธรรมดาไม่ได้ผิดอะไร แต่...ฉันต้องยอมรับ
ว่ามันปวดร้าว เจ็บปวดเหลือเกินต้องมาอยู่ในสภาพเช่นนี้...ลึกๆ แล้วเหมือนตัวเอง
ไม่ใช่มนุษย์ มันโหดร้ายเกินกว่าชีวิตที่บอบบางอย่างฉันจะทนได้ ถูกจิกใช้ราวกับ
เป็นทาสของเมียคนแรกของเขา...ฉันเป็นสัตว์เลี้ยวเชื่องๆ ตัวหนึ่งที่พวกเขาจะทำ
อะไร...เมื่อไหร่ก็ได้....

...ที่บ้าน...เป็นร้านขายของข้าตั้งแต่เครื่องใช้ไม้สอยตลอดจน
อาหารแห้งและผักผลไม้ สำหรับชาวเอเชีย ส่วนมากจะเป็นชาวเผ่าที่
รัฐบาลนำมาตั้งหลักแหล่งรากฐานอยู่ที่เมืองนี้ ฉันต้องจัดเตรียมอาหาร

ข้าวของให้เข้าที่เข้าทางและต้องทำความสะอาดร้านทั้งวัน วันไหนพีหนาน
ไม่อยู่ เธอจะแก้งด่าฉันอย่างเสียๆ หายๆ และแอบตบตีฉันหลายครั้ง...
แถมยังชอบแอบไปฟ้องพีหนานถึงความซี้เกียจหรือความเลวร้ายเกี่ยวกับ
ฉันทั้งๆ ที่มันไม่ใช่เรื่องจริงเลย

ฉันมักจะคิดน้อยอกน้อยใจอยู่เสมอ หากฉันมีโอกาสจะบอกแม่ๆ ทุกคน
อย่าได้ทำแบบนี้อีกเลย ขนาดสัตว์เดรัจฉานมันยังรักลูกของมัน แล้วเราเป็นมนุษย์
มีจิตวิญญาณจะทำได้อย่างไร? มันผิดทั้งกฎหมายและศีลธรรม บาปหนักหนา
ไม่คุ้มกับเงินที่พวกเขาให้มาเพียงเพื่อซื้อสิ่งของวัตถุที่ไม่ใช่สิ่งจำเป็นที่สุดในชีวิต
หากเราอยู่กันแบบเรียบง่ายรู้จักพอเพียง มีข้าวมีปลา มีพืชผักตามธรรมชาติและ
ไม่ซี้เกียจจนเกินไป เราก็ไม่อดตายดอก...

แน่นอนล่ะ...สภาพแวดล้อมในเมืองนี้มันไม่เหมือนกับบ้านป่าชาวคอย
ที่เราเคยอยู่ ดังนั้นความเครียดและการมีปากเสียงทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นประจำ
ในที่สุดอ้ายหนานก็เข้าข้างเธอถึงกับลงมือลงไม้ทุบตีฉันต่อหน้าต่อตาเมียใหญ่
ของเขา

เมื่อมันหลายๆ ครั้งเข้าฉันทนไม่ไหวแล้วก็เลยสู้ชีวิต แต่...ลงเอยด้วย
การถูกจับขึ้นรถเอาไปปล่อยทิ้งข้างทางอีกเมืองหนึ่ง วินาทีนั้นฉันยอมรับว่าฉันกลัว
หวาดหวั่น เคืองคว้าง...หมดหนทาง... ร้องให้สะอึกสะอื้นพลางอ้อนวอนราว
จะขาดใจ “อย่าทิ้งฉันเลย ฉันผิดไปแล้ว...พาฉันกลับไปด้วยเถอะ...อย่าทิ้งฉันไว้
ที่นี่คนเดียว สงสารเถอะ...มือฉันจับยึดเบาะรถเอาไว้แน่น แต่ก็โดนพีหนานถีบลง
จากรถอย่างไม่มียั้ง...” พอตั้งสติได้อีกครั้ง...มองไปทางไหนก็เจอแต่ไร่อุ่นยาว
เหยียดสุดลูกหูลูกตากลางทะเลทราย...มันน่ากลัวเหลือเกิน...เหมือนถูกโดดเดี่ยว
อยู่คนเดียวในโลก...ปวดล้าไปทั้งกายและใจ...หมดอาลัยตายอยากในชีวิต มันชา

ไปหมด โลกทั้งโลกเหมือนกับกำลังจะแตกสลายไปในตอนนั้น ทำไมโลกนี้มันช่างโหดร้ายกับฉันขนาดนี้...ยอมรับว่าตอนนั้นฉันกลัวจนตัวสั่นไปหมดเหมือนลูกนกตัวน้อยๆ ที่ถูกทอดทิ้งอย่างเดียวยดาย....

ขณะที่ฉันกำลังเดินร้องไห้เหมือนเด็กๆ อยู่ข้างโหล่นนอนอยู่นั้น พอดีมีรถคันหนึ่งผ่านมา ความจริงรถขับผ่านไปแล้วสักพักใหญ่ แต่...เขาคงสงสัยหรือใจดีก็ไม่ทราบ เขาถอยรถกลับมาพร้อมกับเปิดประตูรถอีกข้างหนึ่งออกมา พร้อมกับถามฉันหลายคำ...ฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ฉันได้แต่ส่ายหัวร้องไห้ เพราะฉันฟังไม่ออกว่าเขาพูดอะไรนั่นเอง... ในที่สุดเมื่อสื่อสารกันไม่รู้เรื่องเขาก็ถอยมือให้ฉันขึ้นรถของเขา ตอนนั้นฉันไม่มีทางเลือกอะไรเหลืออีกแล้ว...จึงได้ก้าวเข้าไปนั่งข้างคนขับตลอดทางเขาพยายามพูดคุยกับฉันเหมือนกัน ฉันได้แต่ยิ้มให้...แต่ด้วยความอ่อนเพลียฉันเลยเผลอหลับไปนานเหมือนกัน กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็เห็นรถขับมาจอดหน้าร้านอาหารฝรั่งแห่งหนึ่ง เขาสะกิดให้ตื่นและพาไปทานอาหารในร้าน

ชีวิตมันเหมือนละครน้ำเน่าเสียนี้กระไร เขาฝากฉันไว้ที่ร้านอาหารที่นั่นดูๆ เหมือนร้านขายเหล้า กว่าฉันจะเข้าใจอะไรเป็นอะไรฉันก็กลายเป็นสินค้าของพวกเขาก็เลยไป คนแล้วคนเล่าจนฉันทนไม่ไหว...รู้สึกตัวเองมันเหมือนเฒ่าเฟะน่าขยะแขยง...ฉันทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากร้องไห้ทุกคืน น้ำตาปานสายเลือด จนเพื่อนหญิงที่ทำงานด้วยกันเห็นใจเลยพาฉันหนีออกจากที่นั่นไปฝากให้ทำงานในร้านขายพืชชำแห่งหนึ่งแถวๆ ตอนใต้ของรัฐแคลิฟอร์เนียแรกๆ ก็ให้ช่วยทำโน่นทำนี่ ช่วยนวดแป้ง ทำความสะอาดร้าน แต่...ในที่สุดฉันก็หนีไม่พ้นต้องตกเป็นเมียของมันเป็นอีกจนได้ แต่...คราวนี้ร้ายยิ่งกว่า เขาเป็นคนทารุณสุดโหดเหลือเกิน จิตวิปริตชอบมัดฉันเยียนตีฉันด้วยเข็มขัดอย่างเจ็บปวดแผ่นหลังเต็มไปด้วยรอยแผลที่อาบเลือดสดๆ เป็นประจำ...มันช่างรุนแรงจนฉันไม่สามารถ

ทนแบกรับความทุกข์และขมขื่นได้อีกต่อไป มีความรู้สึกเหมือนซากศพที่หายใจได้ เพื่อตอบสนองความบ้าของไอ้รณัน!!

...หมดแล้ว ฉันหมดความอดทน ชีวิตหมดความหวังที่จะเป็นคนอีกต่อไป พอกันที...ฉัน อยากตาย ต้องตายให้ได้เพื่อหนีจากชีวิตบัดซบ!! ชีวิตที่พบแต่ ความสยดสยอง แม้แต่สัตว์เลื้อยของฉันที่บ้านก็ยังมีชีวิตที่ดีกว่าฉันหลายร้อยเท่า.... ฉันโกรธและเกลียดคนไปทั้งโลก โลกนี้จะมีใครสักคนรักฉันไหม??? แวบหนึ่ง... ฉันหวนนึกถึงแม่ อยากมีแม่ที่คอยปกป้องดูแลเหมือนแม่ไก่ที่ดูแลลูกและมีความสุข ที่ถูกเจียบอยู่ใกล้ๆ ไม่ยอมห่างที่บ้าน...ยังคิดถึงแม่มากยิ่งปวดร้าว โกรธแค้น... และไม่เข้าใจ...หัวใจแม่ทำด้วยอะไรนะ?

คืนนั้นเอง...ด้วยความเครียดสุดขีดสมองมันทืบไปหมด วินาทีนั้นรู้สึก หมดแล้วทุกอย่างชีวิตนี้ ฉัน...ตัดสินใจลาโลก ด้วยการเอามีด...กรีด...กรีด...!! เส้นเลือดใหญ่ที่ข้อมือสุดแรงเกิด!! เลือดแดงๆ พุ่งกระโจนออกมาจนเลอะตัวไปหมด... ฉันยืนมองด้วยสายตาเย็นชา...สะใจ...ก่อนที่ฉันหมดความรู้สึกไป...

...อีกครั้ง...ที่ฉันรู้สึกตัว...ลืมตาขึ้นก็พบว่าตัวเองนอนอยู่ในห้องของ โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง โดยมีหมอและพยาบาลยืนอยู่ข้างๆ เตี้ยง ฉันพบทวนอยู่สักพัก ก็ร้อง กรีด...ออกมาดังๆ รู้สึกผิดหวังและโกรธมากที่ฉันยังมีชีวิตอยู่ หมอพยายาม ชักถามฉันก็ไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจกันได้ ในที่สุดตำรวจก็มาสอบถามฉันอีก หลายๆ รอบ ฉันได้แต่ร้องให้น้ำตาไหลอาบแก้มตลอดเวลา บางครั้งถึงกับ สะอึกสะอื้น...จะตอบได้อย่างไรละ...เมื่อฉันไม่เข้าใจภาษาอังกฤษดีพอที่จะสื่อสาร กับใครได้ทีนี้

หลายวันต่อมา...ร่างกายฉันรู้สึกแข็งแรงขึ้น ทานอาหารได้บ้างแล้ว แต่มือและเท้าถูกมัดไว้กับขอบเตียง หมอคงกลัวว่าจะเป็นบ้าไปแล้ว...อาจอาละวาดก็ได้...เพราะฉันไม่พูดอะไรเลยสักคำ ตั้งแต่เข้ามาอยู่ที่นี่ ตำรวจก็ปวดหัวเหมือนกัน

ฉันยังจำได้ดีวันนั้นตรงกับวันคริสต์มาส จู่ๆ ก็มีหญิงกลางคนท่าทางเป็นผู้ดี แต่งตัวเรียบร้อยเข้ามาหาฉันพร้อมกับส่งยิ้มมาให้ฉัน “สวัสดีจ้า...ฉันชื่อ เดือนเพ็ญ เธอเป็นยังไงบ้าง?” ฉันรีบยกมือไหว้โดยไม่รู้ตัว อาจเป็นเพราะท่าทีสำเนียงการพูดของป้าฉันเรียบเนียนเหมือนคนใจดี “สวัสดีจ้าป้า ฉันดีขึ้นแล้ว...เออ...แล้วป้ารู้ได้ไงว่าฉันมาจากเมืองไทย” ป้าได้แต่มองฉันด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความเมตตา ดวงตาของป้าแดงๆ เหมือนจะร้องไห้บอกฉันซ้ำๆ ว่า “ตำรวจเขาไปถามเจ้าของร้านพิซซ่าเลยรู้ว่าเธอเป็นคนไทย พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ตำรวจเขาไปขอความช่วยเหลือหาคนแปล พอติดฉันไปเยี่ยมเพื่อนได้ยินเข้า ฉันเลยอาสาหาเธอนี่แหละ”

จากนั้นเป็นต้นมา ป้าเดือนเพ็ญก็แวะมาเยี่ยมเยียนฉันเป็นประจำ พร้อมด้วยผลไม้และอาหารไทยที่ฉันชอบมาฝากมากมาย หลังจากที่เป็นล่ำมแปลให้กับตำรวจ หมอ ตลอดจนจนทนายความและในศาล ในที่สุดได้ข่าวว่าพวกที่ทำชั่วซ้ำสามานย์กับฉันถูกตำรวจจับไปหมด

เมื่อวานนี้เป็นวันอาทิตย์ ป้าพาฉันไปหาซื้อของขวัญสำหรับปีใหม่ เรามีความสุขกับการช้อปปิ้งมาก คินนั้น..หลังจากป้าเดือนเพ็ญขับรถมาส่งฉันที่พักแล้ว เราต่างก็แยกกันด้วยคำว่า “นอนหลับฝันดีนะจ๊ะ” แต่...ตอนดึกนั้นเอง ฉันแทบจะช็อคตายเมื่อได้ข่าวว่า ป้าเดือนเพ็ญกลับไปแล้วแต่ไม่ตื่นไปเสียชีวิตที่โรงพยาบาลด้วยหัวใจวายฉับพลันโดยไม่มีเวลาบอกเหตุแต่ประการใด...

ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมคนดีๆ ถึงต้องตายเร็วแบบนี้ ส่วนคนชั่วมันไม่ยกตาย ฉันไม่เข้าใจชีวิต ทำไมมันสับสน ยุ่งยากเหลือเกิน

ฉันไม่วันไหนเศร้าโศกมากนัก เพราะรู้ว่าป้าไปอยู่สวรรค์แล้ว ส่วนฉันนั้นวันนี้ฉันมีอิสระ ตั้งใจอย่างแน่วแน่ต้องกลับไปบอกพ่อแม่ทุกคนในหมู่บ้านของฉัน

อย่าได้ขายลูกสาวหรือให้ลูกไปทำงานโดยไม่รู้ว่าจะทำอะไร เพียงต้องการเงินเพื่อวิ่งตามวัตถุนิยม...มันเหมือนส่งลูกไปลงนรกทั้งเป็นด้วยความเห็นแก่ตัวอย่างโง่เขลาที่สุด...

มันยากเหลือเกิน...หากฉันได้พบแม่อีกครั้งนรกที่ว่าเลวร้ายที่สุดยังน้อยกว่าที่ฉันเคยพบเจอมา...เฮ้อ...ฉันจะต้องพบหน้าแม่ให้ได้ และจะบอกแม่ว่า...???

เข็มนในชนมป้ง

“ ใจร่าเริงเป็นยาอย่างดี จิตใจที่ชอบซ้ำทำให้กระดูกแห้ง ”

ให้เราขอบคุณพระเจ้าในทุกกรณี ทุกเหตุการณ์ที่ชีวิตได้พบปัญหา อุปสรรค แม้ในบางครั้งบางเรื่องจะไม่สามารถเอาชนะมันได้ แต่...อย่าท้อใจ ให้เราคิดในทางบวกว่า เราได้เรียนรู้ประสบการณ์ชีวิต เป็นบทเรียนชีวิตที่สำคัญ ชีวิตคนเรามีโอกาสผิดหรือพลาดกันได้ แต่เรื่องในอดีตก็ให้แล้วกันไป เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ดีกว่า แม้เหตุการณ์ในอดีตจะทำให้เรารู้สึก ขมขื่น ซอกซ้ำ หัวใจแตกสลายมากเพียงใด ก็ตาม ก็เป็นเหตุการณ์ที่ผ่านพ้นไปแล้ว เราไม่สามารถกลับไปแก้ไขสิ่งในอดีตได้ หากมัวแต่เศร้าใจ เป็นทุกข์ในเรื่องที่ผ่านมา ชีวิตเราก็จะเต็มไปด้วยความทุกข์

"อีหล้า" สาวที่ถูกข่มเหงทางเพศครั้งแล้วครั้งเล่า ถูกแม่บังเกิดเกล้าขายกิน เนื่องจากความยากจน ทำให้ชีวิตของอีหล้าเหมือนละครน้ำเน่า ไม่สามารถคาดเดาอนาคตของตนเองว่าจะเป็นอย่างไร ชีวิตที่เริ่มต้นใหม่ได้ เพียงแต่เราไม่ยอมแพ้ ขอเพียงตั้งใจให้มั่น อย่างห้วนไหว อย่างนำปัญหาที่ทำให้ชีวิตพ่ายแพ้ล้มเหลวกลับมาคิด ให้ปวดสมอง ปัญหาในอดีตเปรียบเสมือนเข็ม หรือหนามที่คอยทิ่มแทงจิตใจและจิตวิญญาณเราให้อ่อนแอลงเรื่อย ๆ จนกลายเป็นคนใช้การไม่ได้คำกล่าวของคริสตชนที่ว่า “ใจร่าเริงเป็นยาอย่างดี จิตใจที่ชอบซ้ำทำให้กระดูกแห้ง ” (จากพระธรรมสุภาษิต บทที่ 17 ข้อที่ 22)

ความกตัญญูแก่พ่อแม่เป็นสิ่งดีงามที่ลูกๆ ควรพึงตระหนักไว้ในจิตใจ และแสดงออกเป็นการกระทำเพื่อตอบแทนพระคุณ แต่...ด้วยเงื่อนไขของชีวิตแต่ละครอบครัวที่แตกต่างกัน อาทิ ความยากจน ทำให้พ่อแม่ต้องอยู่ในความจำเป็นที่ต้องขายลูกเพื่อประทังชีวิตให้อยู่รอดยังมีผู้คนมากมายที่อยู่ในสภาพชีวิตเหมือน"อีหล้า" ขาดความรัก ขาดกำลังใจ ความหวัง ขาดที่พักพิง พึ่งพา ขาดโอกาส **“ขอพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัย และเป็นกำลัง ขอพระองค์ทรงช่วยเหลือ และพร้อมที่จะอยู่ด้วยในยามที่เรายากลำบาก ”** (จากพระธรรมสดุดี บทที่ 46 ข้อที่ 1)

3 แก้วใจ...ติดดิน

คนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่บางครั้งเราเดินตามเสียงเรียกของหัวใจ ได้อย่างน่าตื่นเต้นโดยไม่จำเป็นต้องรอคำสั่งจากสมองหรือเหตุผลใดๆ ถึงแม้เรื่องนี้จะลึกลับซับซ้อนเกินกว่าจะเข้าใจ หัวใจมันมีแรงผลักดันอันยิ่งใหญ่เกินกว่าพลังใดในโลกและจักรวาล นำความคิด ร่างกายและโลกทั้งโลกไปสู่หนทางที่ใจต้องการได้เสมอ

แก้วใจ เด็กสาววัยใสรูปร่างหน้าตาสะสวย สูงโปร่ง ผิวสีดำนแดง เป็นลูกสาวคนเดียวของตระกูลที่มีอันจะกินในประเทศไทย ถึงแม้จะอยู่ต่างจังหวัดก็ตาม เธอเติบโตมาในท่ามกลางความรักและอบอุ่น ไม่ว่าเธอต้องการสิ่งใดก็ไม่เคยพลาดเพราะเป็นลูกและหลานคนเดียวในบ้านโดยถูกเอาใจใส่อย่างทะนุถนอมราวกับไข่มุนิน

ในขณะที่เธอกำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ แก้วใจก็สามารถเรียนได้อย่างดียิ่ง เพราะไม่ต้องปวดหัวกับเรื่องค่าใช้จ่ายใดๆ เนื่องจากพ่อแม่ส่งมาให้ทุกเดือนจากต่างจังหวัดที่เธอจากมา เรียกว่าเธอโชคดีเหลือเกินที่เกิดมามีพร้อมทุกอย่าง ทั้งโอกาส ความรักและความก้าวหน้าในชีวิต ไม่ว่าเธอต้องการจะเป็นอะไรก็ย่อมเป็นไปได้ทั้งนั้น

จู่ๆ แก้วใจเกิดมีอาการเหงาและเหมือนหัวใจขาดอะไรไปบางอย่าง เธอพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้หัวใจเต็มเต็ม โดยการเป็นอาสาสมัครหรือทำกิจกรรม นักศึกษามากมายเกือบทุกชนิดแต่ก็ยังไม่สามารถทำให้อาการที่เป็นอยู่หายไปได้ อาการคล้ายกับซึมเศร้า ทำให้เธอแปลกใจมากและไม่อาจเข้าใจได้ว่ามันเป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม โลกนี้ทั้งโลกน่าจะเป็นของเธอ เพราะมีพร้อมทุกอย่างไม่เคยต้องเดือดร้อนรถก็มีใช้ เงินก็ไม่เคยขาดมือ

ว่างๆ เสาร์อาทิตย์ก็กลับไปเยี่ยมพ่อแม่ญาติๆ ที่บ้านเกิดเสมอๆ แต่ก็ไม่สามารถหายจากอาการดังกล่าวได้เลย อาการเริ่มหนักขึ้นถึงกับนอนไม่ค่อยหลับในตอนกลางคืน ทำให้อ่อนเพลียและเริ่มวิตกกังวล ทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิต

หนักเข้าถึงกับต้องไปพบจิตแพทย์ หมอถามว่า

"เธอเคยผิดหวังอะไรหรือเปล่า?"

แก้วใจตอบอย่างมั่นใจ

"เอ...ไม่เคยเลยค่ะ ฉันก็มีทุกอย่างที่คนเราอยากมี"

หมอขยับแว่นออก แล้วถามต่อ

"แล้วเคยออกหักกับความรักไหม?"

"อ๊อ...ไม่มีหรอกค่ะ หนูยังไม่มีแฟนสักคน และยังไม่คิดจะรักใครเลย
อยากเรียนให้จบก่อนแล้วค่อยคิดเรื่องความรัก"

ในที่สุดหมอเลยแนะนำให้ออกกำลังกาย เล่นกีฬา พูดคุยกับเพื่อนสนิทบ้าง
หรือทำกิจกรรมอะไรก็ได้ที่ใจอยากทำจะได้ไม่ต้องคิดมาก พยายามหลีกเลี่ยง
การอยู่คนเดียว

หลังจากกลับจากการไปพบแพทย์แล้ว แก้วใจ พยายามคิดถึงเรื่องราว
ต่างๆ ที่ผ่านมา หรือว่ามีรากขมขึ้นอะไรบ้างในชีวิตที่ผ่านมา แต่ก็คิดไม่ออกว่าเคย
ได้รับเรื่องใดที่ทำให้ใจเคืองจนฝังลึกลงในจิตใจของเธอ

ก่อนที่แก้วใจจะคิดเตลิดไปไกลกว่านั้น มีเสียงเคาะประตูห้อง เธอก้าว
พรวดออกไปเปิดก็เจอเพื่อนข้างห้องโผล่หน้าเข้ามาหา

"นี่กว่าใคร ขวัญนี่เอง เข้ามาเลยไม่ต้องเกรงใจ" แก้วเพื่อนร่วม
มหาวิทยาลัยเอ่ยชวน

"วันนี้พวกเราจะไปแจกของในสัลมแห่งหนึ่งแถวๆ กลางกรุงฯ นี่แหละ
ไปด้วยกันไหม?"

แก้วใจตอบตกลงแทบไม่ต้องคิด เพราะไม่อยากอยู่คนเดียวอยู่แล้ว

"เออ...เธอไม่ต้องเอารถไปก็ได้ พวกเราจะไปรถตู้พร้อมสิ่งของที่จำเป็น
ไปแจกเด็กๆ และครอบครัวที่ยากจนในแถบนั้น"

วันนั้นทั้งวัน แก้วใจใช้เวลาเดินเยี่ยมเยียนบ้านโน้นบ้านนี้อย่างสนุกสนาน
และอึ้งใจอย่างแปลกประหลาด เธอเห็นความยากจนแสนเข็ญและความไม่ยุติธรรม
มากมายในหมู่บ้านชุมชนแออัดอย่างไม่น่าเชื่อ เด็กๆ ก็ด้อยโอกาสในทุกด้าน
เด็กๆ หลายๆ คนไม่ได้ไปโรงเรียน เพราะพ่อแม่ยากจน หลายครอบครัวก็ไม่มีพ่อแม่

อยู่ด้วย ส่วนมากก็อยู่กับคนแก่คนเฒ่าที่ต้องมารับหน้าที่เลี้ยงเด็กๆ อย่างน่าเห็นใจ

แต่...มีสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจมากสำหรับเธอ คือ คนที่มีน้ำใจเกื้อกูลกันอย่างน่าทึ่ง แต่ด้วยความจนจึงไม่สามารถช่วยเหลือกันได้ตามที่ต้องการของหลายๆ ด้าน

ถึงแม้ตัวเองจะเคยไปทำกิจกรรมอาสาสมัคร แต่ส่วนมากก็ไปตามต่างจังหวัดเพื่อการพัฒนาชีวิตด้านการเกษตรและคุณภาพชีวิต แต่...นี่อยู่กลางเมืองหลวงแท้ๆ แต่คุณภาพชีวิตกลับแย่แกว่ามาก ในวินาทีนั้นเอง เธอตัดสินใจว่าอยากมาอยู่ที่นี้สักพัก อยากเป็นคนจนอยู่กับพวกเขาเพื่อศึกษาเรียนรู้ว่าชีวิตของความด้อยโอกาสนั้นเป็นอย่างไร

"เธอจะบ้า...จะมาอยู่ที่นี่จริงๆ เหรอ มันอันตรายมากนะ"

"ไม่ใช่... คือ อยากจะมาที่นี่เวลาว่างรวมทั้งวันเสาร์อาทิตย์ด้วย และเป็นไปได้ก็จะสอนหนังสือแก่เด็กๆ ที่ไม่ได้ไปโรงเรียนนะ"

"ดี...ฉันก็ตามใจ"

จากนั้นไม่นานแก้วก็ได้อาศัยบ้านของยายเป่าเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กๆ ตอนแรกก็มีสองสามคนต่อมาจากปากต่อปากก็มีคนนำเด็กมาฝากเรียนอีกหลายคน จนหากเอ่ยถึงครูแก้วในชุมชนแออัดแถวนี้ก็จะรู้จักกันไปหมด

นอกจากนี้ครูแก้วยังเป็นขวัญใจของชาวบ้านอย่างน่าชื่นใจ ดังนั้นเธอจึงทุ่มเททั้งกายและใจให้กับชุมชนนี้อย่างหมดใจ แทนที่จะใช้เวลาเหมือนนักศึกษาอื่นๆ ที่มีเวลาว่างก็ไปช้อปปิ้งหรือเที่ยวตามสถานที่เที่ยวต่างๆ แต่เธอกลับมากหมกอยู่กับชุมชนนี้แทน

เย็นวันหนึ่งที่เธอกำลังจะเดินทางกลับ หลังจากเสร็จสิ้นการสอนเด็กๆ ที่บ้านยายเป่าก็ได้ยินเสียงดังเอะอะจากกลางทางแคบๆ ซึ่งแยกบ้าน

แต่หลังจากสร้างติดกันเป็นแถวยาวไม่เป็นระเบียบบอยอยู่ท่ามกลางน้ำคล้ำอยู่ใต้ทางเดิน ทำด้วยไม้กระดานเก่าๆ

"มัวแต่กินเหล้าอยู่นั่นแหละ เดียวข้าก็ทำงานไม่ทัน...แหม...กินได้ทุกวัน..น่าเบื่อจริงๆ" แล้วก็เสียงตะคอกกลับมาด้วยเสียงอันดัง

"วันนี้กูไม่ส่งไว้อี...กำลังกินเหล้ากับเพื่อนเอ็งไม่เห็นหรือ"

ครูแก้วได้ยินเสียงทะเลาะกันอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่นานเลยถามยายป้าว่า พวกเขาทำอะไรถึงได้ทะเลาะกันแบบนี้เกือบทุกวัน..ยายป้าเลยเล่าให้ฟังว่า

"ตัวมันเป็นคนขี้บมอเตอร์ไซค์รับจ้างอยู่แถวถัดจากชุมชนเราไปหน่อย ชื่อ ชาย ส่วนเจ้าเมีย ชื่อ ยัยน้อย มันทำงานกลางคืน พอตกเย็นตัวมันก็ให้นั่งซ้อนมอเตอร์ไซค์ไปส่งที่ทำงาน พอเลิกงานก็ไปรับกลับ เป็นแบบนี้เกือบทุกวัน เจ้าตัวมันก็กินแต่เหล้า ตกเย็นก็เมายันเช้า..."

ครูแก้วทำหน้าย่น "เขาทะเลาะเกือบทุกวัน แล้วอยู่กันอย่างไร...ง..."

"มันก็อย่างนี้แหละ ข้าฟังจนเบื่อแล้ว เคยเตือนมันหลายครั้งก็ไม่ฟัง"

ครูแก้วเลยเดินเข้าไปหาน้อยที่กำลังนั่งร้องไห้อยู่ข้างทาง ด้วยความสงสัยคิดว่าน่าจะเข้าไปปลอบใจหรือทำอะไรสักอย่าง "เออ...น้อย...ไม่เป็นไรนะ เดี๋ยวฉันไปส่งเอง"

น้อยหันมามองหน้าครูแก้วพร้อมกับยกแขนขึ้นปาดน้ำตา "อ๊อ...ครูแก้ว ไม่ต้องดอก มันไม่ส่งก็ไม่ต้องไป ดูซิเวลาเงินหมดมันจะไปไหนใครมาซื้อเหล้าซื้อห่วย เล่นการพนัน"

ครูแก้วเลยถามต่อ "แล้วน้อยทำงานอะไร สงสัยทำงานกะกลางคืนมั้ง"

น้อยเริ่มผ่นคลาย หันมายิ้มให้ "อยากรู้จริงๆ หรือคะ"

"อ้าว...ก็เห็นทำงานกลางคืนเลยอยากรู้ว่าทำงานอะไร"

น้อยก้มหน้าพร้อมกับเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

"ฉันทำงานเกี่ยวกับด้าน ล่อไอ้เห้" ครูน้อยยง..." ฟาร์มจะเข้มข้นเปิดรอบ
กลางคืนด้วยหรือ?

"แหม ครูแก้วไม่เข้าใจ ไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดี"

"อ้าว ก็บอกมาตรงๆ เดี๋ยวฉันไปส่งจะได้ไม่เสียงาน"

"จ้ะครูแก้วไปส่งแล้วกันก็จะรู้เอง" ครูแก้วขับรถไปส่งเจ้าน้อย พอใกล้
ที่ทำงานน้อยก็ชี้ให้ดู "นั่นไง...สาว ๆ ที่นั่งห้อยขาอยู่หน้าร้านนั่นแหละเขาเรียก
พวกล่อไอ้เห้"

"ร้านคาราโอเกะ ! แล้วเธอนั่งอย่างเดียวกันตรงนั้น...!"

"ใช่ พอมีแขกเรียกก็เข้าไปนั่งเป็นเพื่อนเขา หากมีคนที่ซื้อชั่วโมงก็ออกไป
กับแขก รายได้ก็ดีพอสมควร แต่ไอ้ชายมันเอาไปกินเหล้าหมด"

"เป็นไปได้อย่างไร ผัวเธอมารับส่งโดยที่เขาก็รู้ว่าทำงานอะไรจริงๆ
หรือนี่ !"

"จ๊ะ ครูแก้ว ทำงานมาหลายเดือนแล้ว...ปัญหาที่มันเคืองคือฉันเลิกงาน
ไม่แน่นอนบางคืนดีหนึ่งหากมีแขกซื้อชั่วโมงก็ประมาณตีสี่หรือเช้านี้แหละ"

ครูแก้วใจได้ยินเรื่องราวทั้งหมด หัวใจที่เคยขาดหายไปบางส่วน ตอนนี้
ไม่เหลือสักส่วนเดียว ว่างเปล่าเบาหวิว ทำท่าเหมือนจะเป็นลม...ถึงกับตะโกน
ออกมาดังๆ

"โลกนี้มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือ (วะ)...ไอ้...น้อย ! !"

แก่วใจ... ติดดิน

“สันติสุขที่เราได้รับ ไม่เหมือนสันติสุขที่โลกให้ อย่าวิตกกังวลและอย่ากลัวเลย”

โดยทั่วไปแล้วความสุขของมนุษย์เรามักจะมาจากวัตถุ เช่นอยากได้อะไรก็ได้มาครอบครอง อยากกินอะไรก็ได้กิน อยากเรียนอะไรไปไหนมาไหนก็สามารถตัดสินใจเลือกทำได้ด้วยตนเอง ไม่มีใครบังคับ แค่นี้ก็ถือว่าชีวิตสุดยอด มีความสุขแล้ว นอกจากนี้แล้วความสุขในชีวิตยังรวมถึงการมีชีวิตที่สามารถอยู่ร่วม มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้างอีกด้วย การมีครอบครัวที่ดี อบอุ่น สามัคคีปรองดอง ลูกไม่สร้างปัญหา ให้เดือดร้อน เพื่อนร่วมงานที่ดีก็ทำให้เรามีความสุข เพราะเวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันจะหมดไปกับสถานที่ทำงาน ที่ทำงานเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองของพวกเรา มนุษย์เงินเดือนก็ว่าได้

คนมากมายมองหาวิเศษที่จะทำให้ตัวเองมีความสุข มองหาสิ่งที่จะเติมเต็มในชีวิตแม้จะมีชีวิตที่พรั่งพร้อมไปด้วยทรัพย์สินเงินทอง แต่ก็เพียงความสุขทางกายที่เป็นเพียงเครื่องมือที่ช่วยสร้าง เพิ่มพูนให้มีชีวิตที่ดีขึ้น สะดวกสบาย

มากยิ่งขึ้น แล้วความสุขทางใจล่ะ อยู่ที่ไหน อะไรเป็นความสุขหรือสันติสุขที่แท้จริง
ที่เราแสวงหา

อย่าให้เราใช้ชีวิตที่มีแต่เพียงหัวใจที่พระเจ้าผู้สร้างให้มา แต่หัวใจนั้นขาด
ความชื่นชมยินดี และสันติสุข เหมือนอย่างแก้วใจหรือครุแก้ว ที่พยายามแสวงหา
และไขว่คว้าสิ่งๆ หนึ่งที่จะมาเติมเต็มหัวใจให้อยู่ด้วยความหวังได้ โดยไม่รู้ว่สิ่งนั้น
คืออะไร และจะหาได้จากที่ไหน

ให้เราเฝ้าอยู่เสมอว่าความสุข ความปลาบปลื้มใจ ความชื่นชมยินดี
ความหวัง และสิ่งดีๆ อีกมากมายที่โลกให้กับเราเป็นสิ่งที่ชั่วคราว ไม่จีรังยั่งยืน ได้มา มีไว้
ก็หมดไป หายไปได้ แต่สิ่งดีๆ เหล่านี้ จะไม่มีวันเสื่อมสลายหายไปเลย ถ้าเรามีชีวิต
ที่เดินไปกับพระเยซูคริสต์ พระองค์เป็นสหายที่ดีเลิศของพวกเรา เป็นที่ปรึกษา
ที่เยออดเยี่ยม พระองค์จะมอบสันติสุขให้กับเรา ซึ่งเป็นสันติสุขที่ไม่เหมือนโลก
ให้ อย่าให้เราหัวใจที่วิตกกังวลเลยว่าชีวิตจะอยู่อย่างไร และจะดำเนินไปอย่างไร
อย่างกลัวเลย

4 ข้าวเปล่า...หมวดโย่ง

เมษายน...เข้าฤดูร้อนอีกแล้ว...หัวแทบระเบิด ปีนี้ตามที่
กรมอุตุนิยมวิทยากล่าวเตือนไว้อากาศจะร้อนผิดปกติกว่าทุกปีที่ผ่านมา
หรือตามที่ใครๆ เขาพูดกันถึงภาวะโลกร้อน เห็นท่าจะเป็นจริง เนื้อตัว
เหนียวเหนอะไปหมด หายใจแทบไม่ทัน...

หมวดโย่ง หรือ ร.ต.ต.ยงยุทธ ก้าวลงจากรถด้วยอาการเหนื่อยล้า
อย่างเห็นได้ชัด ถอดหมวกออกหนีบไว้ใต้รักแร้ เอาผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดหน้าและ
ศีรษะที่เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ ตั้งใจไว้ว่าจะเดินไปซื้อข้าวถุงกลับบ้านเอาไปฝาก
ภรรยาที่บ้านพัก ตามที่ภรรยาสั่งไว้ก่อนเข้าเวร เห็นภรรยาบอกว่าอากาศมันร้อน
ในแฟลตที่พัก ไม่อยากทำกับข้าว...

แม่ค้าขายกับข้าวสำเร็จรูปหน้าตลาดสด เอ่ยทักก่อนด้วยความนอบน้อม
"วันนี้จะรับอะไรดีคะ" แม่ค้าทักทายราวกับรู้จักกันดี ในขณะที่มือกำลัง
ยุ่งอยู่กับการเอาหนังสือติดรูดึงกับข้าวอย่างคล่องแคล่วให้กับลูกค้าคนอื่นที่ยืน
รายรอบอยู่สี่ห้าคน

หมวดโย่งยืนอยู่หน้าร้านสายตาสอดส่ายไปตามตลาดกับข้าวซึ่งมีอยู่
หลายอย่างให้เลือก ในใจก็คิดว่า "แหม..แม่ค้าไม่ได้เรียนอะไรมามากมาย แต่ทำไม
เธอคิดเลขในใจเก่งจริงๆ บางรายซื้อตั้งหลายอย่าง แม่ค้าจำได้หมด แคบอกใส่นี้
เท่าไหร่ ใส่นั้นเท่าไหร่ ห่อละกี่บาท พอส่งเงินให้ก็คิดยอด เงินเสร็จสรรพพร้อมกับ
ทอนตังค์ให้อย่างรวดเร็ว ไม่เหมือนเด็กสมัยนี้ที่ว่เรียนเก่งๆ เวลาให้คิดเลขที่ไร
ต้องเอาเครื่องคิดเลขมาจิ้มๆ ตั้งนานกว่าจะได้คำตอบ..."

ก่อนที่หมวดโย่งจะสั่งกับข้าว ทันใดนั้นเอง ได้ยินเสียงตะโกนลั่น
ไปหมดของแม่ค้าอีกรายถัดไปจนทำให้ทุกคนหันไปมองตามเสียงนั้นอย่างตระหนก
ตกใจ

"ขโมยๆ ตำรวจช่วยจับขโมยให้หน่อย เร็ว..."

หมวดโย่งหันไปตามเสียงนั้น พลันก็เลื้อยไปเห็นเด็กชายอายุอานาม
คงประมาณไม่ถึงสิบขวบเอง กำลังวิ่งหนีออกจากตลาดไปทางท่าริมถนน
ข้างตลาดสด

เร็วกว่าใจคิด หมวดรีบกระโดดเข้าไปในรถสตาร์ทเครื่องขับออกตาม
ทันใด โดยที่ยังไม่รู้เสียงตะโกนให้จับขโมยนั้น เด็กนั้นขโมยอะไรมา

ด้วยความรวดเร็วหมวดโย่งขับไปดักเด็กนั้นล่งหน้าที่ยานขายของท่า
ริมถนน และแล้วก็สามารถจับเด็กคนนั้นไว้ได้อย่างรวดเร็ว เพียงไม่กี่นาทีเท่านั้น

"หยุดๆๆ ขโมยอะไรมา"

เด็กชายแต่งตัวปอนๆ ทำทางอิดโรย กลัวถึงกับตัวสั่นไปหมด แถมฉีรดกางเกงจนเห็นชัดเจนเป็นรอยเปื้อน พอได้ยินเสียงตำรวจเท่านั้นถึงกับตกตะลึงชะงักงันอยู่กับที่ พอหมวดโย่งเข้ามาใกล้เด็กคนนั้นก็แทบจะทรุดลงกับพื้น นั่งยองๆ ยกมือไหว้อย่างเกรงกลัว

"มานี้ ให้จับเสียดีๆ ไปขโมยอะไรใครมา?"

"ผม ผมๆๆๆ" เด็กตอบด้วยเสียงอันสั่นเทา พลังร้องไห้ไหลออกมาดังๆ โดยไม่อายใครที่ผ่านไปผ่านมาแถวนั้น ในขณะที่เดียวกันก็ยกแขนขึ้นปาดน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม

เมื่อเห็นดังนั้น หมวดโย่งก็ใจอ่อนลงแต่ก็ยังอยากรู้อะไรเป็นอะไรกันแน่ เด็กไปขโมยอะไรใครมา ถึงได้วิ่งหนีอย่างสุดชีวิตแบบนี้ "เออ...แล้วซื้ออะไรไปบอกมา"

"กุ่ม ครับ"

"แล้วกุ่มไปขโมยอะไรมา"

เด็กนิ่งเงียบไปสักครู่ แต่เท่าที่สังเกตดูน่าจะเป็นเด็กยากจนแต่จะเกเรหรือไม่คงต้องสอบสวนกันอีกที "ผมหยิบถุงข้าวจากร้านนั้นมาครับ"

"อ้าว...ทำไมไม่จ่ายเงินให้เขาล่ะ"

เด็กหยุดร้องไห้ พลังมองหมวดด้วยสายตาอ่อนวอน

"ยาย...ไม่มีตังค์ครับ ยายไม่สบายหลายวันแล้ว...จะเอาไปให้ยายกิน"

หมวดโย่ง ให้เด็กลุกขึ้นยืนแล้วตรวจค้นตัวทั้งกระเป๋าดังค์ทั้งสองข้างและรอบเอวก็ไม่พบอะไรมากไปกว่าข้าวเปล่าหนึ่งถุงที่ถูกวางไว้ข้างๆ ตัวเท่านั้นทำให้หมวดสงสัยเป็นอย่างยิ่ง เด็กคนนี้คงไม่ใช่เด็กเกเรหรือนักขโมยอาชีพเป็นแน่ ของที่หยิบมาก็คือเพียงข้าวเปล่าหนึ่งถุงเท่านั้น

"เออ...เขาอย่างเงี...กุ่ม...บ้านอยู่ไหน แล้วไปโรงเรียนหรือเปล่า?"

กุ่มก้มหน้า ไม่กล้าสบตาแต่ประการใด คงปล่อยให้หมวดยืมมองดูอย่างน่าสงสัย จนในที่สุด หมวดโย่งได้เปลี่ยนแผนใหม่โดยย่อตัวลงนั่งยองๆ พร้อมกับเอ่ยขึ้นอีกครั้งในระดับเสียงเรียบๆ พร้อมกับเอามือทั้งสองข้างจับไหล่ของกุ่มเบาๆ

"กุ่ม หันหน้ามาทางนี้ มองมาที่ตา..."

กุ่มเด็กน้อยผู้น่าสงสารเริ่มผ่นคลาย หายจากความกลัวที่แทบจะแทรกแผ่นดินหนี

"กุ่ม ขอโทษครับ เพียงอยากเอาไปให้ยายกิน เห็นยายบอกว่าหิวไม่ได้กิน มาสองวันแล้ว เงินหมดระหว่างทางจะไปหาแม่"

เมื่อชักใช้ไล่เลียงไปเรื่อยๆก็ได้ความว่า เด็กชายกุ่มนั้นอยู่ต่างจังหวัดกับยายสองคนเท่านั้น แม่เอามาฝากยายเลี้ยงแล้วเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ใหม่ๆก็ส่งเงินและค่าเล่าเรียนมาให้ยายทุกเดือน แต่จู่ๆก็หายไป เงินก็ไม่ได้ส่ง ชาวคราวก็ไม่มี...ดังนั้นยายเลยคิดว่าจะพากุ่มมาตาม หาแม่ ปรากฏว่าโรงงานดังกล่าวปิดกิจการไปแล้ว เลยไม่สามารถตามหาแม่ได้ เงินก็หมดพอดี

หมวดโย่งได้ทราบเรื่องราวทั้งหมด เกิดสองจิตสองใจ ไม่แน่ใจว่าเด็กพูดจริงหรือโกหกเลยรุดหาความจริง เพื่อจะได้สบายใจ ไม่นั่นก็ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเอาอย่างไรดีกับเด็กคนนี้ จะจับเข้าคุกเข้าตารางก็คงเสียอนาคตเป็นแน่ เพราะต้องมีประวัติติดตัวไปจนวันตาย อีกอย่างก็อยากให้โอกาสเด็กสักครั้ง หากเรื่องราวทั้งหมดเป็นเรื่องจริง

"แบบนี้...กุ่ม...พาไปหายายน้อย อยากรู้เหมือนกันว่าเป็นความจริงหรือไม่ที่เล่ามาทั้งหมด"

กุ่มพยักหน้าอย่างว่าง่ายแล้วเดินตามหมวดโย่งไปที่รถ

"เอ้าเข้ามา นั่งรถไปหายายด้วยกัน บอกทางด้วย"

"ได้ครับ..."

กุ่มบอกทางพาหมวดโย่งขับไปถึงหัวมุมถนน ซึ่งเป็นเพิงเล็กๆ ทำด้วยไม้เก่าๆ หลังคามุงด้วยใบหญ้าคา ซึ่งถามชาวบ้านแถบนั้นรู้ดีว่า ตรงนั้นเป็นที่ขายผัดไทยของยายเมี้ยนซึ่งจะขายเฉพาะตอนกลางวันเท่านั้น...

กุ่มพาหมวดโย่งเข้าไปใกล้ๆ แล้วเขยายายซึ่งกำลังนอนให้ลูกขึ้นยายลุกไม่ไหวท่าทางจะไม่สบายมากจริงๆ "มีอะไรวะไอ้กุ่ม ขาชอนนอนเอาแรงหน่อย" กุ่มไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่ชี้มือไปที่หมวดโย่งให้ยายดู ยายลืมหูลืมตาขึ้นมองหมวดอย่างหมดอาลัยตายอยาก

"ขาชอนนอนตรงนี้เดียวตัวเอง มีแรงหน่อยเดียวก็จะไปแล้ว ไม่ต้องมาไล่หรือ"

หมวดโย่งเห็นดังนั้นก็ไม่ได้กวนยายของกุ่มแต่อย่างใด คงปล่อยให้แกนอนของแกไปโดยไม่ได้ ปรึกษาพูดอะไรเลย

"เออ...เป็นเรื่องจริง..แบบนี้เดียวเรากลับไปที่เดิม เอาเงินนี้หนึ่งร้อยบาทไปจ่ายร้านขายกับข้าวนั่น บอกเขาว่า กุ่มขอโทษ กุ่มทำผิดไปแล้ว ต่อไปนี้จะไม่ทำ และต้องสัญญาด้วยว่า จะไม่ทำผิดกฎหมายอีก จากวันนี้เป็นต้นไป เอาไหม"

กุ่มยิ้มอย่างตื่นเต้น...จากนั้นหมวดโยงก็พา กุ่มไปที่ตลาดสดอีกครั้ง โดยปล่อยให้กุ่มจัดการเองทั้งหมดโดยตนเองยืนมองดูห่างๆ หมวดหัวใจพองตัวเมื่อเห็นกุ่มกล่าวขอโทษแม่ค้าด้วยน้ำตา พอส่งเงินให้แม่ค้าถึงกับอึ้งพร้อมกับกล่าว

คนเราหากรู้ว่าผิดแล้วกล้ากล่าวว่า ขอโทษ ! นั้นเป็นสุดยอดมนุษย์
“โอ้หนูเอ๊ย...ป้าดีใจจริงๆ เอาเงินกลับไปแถมอยากกินอะไรก็บอกมา ป้าจะดักให้”

เมื่อป้าคนขายกับข้าวไม่เอาผิด พร้อมทั้งจะยกโทษให้กุ่ม หมวดโยงก็ไม่อยากเอาผิดกับกุ่มเหมือนกัน เลยปล่อยให้เด็กชายกุ่มรอดพ้นจากการลงโทษ จากกฎหมายบ้านเมืองไป

จากนั้นเป็นต้นมากุ่มก็ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีจากแม่ค้าขายกับข้าว พร้อมกับยายได้กลายเป็นลูกจ้างของร้านดังกล่าว จนได้กลายเป็นแม่ครัวรับหน้าที่นี้ตลอดมา

จนกระทั่ง ได้มีโอกาสเป็นเจ้าของแผงขายอาหารอยู่ริมถนน
แถวนั้นด้วยการเห็นชอบจากแม่ค้าขายกับข้าว เนื่องจากอายุมากแล้ว ต้องการเลิกขาย เลยยกแผงดังกล่าวให้กับยายหลานรับช่วงกิจการต่อไป...ทางชีวิตแม้จะซบเซา หยาบกร้าน ทารุณ ทุกข์ยากเพียงใด ลองผิดลองถูก ไม่ล้อเล่นกับโชคชะตา ถ้าไม่ท้อแท้ ยอมรับผิดชอบ...วันหนึ่งจะพบความสำเร็จโดยไม่คาดฝัน....

.....เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ขณะนี้กุ่มโตเป็นหนุ่มแล้ว เรียนจบมหาวิทยาลัยด้วยลำแข้งของตัวเองและยายที่ช่วยการทำมาหากินตามที่โอกาสเปิดให้...

ข่าวใหญ่วันนี้...นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาอาหารเพื่อสุขภาพ
และโภชนาการ นอกจากงานประจำเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยแล้วยังเปิดร้านขายอาหารจานละสิบบาท หรือถุงละสิบบาท เพื่อช่วยเหลือ คี้นกำไรแถมยังคมชื่อร้าน **"ข้าวเปล่าสองถุงกับหนึ่งอย่าง"**

ทั้งนี้เพื่อระลึกถึงข้าวเปล่าๆนั้น...หมวดโย่ง ร.ต.ต.ยงยุทธ์
ผู้ให้ชีวิตใหม่แก่เด็กด้อยโอกาสยากจน ได้ดิบได้ดีทุกวันนี้ แต่น่าเสียดาย
ที่หมวดโย่งต้องจากโลกนี้ไปหลายปีมาแล้ว...

ข้าวเปล่า...หมวดโย่ง

“ให้เราจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน”

“ขอโทษ” เป็นเรื่องที่ทำไม่ง่ายนักสำหรับคนบางคน เพราะต้องมาจากใจที่ถ่อม ต้องออกมาจากใจที่ยอมรับว่าเราได้ทำผิด ทำพลาดกับผู้อื่น โดยธรรมชาติของมนุษย์แล้วจะเข้าข้างตัวเองเสมอ การกระทำ คำพูดที่พูดออกไปจะถูกเสมอ นี่แหละ...ที่นักคิดบางกลุ่ม เช่นกลุ่มไซฟิสต์ มักจะกล่าวว่า มนุษย์เราเป็นผู้ที่วัดและตัดสินว่าอะไรผิด อะไรถูก การวัด การตัดสินก็จะใช้มาตรฐานของตนเองเป็นที่ตั้ง เมื่อต่างคนต่างมีมาตรฐานในการวัด การตัดสิน ผลลัพธ์ บทสรุปจะเป็นอย่างไรแน่นอน.. สังคมเราก็จะวุ่นวาย แยกแยะและเซ็นกัน “การให้อภัย” ก็เป็นเรื่องยากสำหรับบางคนเพราะเมื่อคู่กรณีเกิดความไม่พอใจ โกรธเคืองก็ทำให้ทั้งสองฝ่ายโกรธแค้นกันอย่างแน่นอน

เรื่องของเด็กชายกุ่ม แม่ค้า และ หมวดโย่ง ทำให้เราเห็นว่า มนุษย์เราล้วนแต่เคยทำในสิ่งที่ผิด อยู่ที่ว่าผิดมาก ผิดน้อย แม้แต่เด็กๆ อย่างเด็กชายกุ่มก็ยังไม่เว้นที่จะเป็นขโมย แม้ว่าจะกระทำผิดด้วยเจตนาดีก็ตาม แต่เมื่อทำผิดแล้วยอมสำนึกผิด และปรับปรุงแก้ไข ย่อมได้รับการให้อภัยจากผู้ที่เราทำผิดต่อเขา

สังคม คนรอบข้างก็จะให้โอกาส ยกย่องเราในความกล้าที่จะ “ขอโทษ” ปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่เป็นจุดอ่อนของชีวิต บางคนอาจบอกว่า หาก “ขอโทษ” แล้วจะทำให้เราเสียศักดิ์ศรีหรือเป็นผู้แพ้ ความจริงแล้วถ้าเรารู้จักขอโทษ เรานั้นแหละจะเป็นผู้ชนะ ชนะทั้งใจตนเองและคนรอบข้าง ในโลกนี้คงไม่มีใครที่รักและชอบคนที่กระทำความผิด แต่เมื่อรู้ว่าทำผิด ทำชั่วและกลับตัวกลับใจ เชื่อว่า สังคมจะให้โอกาสและสรรเสริญ

ผู้ที่ให้อภัยแก่คนที่ทำผิดพลาดและอ่อนแอกว่านั้นสำคัญยิ่ง เป็นคนที่พระเจ้าพอพระทัย เพราะพระเจ้าต้องการให้เราอภัยให้คนอื่น อย่างที่พระองค์ทรงให้อภัยเราเมื่อเราทำความบาปผิดในการดำเนินชีวิต นอกจากนี้ ผู้ที่ให้อภัยผู้อื่นยังแสดงออกถึงลักษณะของคนใจกว้าง มีจิตวิญญาณของความเป็นผู้ใหญ่ พระคริสตธรรมคัมภีร์ พระธรรมเอเฟซัส บทที่ 4 ข้อ 32 หนุนใจเราว่า **“...ให้เราจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่เรา...”** วันแต่ละวันมีคุณค่าสำหรับชีวิตของเรา เพราะเราทุกคนต้องจากโลกนี้ ให้เราใช้ชีวิตของเราอย่างระมัดระวัง ให้ทุกวันเป็นวันที่เราจะดำเนินชีวิตด้วยความสัตย์ซื่อ ให้ประสบการณ์ชีวิตที่ผิดพลาดเป็นบทเรียนที่จะช่วยหล่อหลอม เติบโตจิตวิญญาณเราให้มีคุณภาพมากขึ้น

5 จอมยุทธ...มิดสองเล่ม !

ห้องฟ้าสีเทาหม่น อาทิตย์ยังไม่โผล่มาทักทาย ดวงเดือนที่เคย
เหลืองอร่ามสดใส่ยามค่ำคืนกลับเป็นสีซีดขาวเหมือนเมฆเป็นรอยเสี้ยว
ค้างฟ้าอยู่เห็นได้ชัดเข้าวันนี้...

นาย ทิว ชายสูงอายุวัยเฉียด 80 ปี ตั้งแต่เข้ากำลังเดินออกกำลังกาย
ในสวนหลังบ้านซึ่งปกคลุมด้วยสวนดอกไม้มานานาพันธุ์ด้วยจิตใจที่ค่อนข้างจะแจ่มใส
เพราะรู้ว่าอีกไม่กี่วันแล้วจะถึงวันตรุษจีน ลูกๆ หลานๆ หลายคนจะมาหาและ
รับประทานอาหารด้วยกันในบ้านเหมือนทุกปีที่ผ่านมา

ทันใดนั้นก็มิเสียงของภรรยาดังขึ้น

"ป่า ตื่นแล้วหรือ...เข้ามาข้างในก่อนดีกว่า อากาศข้างนอกมันยังหนาว
อยู่นะ"

"ไม่เป็นไร คิดว่ามันคงสลัวๆ แบบนี้ทุกวัน ไม่ต้องเป็นห่วง"

นาย ทิว ซึ่งภรรยาสาวเรียกเขาว่า ป้าทุกครั้ง เพราะอายุอานามห่างกันเกือบสามสิบปี ส่วนทิวก็จะเรียกภรรยาของเขาว่า หญิง ทุกครั้งเหมือนกัน"

ความจริงนายทิวมีภรรยาคนแรกเป็นคนจีนแต่ได้ตายจากไปนานแล้วเลยแต่งงานใหม่กับหญิงซึ่งอายุน้อยกว่า

หญิงเดินตามออกมาพร้อมกับนำเสื้อกันหนาวมาให้ใส่อีกตัว พร้อมกับเดินตามอย่างช้าๆ ความจริงเขาก็ยังแข็งแรงช่วยเหลือตัวเองได้ดี แต่หญิงก็ไม่ค่อยจะไวใจนัก เพราะอย่างน้อยทิวค่อนข้างจะเชื่องช้าลงในระยะหลัง

ชายชราถึงแม้จะมีอายุมากแล้ว ความทรงจำยังดีถึงแม้จะจำชื่อบางคนบางเรื่องไม่ได้แล้วก็ตาม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทิวเป็นคนขยันขันแข็งและทำงานหนักมาตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา จนถึงขณะนี้เขายังต้องให้การปรึกษาและดูแลกิจการที่เขาสร้างมากับมือสองแห่ง คือกิจการร้านอาหารและโรงงานเย็บเสื้อผ้า

"เออ...ป็นวันตรุษจีนตรงกับวันที่เท่าไร"

"วันที่ 10 กุมภาพันธ์นี้จ้ะ"

ป้าเอ๋ยขึ้นเบาๆ

"แล้วหญิงซื้อของไว้สำหรับทำตรุษจีนแล้วหรือยัง"

"เรียบร้อยแล้ว..เกือบทุกอย่าง อาหารก็เตรียมแล้ว มีทั้ง กุ้ง เป๋าฮื้อ สาหร่าย ขนมต้ม เป็นต้น"

"ดีแล้ว ที่ว่ามาทั้งหมดนั้นเป็นอาหารมงคลสำหรับครอบครัวในวันตรุษจีน"

ชายชราครุ่นคิดสักครู่

"แล้วอย่าลืมเตรียม อังเปา (ซองแดงหรือกระเป๋าดแดง) ไว้ให้ด้วยนะ จะได้เอามาเยี่ยมพวกเขา"

หลังจากนั้นหญิงก็ง่วนไปเดินเข้ามาในบ้านนั่งลงบนเก้าอี้นุ่มที่ป่าเคยนั่งประจำทุกวัน พร้อมกับเอ่ยถามสามีว่า

"ป่า...เทศกาลตรุษจีนนี้มีความหมายว่ายังไงคะ"

"อ้าว หญิงไม่รู้จริงๆ เหรอนี้ ขนาดบ้านเราจัดกันเกือบทุกปี"

หญิง ทำหน้าแปลกๆ

"ไม่รู้จริงๆ จำ เพราะป่าไม่เคยบอกสักที แต่ถึงไม่รู้ก็ยังจัดงานตรุษจีนได้ทุกปี เก่งไหม..."

หญิงหัวเราะด้วยอารมณ์ดี

ป่าเงยไปสักพักแล้วเอ่ยขึ้น

"เทศกาลตรุษจีน หรือ วันตรุษจีน เชื่อกันว่ามีมากกว่าสี่พันปีแล้ว เป็นวันปีใหม่ของชาวจีนตามปฏิทินจันทรคติของจีนเหมือนวันสงกรานต์ปีใหม่ของไทยนั่นแหละ ชาวจีนทั่วโลกจะฉลองกันใหญ่โตเป็นพิเศษกว่าเทศกาลอื่นๆ ในรอบปี

ส่วนการกำหนดวันตรุษจีน ตามประเพณีจะเริ่มตั้งแต่วันที่ 23 เดือน 12 ตามปฏิทินจีน ไปจนถึงวันที่ 15 ค่ำเดือนอ้ายตามปฏิทินของจีน และถือว่า วันที่ 30 เดือน 12 เป็นวันส่งท้ายปีเก่า จีน ส่วนวันที่ 1 คือวัน ชิวอิก เป็นวาระสำคัญที่สุดในเทศกาล และขณะเดียวกันก็หมายถึงวันแรกของฤดูใบไม้ผลิ

ก่อนที่ป่าจะพูดต่อ ภรรยาขัดขึ้นมาว่า

"มาแล้วๆ พวกเด็กๆ พวกเขามากันแล้ว ป้าคอยเดี๋ยวค่อยเล่าต่อได้ไหม พวกเขาจะได้รับฟังด้วย ดีไหมจ๊ะ"

หลังจากลูกหลานมากันพร้อมหน้าพร้อมตากันแล้ว หญิงถึงแม้จะเป็นเพียงแม่เลี้ยงแต่ก็สนิทสนมรักใคร่กันดีกับทุกคนในครอบครัว ชักชวนลูกชายสองคนพร้อมด้วยลูกสะใภ้และหลานๆ อีกหลายคนเข้ามาล้อมเป็นวงกลม เพื่อรับฟังเรื่องราวของตรุษจีน เชื่อว่าเด็กๆ ที่เกิดในเมืองไทยหลายคนคงยังไม่รู้เรื่องราวความเป็นมาของเทศกาลจะได้รับรู้พร้อมกันไป

"เทศกาลหรือวันตรุษจีนครอบครัวจะอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันเหมือนสงกรานต์ปีใหม่ของไทยนั่นแหละ วันตรุษจีนจะต้องไม่พูดคำหยาบ คำโกรธ คำนี้ อะไรทำนองนี้ เพราะถือว่าเป็นวันมงคลต้องทำใจและปากให้ดีจะได้ทำมาค้าขึ้นสุขภาพดี อีกอย่างเพื่อเป็นการต้อนรับสิ่งดีๆ ในปีใหม่ในขณะเดียวกันต้องทำความสะอาดบ้านช่องให้เรียบร้อยด้วยเช่นกัน"

ป้าหยุดจิบน้ำชาแล้วพูดต่อ

"ผู้หลักผู้ใหญ่หรือผู้อาวุโสกว่าจะแจกอังเปา หรือเอาเงินใส่ซองสีแดงมอบให้ผู้เยาว์เช่นลูกหลานหรือเด็กๆ ส่วนเจ้าของกิจการร้านค้าก็จะแจกอังเปาเหมือนแจกโบนัสให้แก่พนักงานทุกคน และเลี้ยงอาหารกันอย่างอื้อฉาวสำราญกันทีเดียว และจะให้พนักงานหยุดงานอย่างน้อยก็หนึ่งหรือสองวัน เพราะถือว่าเป็นประเพณีที่ทำกันมายาวนาน"

ป้าหยุดเสียบไปพักหนึ่ง ทำให้ทุกคนเสียบไปกันหมด รอคอยที่ป้าจะเล่าอะไรต่อ นับเป็นครั้งแรกที่มีโอกาสได้ฟังเรื่องราวของป้า

หญิงรู้สึกอึดอัดเพราะคอยนาน จึงได้เอ่ยถามขึ้นว่า

"พวกเราหลายคนคงไม่รู้ว่าทำไมป้าถึงต้องออกมาจากเมืองจีนและมาอย่างไร พวกเราอยากรู้จัง"

"สมัยนั้นเกิดสงครามและผู้คนยากจนมากในประเทศจีนหนุ่มสาวต่างก็หนีออกไปต่างประเทศเพื่อหางานทำหรือชีวิตที่ดีกว่าแต่มีประเพณีอย่างหนึ่งที่ทุกคนต้องปฏิบัติคือหากได้งานทำแล้วต้องส่งเงินกลับไปช่วยเหลือพ่อแม่ครอบครัวทางโน้นหากใครไม่ส่งไปช่วยทางบ้านก็จะถูกประณามอย่างเสียหายทีเดียวไม่ใช่เฉพาะในครอบครัวเท่านั้นแต่จะถูกดำเนินทั้งตระกูลและทั้งเมืองที่รู้เรื่องด้วยและแต่ละครอบครัวก็จะรอคอยการกลับมาเยี่ยมของลูกหลานในเทศกาลตรุษจีนนี้แหละ บางคนก็ประสบความสำเร็จ บางคนก็ล้มหายตายจากไป

ข้าเดินทางโดยทางเรือในสมัยนั้น ต้องคอยหลบทหารญี่ปุ่น หากพวกมันเจออาจโดนฆ่าตายหมด หลายครั้งเรือเจอมรสุมคลื่นลมแรงมากมันเหมือนกำลังจะพัดพาเราไปไหนก็ไม่รู้ อาหารก็หมด แม้แต่น้ำดื่มก็ยังไม่เหลือ

ในที่สุดผู้ใหญ่ที่มากับเรือต้องปัสสาวะใส่ถัง แล้วนำมาให้ดื่มกันตายโอ๊ย..ข้าจะอาเจียนกลืนมันเหม็นเหลือเกิน ติดตามติดจุมูกมาจนถึงวันนี้

เมื่อรอดตายมาถึงเมืองไทย เรือก็มาเทียบท่าแถวๆ ยานนาวา แหม...เรายังเด็กมากอายุเพียงไม่กี่ขวบ โดนตำรวจตรวจคนเข้าเมืองยัดเข้าห้องขังไปกับเขาด้วย ทุเรศตัวเองจริงๆ กว่าจะให้ญาติหรือคนรู้จักมารับรองก็เล่นเอาอยู่ห้องขังไปหลายวัน ความจริงสมัยนั้นไม่น่าเอาเด็กเข้าห้องขังเลย

เออ..เพื่อให้สั้นเข้า ก่อนที่จะเดินทางออกจากประเทศจีน ข้าได้เล่าเรียนฝึกฝนตำรา มีดสองเล่มถล่มท้องแข็ง ของตระกูลมาอย่างซ้ำของมันเป็นตำราลับสุดยอดที่มีชื่อของตระกูลที่เดียวนา..."

ทันใดนั้นก็มีเสียงแทรกขึ้นมาว่า

"ป้ามีตำราที่มีดสองเล่ม นั้นป้าก็เป็น เจ้าพ่อ !!"

"นี่ๆ อย่าเพิ่งสอดเวลาผู้ใหญ่กำลังพูด ข้าไม่ได้เป็นอย่างนั้น"

ป่าเข้าเรื่องเล่าต่อ ท่าทางซึ้งซึ้ง

"เจ้าตำรามืดสองเล่มนั้นคือ **เล่มที่หนึ่ง** คือวิชาการทำอาหาร **ตำราเล่มที่สอง** คือตัดเย็บเสื้อผ้า ทางบ้านบอกว่าหากมีความสามารถเรียนรู้อย่างเก่งกล้าแล้ว จะไปอยู่ที่ไหนก็ไม่อดตายอย่างแน่นอน เพราะทุกคนต้องกิน ทุกคนต้องใส่เสื้อผ้า พุดง่ายๆ คือ หากินง่ายกว่าทางอื่น ตอนเริ่มต้นชีวิตในต่างประเทศนั้นแหละความจริงมีตำรามืดอีกเล่ม แต่ข้าไม่ได้เรียน คือ **มืดสำหรับตัดผม** สมัยนั้นถ้าใครตัดผมเป็นก็ไม่อดตายเหมือนกัน

อย่างที่เห็นนั่นแหละ ข้าก็สร้างเนื้อสร้างตัวมาด้วยตำรามืดสองเล่มนั่นเอง พวกเอ็งทั้งหมดฟังข้าให้ดี ขอให้ปีนี้พวกเราต้องรักสามัคคี จำไว้อย่างหนึ่ง และฝังไว้ในหัวใจ ในจิตวิญญาณเลยว่า ประเทศนี้ แผ่นดินทองนี้ที่ได้ให้โอกาสข้าได้เริ่มต้นชีวิตใหม่และพวกเอ็งอยู่ได้ อย่างมีความสุขตราบนานทุกวันนี้

ดังนั้น ต้องรักแผ่นดินเกิดให้สุดชีวิต **อย่าได้คิดคดทรยศต่อแผ่นดินเกิดเป็นอันขาด ไม่งั้นฟ้าดินจะลงโทษอย่างแสนสาหัส** เพราะจะกลายเป็นคนเนรคุณ ไม่รู้จักบุญคุณถิ่นเกิด...

แหม...เนื้อที่คอกลมน์หมดพอดี..."

" เอ้า...ทุกคนยืนขึ้น หันหน้าไปทางผู้อ่าน !

เมื่อข้ามับ 1- 2 -3 ให้เราพุดพร้อมกันเสียงดังๆ

หนึ่ง... สอง... สาม..."

ชิงเจียอยู่อี้ ชิงนี้หวกไ้ - Gong Hey Fat Choy !!!

บัวติดเต๋อใจ

จอมยุทธ์มิดสองเล่ม

“ จงขึ้นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก..”

ชีวิตคนเราเกิดมาล้วนต้องแสวงหา..โดยตัวเราเป็นผู้กำหนด อย่าให้เรามีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ เราเชื่อว่าถ้าเราจะได้ดี ก็ต่อเมื่อเรารักดี ความยากจน ความด้อยโอกาส ไม่ใช่ตัวอุปสรรคที่แท้จริงเลย ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวเรา ให้เราพัฒนาตนเอง สร้างสมประสบการณ์ ทำดีหาเลี้ยงชีพอย่างสุจริต แม้จะต้องพบกับความทุกข์ ก็ให้คิดเสมอว่า ความสุขกำลังรอเราอยู่ในนั้นปลาย ให้เราอดทนในความทุกข์ยาก เพราะความทุกข์ยากทำให้เรามีประสบการณ์ในชีวิต จากประสบการณ์จะเป็นบทเรียน เป็นครูสอนและเตือนเรา ให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง สุดท้ายเราจะมียุติชีวิตอยู่ด้วยความหวัง ให้เราคิดเสียว่าอุปสรรคหรือศัตรูนั้น เป็นการทดสอบเรา เป็นเครื่องพิสูจน์ความอดทน ซึ่งจะนำเราไปสู่ความสำเร็จ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระธรรมโรม บทที่ 12 ข้อที่ 12 กล่าวไว้ว่า “**จงขึ้นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก....”**

"ตำรา มิดสองเล่ม" ของนายทิว ตำราลับสุดยอดที่ช่วยชีวิตของนายทิว และครอบครัว ได้เก็บเกี่ยวผลของการทำงาน ทำให้สามารถสร้างเนื้อสร้างตัวได้

เป็นตัวอย่างที่ดีของการทำมาหากินอย่างสุจริต อย่าให้เรามองว่าอาชีพบางอาชีพ
นั้น ไม่มีเกียรติ ให้เรามองว่างานทุกงาน อาชีพทุกอาชีพที่สุจริตนั้น มีคุณค่าในตัว
ของมันเอง ให้เราคำนึงว่างานที่เราทำอยู่นั้นช่วยเสริมคุณค่า ให้ชีวิตเรา ให้เรา
ภาคภูมิใจในงาน ในองค์กร หน่วยงาน ที่เราทำ ถ้าเราต้องการ มีชีวิตที่มีเกียรติ
ในสังคมมีคนเชื่อถือ ให้เราใช้งานเป็นฐานของชีวิต เป็นตัวช่วย หล่อเลี้ยงชีวิต
นอกเสียจากว่า เราเกิดมาในตระกูล ครอบครัวยี่สิบราย มีเงินกองกลางให้ใช้
จึงไม่จำเป็นต้องทำงาน

สำหรับคนทำงานแล้ว... การว่างงานเป็นทุกข์ใจ ทำให้ชีวิตขาดความมั่นคง
คนที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานและมีการงานที่ดี ย่อมนำความปลาบปลื้มใจ
ชื่นชมยินดี มาสู่ครอบครัว ญาติพี่น้องและวงศ์ตระกูล

6 ให้ยืมอย่างไร...ถึงไม่เจ็บปวด

ทุกวันนี้ เรื่องการเงิน เศรษฐกิจ และการเมืองของโลกยังคงสร้างความสับสนวุ่นวายให้กับคนธรรมดาเช่นเราทุกคน ท่านที่ต้องทำมาหากินหรืออาศัยอยู่ในโลกตะวันตกหลายๆ ประเทศคงทราบดี...จะทำได้ อย่างไรได้ เมื่อกลไกทุนนิยมมันปั่นป่วนเบี่ยงจนเกือบล่มสลาย !

เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนขึ้น ลองทบทวนหวนคิดถึงเมื่อครั้งเกิดวิกฤติต้มยำกุ้งหรือยุคไอเอ็มเอฟ ในบ้านเราในสมัยนั้น สถาบันการเงิน ธุรกิจห้างร้านผู้คนในบ้านเราต้องเผชิญกับอะไรบ้าง ดังนั้นก็คงเหมือนกับหลายๆ ประเทศที่กำลังประสบอยู่ในขณะนี้ และเมื่อรวมถึงภาวะโลกร้อนอีกก็คงปวดหัวน่าดู ส่งผลให้เกิดความเครียดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้อย่างแน่นอน

ด้วยเหตุนี้จึงไม่อยากให้พี่น้องต้องเผชิญกับความเครียดไปมากกว่านี้
อย่างน้อยก็ทำอย่างที่อาจารย์ผมเคยสอนไว้ว่า "ให้เราพยายามอยู่เหนือปัญหา
มองปัญหาด้วยสติปัญญา อย่าเอาหัวใจไปอิงกับมันมากจนเกินไปเดี๋ยวเราจะเป็น
โรคประสาทไปด้วย"

วันนี้ขอนำเรื่องเบาๆ มาเล่าสู่กันฟัง ซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์และ
เปลี่ยนความคิดของหลายๆ ท่านที่กำลังเจอเรื่องไม่เป็นเรื่อง...ให้อ่านเพื่อเป็นแนวคิด
ในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการให้ยืมเงินแก่เพื่อนๆ หรือแค้น รอบข้าง

แน่นอนเมื่อเศรษฐกิจตกสะเก็ด มีคนตกงานเป็นว่าเล่น ดังนั้นการหยิบ
ยืมจากเพื่อนฝูงก็จะมีมากขึ้นเช่นกัน เมื่อปีที่แล้ว มีพี่น้องโทรศัพท์มาปรึกษาบอกว่า

"ไหนว่าการให้ดีกว่าการรับ และการให้ทำให้มีความสุข...แต่ฉันเพียงแค่
'ให้ยืม' เท่านั้นก็เป็นทุกข์ จะตายอยู่แล้ว..." ผมถามว่า เป็นทุกข์อย่างไร ? เธอออก
ว่าเพื่อนของเธอคนหนึ่งที่ผมรู้จักเหมือนกันขอยืมเงินไปตั้งนานแล้วไม่ยอมนำมาคืน
สักที มันทำให้ฉันนอนไม่หลับใจมัวแต่ครุ่นคิดถึงเรื่องนี้ !

"ฉันต้องคอยติดตามเขาตลอดมา โทรไปหาก็ไม่รับสาย ความจริงเขา
สัญญาจะยืมไปแค่เดือนเดียวเอง นี่ก็ผ่านไปสามสี่เดือนแล้ว เวลามายืมก็มาหา
ทุกเช้าหาทุกเย็น พอได้เงินไปก็หายไปเลย แบบนี้จะให้ฉันทำอย่างไร"

เมื่อได้ข้อมูลดังกล่าวก็บอกเธอไปว่า วิธีที่จะให้คนอื่นยืมแล้วเราไม่ต้อง
ปวดหัวก็มีเหมือนกัน ตามประสบการณ์ของผมเอง เวลาใครจะมายืมเงิน ผมก็จะ
คิดก่อนว่าคนๆ นั้นมีความจำเป็นจริงหรือไม่? หากรู้ว่าเขามีความจำเป็นจริงๆ
เราก็กลับมาคิดทบทวนอีกครั้งว่าในกระเป๋าของเรามีเท่าไร หากมีหนึ่งพันบาท
เขาขอยืมห้าร้อยเราก็ให้เขาไป โดยคิดว่าเป็นการให้เปล่าๆ เพื่อเป็นช่วยเหลือ
เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เวลาจำเป็น ไม่ใช่ให้เขายืม

เมื่อตัวเราเองไม่ได้คิดว่าเป็นการให้ยืม ใจเราก็ไม่กังวลถึงเรื่องนี้อีกต่อไป เพราะถือว่าได้ให้เขาไปด้วยความรัก เขาจะคืนหรือไม่ก็ไม่วิตกกังวลใดๆ หากเวลาเขาเอามาคืน เราก็เหมือนได้มาเพิ่มอีกต่างหากอีกห้าหกร้อย

"การให้" โดยที่เราไม่เดือดร้อน ที่สำคัญการให้วิธีนี้เราจะไม่คิดถึงเงินก้อนนี้อีกเลย แต่หากเรา "ให้ยืม" ใจเรายังคงจดจ่อกับเงินจำนวนนั้นอยู่และคาดหวังไปต่างๆ นานา ทำให้เกิดทุกข์

วิธีนี้แหละเราไม่ต้องคอยตามหาตัวเขาให้เหนื่อย "เพราะว่าทรัพย์สินสมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย"

ขออย่างเดียว อย่าไปกู้หรือยืมเงินใครมาให้ความช่วยเหลือคนอื่น เพราะนั่นมันไม่ได้ทำให้เกิดความสุข สันติสุขอย่างแท้จริง มันเป็นการให้แบบมีนัยแอบแฝง ย่อมนำความทุกข์มาสู่เราอย่างแน่นอน การกู้หรือเอาเงินอนาคตมาใช้เพื่อช่วยเหลือคนอื่นนั้น ไม่ใช่วิธีที่ถูกต้อง !!

และเมื่อต้นปีนี้เอง เธอคนนั้นได้โทรศัพท์มาแจ้งว่า เธอได้นำแนวคิดนี้ไปใช้...มันเกิดผลจริงๆ และเงินที่ให้เพื่อนยืมไปก็ได้กลับมาแล้ว เหมือนมีเงินเพิ่มในบัญชีอย่างที่ว่าเลย !!!

มีเงินเรียกว่าน้อง มีทองเรียกว่าพี่...เป็นคำกล่าวที่ติดปากมาจนถึงทุกวันนี้...การมีเงินต้องมีสติปัญญาในการใช้เงินด้วย...การขอสติปัญญาจากพระเจ้าเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งเพราะถ้าขาดสติปัญญาแล้ว..... เราไม่สามารถบริหารการเงินที่พระเจ้าประทานให้เราอย่างมีประสิทธิภาพได้... เพราะตามความเชื่อของ คริสเตียนนั้น...ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ได้มา...ถ้าพระเจ้าไม่ทรงประทานให้....และถ้ามนุษย์เอาใจไปจดจ่ออยู่กับทรัพย์สินสมบัติมากกว่าพระเจ้า ก็เป็นบาปอย่างหนึ่ง...

ให้ยืมอย่างไรถึงไม่เจ็บปวด

“การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ”

การช่วยเหลือมนุษย์ด้วยการเกื้อกูล อนุเคราะห์ก็ำจุนกันในการดำเนินชีวิต เป็นสิ่งดีงาม โดยเฉพาะการอยู่ร่วมกันในสังคมปัจจุบันที่แข่งขันกันสูง แ่งแย่งชิงดีชิงเด่น เวลาช่วยเหลือเกื้อกูลใครสักคนในยามที่เขากำลังตกทุกข์ได้ยาก ไม่ว่าจะด้วยการให้กำลังใจหรือช่วยกำลังทรัพย์ ด้วยการให้ยืมนั้น เป็นการแสดงออกของผู้ที่มีใจเมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ บางคนถึงกับบอกว่า เหมือนมีพระเจ้ามาโปรดก็ว่าได้ เพราะในช่วงที่เต็มไปด้วยความมืดมนของชีวิต หันไปหาใครก็ไม่มีใครยื่นมือเข้ามาช่วย ให้เราเป็นคนหนึ่งที่มีจิตใจของความเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่หลายคนมักจะผิดหวังต่อการเกื้อกูลให้ยืม เพราะเมื่อทวงถามจะถูกตำหนิว่ากล่าวต่าง ๆ นานา เมื่อให้ยืมแล้วยังเจ็บปวด...จะอย่างไร? เงินของใคร ๆ ก็หวงก็รัก ทำงานมาแสนเหน็ดเหนื่อย แต่ถูกเบียดไปเฉย ๆ

การแก้ปัญหา...ไม่ใช่อยู่ที่การให้ยืมหรือให้โดยไม่ต้องคืน แต่อยู่ที่จิตสำนึกของผู้ให้และผู้ยืมมากกว่า ผู้ยืมควรรักษาคำมั่นสัญญา ควรมีความสัตย์ซื่อในคำพูดให้คิดย้อนไปว่า...ถ้าวันนั้นเขาไม่ช่วยเหลือ ชีวิตจะเป็นอย่างไร ดีที่สุดคือขอขอบคุณพระเจ้า ที่พระองค์มาทันเวลาเสมอ พระองค์ไม่ปล่อยให้ลูกของพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมาน เผชิญกับปัญหาที่ไม่สามารถจะแบกรับได้อีกแล้ว ให้เราขอขอบคุณผู้ช่วยเหลือด้วยการรักษาสัญญา เพราะในวันข้างหน้าเราอาจต้องขอความช่วยเหลือเขาอีก สำหรับผู้ให้ยืม...ขึ้นอยู่กับความเมตตาของเขาที่จะให้หรือให้ยืม ซึ่งเราไม่สามารถบังคับใจใคร แต่ให้เราเฝ้าอยู่เสมอว่า “การให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” (ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระธรรมกิจการ บทที่ 20 ข้อ 35) ซึ่งต้องเป็นการให้ด้วยใจยินดี ให้โดยไม่หวังผลตอบแทน เชื่อว่าพระพรจะหลั่งไหลเทลงมาเหนือชีวิตของผู้ให้...

7 นกหัวขวาน...บะหมี่เกี๊ยว...?

เช้านี้อากาศหนาวมากกว่าปกติ ต้นไม้ที่ตั้งใจปลูกไว้หลังบ้าน ใบหิวกแห้งตายไปหลายต้น แม้แต่ต้นมะเขือพวงที่เคยออกดอกออกผล ให้มีโอกาสดำได้ดีไปแบ่งปันเพื่อนฝูงพลอยแห้งตายไปด้วย...ที่น่าเสียดายกว่านั้นก็คือ ต้นไม้ใหญ่อายุนับร้อยปีที่ปลูกอยู่ข้างบ้าน ถูกเจ้าของบ้าน ตัดทิ้งให้เหลือเพียงลำต้นและกิ่งไม้แห้งเพียงไม่กี่กิ่งเท่านั้น...

ทำให้นึกถึงบรรดานกทั้งหลายที่มาอาศัยพักพิงสร้างรังออกลูกออกหลาน ในแต่ละปีพลอยต้องกลายเป็นนกไร้ที่พักพิงไป แต่เล็กๆ แล้วยังจำเสียง ก็อๆๆๆ ของเจ้านกหัวขวานได้ดี มันมักจะมาเจาะทำรังหรือทำอะไรของมันก็ไม่รู้... จนเสียงดังมากบนต้นไม้ต้นนี้...อากาศหนาวขนาดนี้พวกมันไปหลบกันที่ไหนหนอ...

**ทำให้หวนคิดถึงเสียงก๊อ ก๊อ ก๊อ ของไม้ไผ่กระทบกันตอนดึกๆ
ของทุกคืน ผสมปนเปกับเสียงตีบอกเวลาของยามในซอยเล็กๆ ตรงข้าม
บางรักเมื่อสมัยผมยังเป็นเด็กวัยรุ่น**

ตอนดึกๆ ประมาณหนึ่งทุ่มถึงเที่ยงคืน พวกเรามักจะเห็นชายชาวจีน
เข็นรถขายเกี๊ยวบะหมี่มาจอดขายแถวนั้น ส่วนภรรยาจะเป็นคนเคาะเสียงก๊อๆ
ซึ่งเราชาวบ้านก็รู้กันดีว่า นั่นเป็นเสียงของคนขายเกี๊ยวบะหมี่เจ้าเก่ามาแล้ว

ชาวบ้านห้องแถวเก่าๆ ช่างนอนดึกกันเหลือเกิน พอได้ยินเสียงเคาะไม้
ไผ่เล็กๆ แต่เสียงดังพอสมควร พวกเราต่างออกมาสั่งซื้อกินกันยามดึกนั้นแหละ...
บ้างก็นั่งยองๆ ชดกันอย่างเอร็ดอร่อยบนริมฟุตบาท บางรายก็สั่งแล้วให้ภรรยา
ของคนขายนำไปส่งในบ้านก็ไม่ผิดกติกาอย่างไร

เพราะเราชาวบางรักเป็นชุมชนเล็กๆ ที่อยู่กันแบบง่าย ๆ และต่างก็รู้จักกันดี
ไม่ว่าใครอยู่บ้านไหน ลูกหลานชื่ออะไร ทำงานที่ไหน...บางครั้งเงินไม่มีก็ยังสามารถ
โดยแปะโป้งไว้ก่อนแล้วจ่ายวันอื่นก็ได้เหมือนกัน เราอยู่อย่างเอื้ออาทรต่อกัน
มีความสุขตามภาษาชาวเรา

**มีอยู่พักหนึ่งที่จู่ๆ เจ้ารถขายบะหมี่หายไปหลายอาทิตย์จนทำให้
ชาวบ้านต่างซุบซิบนินทากันไปต่างๆ นานา ในที่สุดเจ้าเสียงก๊อๆ ก็ดังขึ้น
อีกครั้งทำให้พวกเราต่างออกมาดูว่ามันเกิดอะไรขึ้น ถึงได้หายไปนาน...**

คราวนี้คนเห็นไม่ใช่คนเดิมที่เป็นสามีแต่กลับกลายมาเป็นภรรยาของเขา
ซึ่งพวกเราจะเรียกเธอว่า อาส้ม ถ้ามองได้ดูได้ความว่าสามีของนางเสียชีวิตแล้ว
จากอุบัติเหตุรถชน นางเลยต้องออกมาขายเองพร้อมลูกสาวของเธอ ชาวบ้านก็
แสดงความเสียใจ ปลอบใจ และต่างก็ให้ความช่วยเหลือตามมีตามเกิด ส่วนหนุ่มๆ

ก็มักจะกระเช้าเข้าหาเหล่าสาวซึ่งขณะนี้กลายเป็นคนเคาะเจ้าไม่ไผ่และทำหน้าที่
บริการลูกค้าแทนแม่

ผมนึกสงสารอาสั้มมาก เพราะอายุก็คงเพียงห้าสิบต้นๆรูปร่างบอบบาง
ต้องเซ็นเจ้ารถขายบะหมี่เร่ขายไปหลายจุดตอนเด็กๆ ผมถามเธอว่า

"สามีตายอาสั้มคงลำบากมากนะ"

"ลำบากมากสิ มีอย่างไหนมันจะตายทั้งทีไม่เห็นมันทิ้งมรดกหรืออะไร
สักอย่างให้อ้าวเลย เงินสักบาทก็ไม่มีเหลือ นี่ดิฉันที่เคยติดตามช่วยขายบะหมี่ ไม่งั้น
ก็อดตายกันหมดทั้งลูกสาวด้วย"

"เอ...อาสั้มก็ได้วิชาทำเกี๊ยวบะหมี่เป็นสมบัติไม่ใช่หรือ"

"ไอ้ย...มันทำงานเหนื่อยเหลือเกิน"

ผมก็ปลอบเธอไปว่า

"อย่างน้อยเขาก็ได้ทั้งวิชาทำบะหมี่เกี๊ยวให้ทำมาหากินได้ อย่าไปคิดมาก"
อาสั้มทำหน้ายิ้มๆ

"ที่ลือว่ามามันก็จริง หากว่าไม่ขายบะหมี่แล้วก็ยิ่งต้องอดตายกันแน่"

"เออน่า...ไหนๆ มันก็ยังดีกว่า **ทิ้งมรดกบาปไว้ให้ครอบครัว** จริงไหม?"

"อะไรของลือวะ **เจ้ามรดกบาป** แปลว่าอะไร..."

"ช่างเหอะ..."

ไม่นานนัก บ้านเมืองเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว พวกเด็กๆ เติบโตขึ้นต่างคน
ต่างแยกย้ายกันไป เลยไม่ได้พบได้เห็นภาพดังกล่าวนี้อีกเลยตั้งแต่นั้นมา...น่าเสียดาย
บะหมี่ที่แสนอร่อยเจ้าเก่า หลังจากลูกสาวแต่งงานไปไม่มีใครคอยช่วยอาสั้มอีกต่อไป
ประกอบกับเจ้าตัวอายุมากขึ้น และคงเหงาและแรงสู้ไม่ไหว เลยไม่มีใครได้รับ
การถ่ายทอดวิชาทำบะหมี่อาสั้มซึ่งเป็นภูมิปัญญาชาวบ้านอีกชิ้นหนึ่งที่ต้องสูญหาย
ตายจากไปอย่างน่าเสียดาย...

ไหนดๆ ก็พูดถึงเสียงก๊อ ก๊อ และบะหมี่แล้วทำให้คิดถึง
อีกคนหนึ่งชื่อ สมหมาย เป็นลูกคนเดียวของครอบครัวที่ทำบะหมี่ขาย
เหมือนกันอยู่แถวๆ พระรามสี่ใกล้สะพานเหลือง

สมหมายเป็นเด็กค่อนข้างจะเจี๊ยบไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจากับใครนัก
วันๆ ก็ได้แต่ช่วยพ่อแม่ทำบะหมี่ขายบะหมี่ แล้วก็ไปเรียนหนังสือตามมีตามเกิด
แถวยานนาวา

หลายครั้งพ่อซึ่งอายุมากแล้ว อยากให้สมหมายออกจากโรงเรียนมาช่วย
ทำช่วยขายบะหมี่เพราะอย่างน้อยก็จะได้ถ่ายทอดวิชานี้ให้ เพราะพ่อเลี้ยงดู
ครอบครัวและสมหมายมาได้ก็ด้วยการขายบะหมี่นี้แหละ เคยเอ่ยปากกับสมหมาย
ไว้ว่า

"ลูกไม่ต้องไปเรียนหนังสือหรอก เรียนไปก็เปล่าประโยชน์ มาช่วยทำ
มาหากินดีกว่า"

สมหมายเป็นเด็กรักเรียนมาก บอกพ่อไปว่า

"ผมจะทำบะหมี่และขายตอนกลางคืน และเรียนไปด้วย พ่อไม่ต้องห่วง"

"มันก็จริง แต่ข้าว่าเอ็งจะได้ไม่ต้องอดหลับอดนอน ทำมาหากินแล้วยัง
ไปเรียนหนังสือด้วย" แถมหยอกเอาอีกว่า

"เออ..เรามีสอนวิชาทำบะหมี่ไหม"

สมหมายทำหน้างๆ

"ไม่มีหรอกพ่อ"

พ่อลูกหัวเราะพร้อมกันเสียงดังอย่างสนุกสนาน

หลายปีผ่านไป ด้วยการรักเรียนของสมหมาย เขาจึงได้เรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งของเมืองไทย แต่ก็ยังไม่ทำงานหลักคือ ขายบะหมี่ ตอนกลางคืน ถึงจะไม่ร่ำรวยแต่ก็พอประดับประดาตัวเอง ค่าใช้จ่ายไปได้ด้วยดี ตลอดมา...

บางครั้งจะถูกเพื่อนฝูงหยอกล้อบ้างเขาก็ไม่ว่าอะไร เพราะคิดว่าถึงอย่างไรมันก็เป็นอาชีพอิสระ และสามารถเลี้ยงตัวเองได้ โดยไม่ต้องไปกู้ไปจำนำอะไรต่อมิอะไรเหมือนครอบครัวอื่นๆ

จากนั้นหลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัยสาขาด้านการเงินการบัญชี เขาได้หันอาชีพพ่อค้าบะหมี่ไปเป็นพนักงานในธนาคารแห่งหนึ่ง เงินเดือนตกเดือนละหลายพัน เงินจำนวนนี้สมัยนั้นก็มากโขอยู่

แต่หลังจากเขาแต่งงานและมีลูกชายคนหนึ่ง เขาได้ย้ายออกไปสร้างรังรักเองอยู่กับครอบครัวของตนเอง

รายได้ที่เขาได้จากการทำงานไม่เพียงพอแล้วสำหรับค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น ไหนค่าเช่าบ้านและส่งลูกเรียนหนังสือและอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย เขาหมุนเงินจากแหล่งเงินกู้หลายแห่งจนกระทั่งครอบครัวเกือบล่มสลาย เมื่อพลาดท่าไม่สามารถส่งเงินคืนได้ตามกำหนดที่กู้ยืมเขามา

เขาตัดสินใจกลับไปหาพ่อที่บ้านซึ่งก็ยังทำบะหมี่และขายบะหมี่อยู่ที่เดิม พ่อแสดงความยินดีอย่างยิ่งที่ลูกและครอบครัวจะกลับมาอยู่ด้วย แต่..มีข้อแม้เพียงข้อเดียว

"ขอให้เอ็งและครอบครัวดำเนินธุรกิจบะหมี่แทนข้า เพราะพ่อแม่แก่แล้ว" สมหมายก็ยอมแต่ยังสงสัย

"พ่อ...จะให้ผมกลับมาทำบะหมี่เหมือนเดิมอีกหรือ..."

"แน่นอน...มันก็พิสูจน์มาแล้ว แม้หน้าที่การงานจะดูเหมือนดี แต่รายได้ไม่เพียงพอกับการใช้จ่ายในครอบครัว"

"ครับพ่อ...แต่ขอให้ผมได้เรียนต่ออีกหน่อยได้ไหม เพราะเพิ่งสอบได้ทุนไปศึกษาต่อที่อเมริกาอีกสองปี"

"เรื่องเรียนต่ออะไรนั้น พ่อไม่ว่า พ่อยินดีสนับสนุนทุกอย่าง ที่ทำอยู่ทุกวันนี้ถึงจะเหนื่อยแสนเหนื่อยยากลำบากก็เพื่อลูกๆ หลานๆ จะได้เข้ารับการศึกษ... แต่ต้องมีคุณธรรม รู้จักสำนึกในบุญคุณของพ่อแม่"

"ครับพ่อ...ผมจะทุ่มเทความรู้ทั้งหมดเพื่อการทำบะหมี่ต่อของพ่อ"

จากนั้นสมหมายก็ได้มาศึกษาต่อในสหรัฐฯ ในวิชาการตลาดอยู่สองปี พ่อเรียนจบตอนแรกก็ไม่คิดว่าจะกลับมาทำบะหมี่อย่างที่สัญญาไว้กับพ่อ

แต่เมื่อกลับมาบ้าน เห็นพ่อเหน็ดเหนื่อยมากเพราะอายุมากขึ้น ตลอดจนครอบครัวของตนเองต่างก็มีความสุข ไม่ต้องเดือดร้อนแต่ประการใด เมื่ออาศัยอยู่กับพ่อแม่ขณะที่ตัวเขาเองไปเรียนต่อถึงสองปี

เมื่อตัดสินใจแล้ว สมหมายเริ่มทำการวิจัยตลาดในเรื่องการทำธุรกิจรถเข็นบะหมี่เกี๊ยวทันที เขามักจะออกไปหาจุดขายที่มีคนอยู่หนาแน่น แล้วบันทึกไว้

ในที่สุดจากบะหมี่รถเข็น กลายเป็นธุรกิจรถเข็นกองทัพนวดเคลื่อนที่ ในตอนแรก คือ เขาออกเงินทำรถเข็นหลายๆ คันแล้วจ้างคนออกไปขายตามจุดที่เขาต้องการ ปรากฏขายได้มากขึ้นอย่างมากมาย เขาผันฝาลู่อุปสรรคต่างๆ จนเขาสามารถสร้างเป็นโรงงานทำบะหมี่สำเร็จรูปออกวางตลาดได้สำเร็จ สร้างงานได้หลายสิบคน กลายเป็นเจ้าสัวบะหมี่สำเร็จรูปไปแล้ว...

นกหัวขวาน...บะหมี่เกี๊ยว

“ให้เรามีใจที่เปี่ยมล้น ไปด้วยความหวัง กำลังใจ”

ชีวิตต้องอยู่ให้ถึงวันพรุ่งนี้พรุ่งนี้ และพรุ่งนี้ ความหวังจึงเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยให้มนุษย์เรามีชีวิตอยู่ได้ในโลกใบนี้ ชีวิตคนเรามีทั้งสุขและทุกข์คลุกเคล้ากันไป วันนี้ชื่นชมยินดีมีความสุข แต่พรุ่งนี้อาจจะต้องนั่งร้องไห้คร่ำครวญเมื่อต้องเผชิญกับปัญหามากมาย เปรียบเสมือนทะเลที่ไม่มีได้มีแต่คลื่นมรสุมรุนแรงตลอดเวลา บางครั้งบางช่วงทะเลก็สวยงามคลื่นสงบราบเรียบ ไม่มีใครที่จะมีสุขตลอดชีวิต และก็ไม่มีใครที่จะทุกข์ทั้งชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องปกติ ชีวิตมีลุ่มได้ ก็ต้องลุกได้ หมดหวังก็สร้างความหวังได้ เราไม่ควรท้อแท้ หรือแม้แต่สิ้นหวังเมื่อมีปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นกับชีวิตมากมาย เมื่อเราไม่มีความสุข ไม่สมหวังก็จะดำใจคะเซตา

ในเรื่อง "สมหมาย" ได้ประคับประคองชีวิตการเรียนจนสำเร็จ ในขณะที่ต้องช่วยพ่อ ข่ายบะหมี่ กระทั่งกลายเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวยคนหนึ่ง ให้เรามาให้กำลังใจตนเองและคนที่อยู่รอบข้างเรา ไม่ว่าจะเป็นคน ในครอบครัว ที่ทำงาน ให้เราคิดเสมอว่า เราต้องทำวันนี้ให้ดีที่สุดและ วันนี้ต้องดีกว่าพรุ่งนี้ เราจะบากบั่น

มุงหน้า ฝาผนังปัญหา เราจะไม่ท้อใจ ไม่ว่าปัญหาจะโถมถาเข้ามาในชีวิตมากแค่ไหนและ อย่างไร ให้เรามีใจที่เปี่ยมล้นไปด้วยความหวัง กำลังใจ ที่จะก้าวเดินสู่หลักชัย เชื่อว่าเราจะเป็นผู้ชนะอย่างแน่นอน

ขอให้เราใช้ชีวิตที่เต็มไปด้วยความเชื่อและศรัทธา พระเยซูคริสต์ทรงสอนไว้ว่า เมื่อชีวิตเรามั่นคง ราบรื่น ก็ให้เราเชื่อและวางใจในพระองค์ เมื่อชีวิตเราย่ำแย่ ประสบกับสิ่งเลวร้าย ก็อย่าให้เราสูญเสียความเชื่อและศรัทธา แต่ในทางตรงกันข้ามให้เราร้องทูล วีนวอนต่อพระเจ้าที่รักของเรา ที่จะช่วยกู้ให้เรามีจิตใจที่เข้มแข็ง ไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานการณ์ดีหรือเลวร้าย ในพระธรรม1 เธสะโลนิกา บทที่ 5 ข้อ 18 กล่าวเตือนเราไว้ว่า “**ให้เราขอบคุณพระองค์ในทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น**” แล้วพระองค์จะช่วยเราให้ชนะความทุกข์ยากและความล้มเหลวในชีวิต

8 น้ำเต้าหู้...บุญเลี้ยง

บุญทั้งต้องสะดุ้งสุดตัวลูกพรอดพรอดขึ้นเมื่อถูกน้ำเย็นสด กระทบใบหน้าเข้าอย่างจัง พอได้สติก็รีบถอยห่างออกจากประตูเหล็กยึด ที่ถูกเจ้าของห้องแถวผลักเข้ามาใกล้ตัว

เขาเอามือลูบใบหน้าที่เปียกน้ำอย่างงงๆ ทันใดนั้นก็เห็นหน้าเจ้าของ ห้องแถวที่กำลังเปิดประตูเหล็กยึดนั้นพอดี แต่...ก็ไม่ได้ยินคำต่อว่าต่อขาน แต่ประการใด

"ไม่ต้องมองหน้าอ้ว ไม่ใช่อ้วเอาน้ำมาใส่หน้าลื้อ" บุญทิ้งได้แต่ก้มหน้า ลูกขึ้นยืนอย่างยากเย็น พยายามทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมา เออ...เมื่อคืนคงเพี้ยนเกินไปจนเดินต่อไม่ไหว ความจริงคิดว่าจะนั่งพักให้หายเหนื่อยแล้วค่อยเดินต่อหาที่หลับนอนที่ไหนสักแห่ง แต่ด้วยความเหนื่อยล้าเลยหลับไหลสนิทเหมือนตายที่นี้เอง...

"ทำไมมานอนตรงนี้ อ้วจะตั้งรถเข็นขายปลาท้องโก่ตรงหน้าร้านนี้ อ้วเรียกก็แล้ว...เขย่าวัวก็แล้ว...ไม่เห็นรู้สึกตัว ไม่ยอมตื่น อ้วเลยลองเอาน้ำมาใส่หน้าลื้อหน่อย...แค่นั้นเอง...ยั้งนี่ก็อยู่เลยว่าตายหรือเปล่า...ขยับหน่อยเร็วสายนแล้ว"

แม่ค้าขายปลาท้องโก่ที่เอารถเข็นมาจอดขายหน้าร้านของชำพูด
ลอด ๆ ทำเอาบุญทิ้งรีบถอยออกมาจากหน้าร้านอย่างว่าง่ายโดยไม่ได้อะไรตอบแต่ประการใด

เจ้าของร้านขายของชำยืนอยู่หน้าประตูตรงประตูเปิด กล่าวเสริมขึ้นว่า
"ลื้อทำไมมานอนตรงนี้ ดูซึมอมแมมไปทั้งตัว อ้วไม่เคยเห็นลื้อนอนตรงนี้มาก่อนเลย เพราะตรงนั้นตอนเช้ามีแดดจ้าเอารถเข็นมาตั้งขายปลาท้องโก่นะ เข้าใจหรือยัง"

เมื่อท่าทางของพวกเขาไม่ได้ใจร้ายดูดันอะไรมากนัก ทำให้บุญทิ้งค่อยอุ่นใจขึ้นหน่อยเพราะคิดว่าอาจโดนตำมากกว่านี้ที่นอนหน้าร้านและขวางที่วางขายของแม่ค้า

"ขอโทษนะ ข้าก็ไม่ได้ตั้งใจดอก เพียงแต่เดินหาที่นอนเกือบทั้งคืนก็หาไม่ได้ เข้าไปได้สะพานก็โดนพวกเจ้าของเกาที่นอนอยู่ก่อนได้ย้าออกมาแทบเอาตัวไม่รอด โชคดีเซสมาถึงนี่เหนื่อยแทบขาดใจเลยคิดจะนั่งสักพัก แต่ผลอลหลับไปตรงนี้"

เจ้าของร้านขายของชำ ทำทางใจติ่มมองบุญทึ่งด้วยความเห็นใจ พร้อมกับเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ซึ่งผิดความคาดหมายของบุญทึ่งซึ่งหลายวันที่ผ่านมา เจอแต่คนไร้ความเมตตา บางรายถึงกับทำท่าเหมือนรังเกียจเมื่อเดินเฉียดตัวเขาราวกับเป็นโจรผู้ร้ายนั่นแหละ

"แล้วลื้อทำท่าเหมือนจะหมดแรง ทำงานอะไร แล้วจะไปหาใครที่ไหน"

บุญทึ่งยิ้มแห้งๆ "ข้าก็ไม่ว่าจะไปไหนเหมือนกัน"

"อ้าว ลื้อไม่รู้แล้วอ้าวจะไปรู้ได้ไงวะ !"

เจ้ายายปาห้องโก่เสริมขึ้นขณะเดียวกันก็กำลังยุ่งอยู่กับการทอดปาห้องโก่อย่างขยันขันแข็ง โดยที่มีลูกค้ายืนรอรอยู่สองสามราย

"สงสัยไม่ยอมทำมาหากิน เป็นคนจรจัดแน่ๆ ทำทางก็ยังแข็งแรงอยู่นี่นา"

บุญทึ่ง ไม่รู้จะเริ่มต้นเล่าเรื่องชีวิตของเขาอย่างไร เมื่อตัวเองก็ยังงงๆ อยู่เหมือนกันว่าเรื่องราวความเป็นมาชีวิตมันแสนจะยากลำบากเหลือเกิน...จนคิดจะยอมแพ้ต่อความยากจนสับสนของชีวิตเหมือนกัน

"อย่าคิดมาก เราคนจนด้วยกัน มีอะไรก็เล่าให้เฮียเล้งเขาฟัง เขาใจดีนะ ขนาดอ้าวมาขอตั้งรถเข็นขายปาห้องโก่หน้าร้านแกยังไม่คิดค่าเช่าเลย มีอะไรก็ว่าไป..." บุญทึ่ง ค่อยมีความกล้าขึ้น

"ความจริงข้าเป็นชาวนา มีที่ดินเกือบสามสิบไร่ เป็นของปู่ย่าตายาย ทำมานานแสนนานแล้ว พอตกลงข้าก็ทำนาเหมือนเดิม มีชีวิตอยู่กับการทำนານี้แหละ ความจริงมันก็อยู่กันได้เหมือนคนอื่นๆ แต่หลังจากเมียตายไปลูกสาวก็เข้ากรุงแยกย้ายกันไปเป็นกรรมกรแบกหาม ใหม่ๆ มันก็ส่งเงินไปช่วยบ้าง ตอนหลังมันก็หายเงียบไปเลย ข้าก็ไม่ว่าเขาไปอยู่ไหน

หลายปีที่ผ่านมา ข้ายังทำก็ยังเป็นหนี้มากขึ้นทุกปี จนในที่สุด
นาก็ถูกยึดเพราะไปกู้เงินโรงสีบ้าง ธนาคารบ้าง เงินนอกระบบบ้าง จนที่นาก็ไม่มี
บ้านก็ไม่เหลือ หหมดเนื้อหมดตัว ด้วยเหตุนี้ก็เลยตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ
นี่แหละ"

ก่อนที่พูดอะไรต่อไป เจ้เลี้ยงแม่ค้าปาทองโก้ย่นปาทองโก้ย่สูงกระดาศ
หนังสือพิมพ์ยื่นให้ บุญทึง

"เอานี้ไปกินก่อน ไม่ต้องเกรงใจเราคนจนด้วยกัน เห็นใจกัน"

"ตั้งสามอัน"

"ไม่เป็นไร กินรองท้องไปก่อน เดี่ยวจะเป็นลมเป็นแล้งไปอีก"

อาเจ็กเล้งกลับเข้าไปในร้านหยิบขวดน้ำเปล่าให้หนึ่งขวดยื่นให้บุญทึง
อย่างกันเอง ซึ่งบุญทึงก็ไม่เข้าใจว่า มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมพวกเขาช่างดีกับเขา
ขนาดนั้น

**"ขอบใจทุกคน ข้าจะไม่ลืมบุญคุณของพวกเอ็งเลยชาตินี้
ถ้าทุกคนมีน้ำใจแบบนี้ คนจนคงไม่อด ไม่ต้องผูกคอตาย ! ... "**

"เฮ้ย... ลืออย่าพูดแบบนั้นมันไม่ดี ลือต้องสู้ชีวิต.. ล้มแล้วต้องยืนขึ้นให้ได้
ใจถึงๆ หน่อย คนเราหากไม่เคยล้มก็จะไม่สามารถลุกขึ้นได้ คนที่ไม่เคยร้องไห้ก็ไม่รู้
เวลาหัวเราะมันอย่างไร ชีวิตคนเรากว่าจะเดินในทางที่ราบได้ก็ต้องผ่านทาง
ขรุขระ ขึ้นเขาลงห้วยมามากทุกคนนั่นแหละ"

เมื่อเห็นว่าทุกคนต่างให้ความช่วยเหลือโดยไม่รังเกียจ บุญทึงเลย
เดินเข้าไปจะช่วยหยิบปาทองโก้ย่สูงให้ลูกค้าช่วยเจ้เลี้ยงโดยไม่ต้องเอ่ยปากเรียก

"เดี๋ยวๆ ลือหน้าตาเสียผ้าอมแมมแบบนี้ อย่าดีกว่า เดี่ยวลูกค้าของอ๊ว
หนีหมด"

เสียงเล้งเอ่ยปากชวนบุญทิ้ง "ลื้อซื้ออะไรวะ"

"บุญทิ้ง"

"เออ...อ้าวเรียกบุญละกัน ลื้อเข้าไปใช้ห้องน้ำในร้านอ้อก็ได้ ล้างหน้าล้างตาให้สะอาดก่อนหรือจะอาบน้ำด้วยก็ได้ ส่วนเสื้อผ้าเดี๋ยวลื้อจะลองหาดูว่ามีตัวไหน ลื้อใส่ได้บ้าง...เข้ามาๆ"

บุญทิ้งแทบไม่อยากเชื่อว่าเป็นความจริง ที่โลกนี้ยังมีคนใจดี
พร้อมให้ความช่วยเหลือยามยากลำบากเช่นนี้ รู้สึกเกรงใจมากเหมือนกัน แต่...ไม่รู้จะทำอย่างไรดี นอกจากทำตามทีเสียงเล้งบอกอย่างว่าง่าย...

หลังจากล้างหน้าล้างตาแล้ว เสียงเล้งก็นำเอาเสื้อตัวใหม่มาให้ใส่ ถึงแม้จะไม่ใช่อะไรใหม่ถอดด้ามแต่ก็สะอาดหมดจดน่าใส่กลิ่นสาบเหม็นโคลไม่เหลือ... แถมมีร่องเท้าตะครุ๋ใหม่ให้ใส่อีกต่าง หากดูแล้วแทบไม่มีร่องรอยของนายบุญทิ้งคนเก่าเหลืออยู่ให้เห็น

ทันทีที่เปลี่ยนชุดใหม่บุญทิ้งก็ออกมาช่วยเจ้เลี้ยงทอดปาต่องโก๋ โดยเจ้เป็นคนหยิบส่งให้ผู้ซื้ออย่างคล่องแคล่ว

"เออ...ตกลงเจ้ให้เขามาช่วยทุกวันก็ได้เนี่ยนา จากนั้นก็มาช่วยในร้านอ้อก็ได้ ส่วนที่อยู่ก็อยู่กับอ้อไปพลางๆ ก่อน จนกว่าจะหาที่อยู่ใหม่ก็ได้ ไม่เป็นไรดอก"

บุญทิ้ง ดีใจอย่างมากที่ได้รับความช่วยเหลือมากมายขนาดนั้น ถึงกับเอ่ยขึ้นอย่างตื่นเต้น

"ขอบใจมากจริงๆ ที่ช่วยเหลือขนาดนี้ ถ้ามจริงๆ พวกเจ้งไม่กลัวข้าบ้างเลยหรือ? อาจเป็นโจรผู้ร้ายปลอมแปลงมาก็ได้" เจ้...หัวเราะชอบใจ

"พวกเราเป็นพ่อค้าแม่ค้าจนๆ ก็จริง แต่พวกเราไม่โง่ที่มองไม่ออกว่าคนไหนเป็นคนดีหรือไม่ดี อย่าคิดมากเกินไป ไหนๆ แล้วก็มาช่วยอ้อทุกวันก็แล้วกัน เข้าๆ"

เริ่มตั้งร้านเวลาตีห้านี้แหละ เลิกสิบโมงกว่าเอง จากนั้นลื้อก็ช่วยที่ร้านเฮียเล้งไปก่อนนะ"
เฮียเล้งเสริม

"จริงๆ ด้วย ตกลงตามนี้นะบุญ เราจะได้อยู่ด้วยกัน เราต่างก็อยู่คนเดียว
จะได้มีเพื่อนมาช่วย อ้าวก็แก่แล้ว ลูกเมียก็ไม่มี อาเจี๊ยกก็ตัวคนเดียวเหมือนกัน..."

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา บุญทั้งก็ได้งานทำมีกินมีที่อยู่ ถึงแม้ไม่ร่ำรวย
แต่ก็สบายใจ ไม่เป็นหนี้ใคร เหมือนก่อนหน้านั้นที่ผ่านมา

วันหนึ่งขณะที่เจี๊เล้งเข้าไปในหลังบ้านของเฮียเล้ง เผอิญเหลือบ
ไปเห็นหินม่แป้งอันหนึ่งตั้งอยู่ เลยคิดอะไรขึ้นมาได้ ตะโกนถามเฮียด้วยเสียงอันดัง

"เฮียเล้ง เจ้าหินม่แป้งอันนี้ของใคร เก็บไว้ทำไม"

"เครื่องนี้เหวอ..เป็นของเก่าแก่สมัยแม่มยังมีชีวิตอยู่ ถามทำไมลื้ออยากได้
ก็เอาไปสิ"

เจี๊เล้ง ยืนนึกตรึกตรองสักครู่แล้วบอกเฮียเล้งว่า

"มันเป็นเครื่องม่แป้งโบราณนะ ทำด้วยหิน มีสองชั้น มีไม้เสียบอยู่ปลาย
ที่หมุนสำหรับหมุนเวลาหยอดของลงไป ในช่องที่เป็นรูข้างบนสามารถบิดแล้วมัน
จะไหลออกมาข้างๆ รอบๆ ก็จะเป็นร่องไหลลงไปสู่ถังที่เราเอามารองมันไว้"...

ต่อมาไม่นานนัก...ไม่น่าเชื่อว่าเจ้าบุญทั้งจะตั้งโต๊ะอีกตัว ยืนขาย
น้ำเต้าหู้คู่กับปาตองโก ชายดีจนคนซื้อยืนรอเป็นแถวยาว และแล้ววันหนึ่งเจ้าบุญ
กับเจี๊เล้งก็เข้ามาหาเฮียเล้ง

"เฮียๆ ช่วยเป็นเจ้าแก่ให้หน่อย ข้าจะมาขอแต่งงานกับเจี๊ซานะ"

"ฮ่า ฮ่า ฮ่า...ดีใจจริงว๊าย...ยกให้เลย แถมเงินให้อีกด้วย..."

หลังจากทั้งคู่แต่งงานอยู่กันเป็นสามปีภรรยาอย่างถูกต้อง ล่าสุดได้
ขยายกิจการโดยซื้อเครื่องบดถั่วเหลืองแล้วบรรจุน้ำเต้าหู้ใส่ขวดวางขายตาม
ร้านทั่วไป..เป็นเจ้าของกิจการ..ยี่ห้อ "บุญเลี้ยง"

ชีวิตเหมือนละคร...ใครจะไปรู้...ชีวิตเริ่มผลิบานอีกครั้งด้วย
เจ้า หินโมแบ่ง...!!

น้ำเต้าหู้...บุญเลียง

“ให้เรามีน้ำใจต่อกัน”

การที่เราจะอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข ความมีน้ำใจไม่ตรีต่อกัน จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องมีให้กัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ทุกคนทำได้ เราอาจจะไม่ต้องแสดงความมีน้ำใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยการให้เงินทองมากมาย เพียงแต่ให้เราแสดงความเมตตากรุณาต่อกันเท่าที่สถานภาพของเราจะกระทำได้ โดยการช่วยเหลือเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเช่นเรื่องราวชีวิตของนายบุญทิ้ง ซึ่งเป็นคนที่ผู้พบเห็นน่าจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าบุญทิ้งเป็นคนที่พวกเขาไม่รู้จักห้วนอนปลายเท้า ค่ำไหนก็นอนนั้น ถ้าพบเจอคนที่เมตตาหน่อยก็จะได้รับความช่วยเหลือ แต่บางจังหวะของชีวิตก็จะมีเหตุการณ์ที่ต้องถูกทดสอบความเข้มแข็ง ความอดทนเมื่อบุญทิ้งต้องประสบพบกับพวกไร่ความเมตตา รังเกียจเขา โดยการแสดงออกด้วยท่าทีที่ไม่สามารถที่จะอยู่ร่วมสังคมเดียวกันได้ หลายต่อหลายครั้งการแสดงควมมีน้ำใจจึงไม่ใช่วัดกันด้วยเงิน เพียงแต่ห่วงหาอาทรกันก็ทำให้ผู้ตกทุกข์ได้ยากมีพลังและกำลังใจที่จะต่อสู้กับชีวิตได้ บางคนมีเงินมากมายแต่แล้งน้ำใจ ไม่ยอมสละเงินถ้ารู้ว่าอาจจะไม่ได้รับผลประโยชน์ตอบแทน

คนที่มึนน้ำใจจะนึกถึงผู้อื่นและจะพยายามช่วยผู้อื่นที่ด้อยโอกาสกว่า ให้เราคิดอยู่เสมอว่า การที่เราเกิดมาบนโลกใบนี้ จะทำอย่างไรให้เราเป็นคนที่มีสมรรถนะ การได้มีโอกาสช่วยเหลือผู้ที่กำลังมีความทุกข์ ผู้ที่ตกต่ำทางออกในชีวิตไม่ได้ ให้มีความหวังที่จะประคับประคองชีวิตให้ยืนหยัดอยู่ได้นานขึ้น เป็นการช่วยตัวเองให้เป็นคนที่มีสมรรถนะทางหนึ่งและที่สำคัญเรากำลังทำในสิ่งที่ เป็นพระพรกับตัวเอง เราไม่อาจรู้ได้ว่าชีวิตที่เหลือของเรานั้นจะมีโอกาสพลาดพลั้ง ทำผิดพลาด หรือแม้แต่มีอุบัติเหตุ โรคภัยไข้เจ็บที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้นในชีวิต เมื่อเราพบคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลือ เราต้องให้ความหวัง กำลังใจ และ แบ่งปันน้ำใจให้แก่กัน ดังพระคริสตธรรมคัมภีร์ จากพระธรรม ฟิลิปปี บทที่ 2 ข้อ 5 กล่าวไว้ว่า“ท่านจงมีน้ำใจต่อกัน....”

ขอพระเจ้าแห่งความรัก ความเมตตาและความหวังจงช่วยขัดเกลาชีวิต จิตวิญญาณพวกเราให้เป็นคนมีน้ำใจมากยิ่งขึ้นๆ ในแต่ละวัน เพราะความมีน้ำใจ แสดงถึงความมีเมตตา กรุณา ต่อเพื่อนมนุษย์ เชื่อว่าความเมตตาของเราจะส่งผล ให้เรามีชีวิตที่เต็มล้นด้วยสันติสุขที่เกินความเข้าใจ

9 โกล...กระหึ่มกึกก้อง !

เสียงเฮ...ดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบางจากหลายบ้านในแถบใกล้ๆ ที่พัก คิดว่าน่าจะเป็นการเชียร์บาสเกตบอล เพราะกำลังอยู่ในสมัยชิงแชมป์ เอ็นบีเอ อยู่ แต่ด้วยความอยากรู้เลยลองหมุนทีวีไปดูบ้างก็ไม่เห็นมี... ลองหมุนไปเรื่อยๆ เผอิญไปเจอช่องถ่ายทอดสดภาษาเม็กซิกัน เลยถึงบางอ้อ...เขากำลังถ่ายทอดสดฟุตบอลโลกจากบราซิล วันละหลายคู่ทีเดียว

มาอยู่ที่นี้เสียนาน แทบไม่ได้ดูซอคเกอร์ (ฟุตบอล) เอาเลย มัวแต่สนใจ บาสเกตบอล อเมริกันฟุตบอล อาจเป็นเพราะคนท้องถิ่นไม่ได้ให้ความสนใจมากเท่าไร

เมื่อกลับมาดูอีกครั้งก็ปรากฏว่า เป็นจริงอย่างที่เขาวา มันท้ามาก วิ่งไปวิ่งไป สนามก็กว้าง กว่าจะได้สัมผัส เล่นเอาเหนื่อยแทบตาย

แต่ดูๆ ไป ความรู้สึกเก่าๆ มันหวนกลับมาอีกครั้ง คราวนี้สนุกแล้ว มีอารมณ์ร่วมลุ้นกันแทบตาย ยิ่งมีวันละหลายคู่ ตอนกลางวันอีกด้วย ไม่ต้องอดหลับอดนอนเหมือนอยู่เมืองไทย เกือบทำให้เสียผู้เสียคนไปทีเดียว...

ฮา...อย่าเพิ่งตกใจครับ ที่ว่าเกือบเสียผู้เสียคนนะ ผมหมายถึง เสียการเสียงานต่างหาก มัวแต่ดูเจ้าฟุตบอลโลกจนตาเปียกตาแฉะ ลืมปั่นต้นฉบับ เมื่อกลับมาตั้งหลักอีกครั้ง แหม...เขียนแทบไม่ออก หนูไม่ยอมสามัคคีกับความคิด มันคอยแต่ฟัง โกล...โกล...โกล ๆๆๆ ๆๆๆ

ถึงแม้จะเป็นภาษาเม็กซิกัน ไม่เป็นไรครับ เราดูออกว่าข้างไหนประเทศอะไร ส่วนจะพากย์อย่างไรก็โอเค ไม่ว่ากัน แต่ตอนที่ยิ่งเข้าไปประตุนีล็คับ มันสนุก ตื่นเต้นตอนคำว่า โกล...นี่แหละ ท่านเล่นลากยาวเกือบหลายวินาที...มันส์... ในอารมณ์จริงๆ...อู๊ย !

ยอมรับว่า โกลรักษาประตูเก่าอย่างผม รื่นพื้นความหลังได้รวดเร็ว หลังจากกลับมาดูฟุตบอลโลกกับเขาด้วยอีกครั้ง ทำให้คึกคักเป็นพิเศษ

มิน่าใครๆ ก็พูดถึงฟุตบอลโลก !

แต่ที่เป็นห่วงมากที่สุดในระยะนี้ก็เห็นจะได้แก่พวกที่เล่นพนันบอล จนจิตแพทย์บางท่านบอกว่า อาจกลายเป็นโรค ติดพนัน หรือ ภาษาอังกฤษเรียกว่า Pathological Gambling

หากท่านใดที่เล่นการพนัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนันบอลในขณะนี้ ขอให้ระมัดระวังไว้ด้วย หากหยุดไม่ได้ให้รีบปรึกษาจิตแพทย์โดยด่วน มีทางรักษาได้

โปรดสังเกตอาการบางอย่างในการเปลี่ยนแปลงของจิตใจและร่างกาย เช่น วิดกกังวล ชอบเล่นพนันเป็นชีวิตจิตใจ เสียแล้วอยากได้คืน เป็นหนี้เป็นสินยืมเงินชาวบ้านเพื่อการพนันบอล นอนไม่หลับ ติดตามผลบอลจนไม่เป็นอันกินอันนอน...

จากบทความของ วุฒิพงศ์ ถายะพิงค์ รพ.สวนปรุง ตอนหนึ่ง
ขออนุญาตนำมาถ่ายทอด

"ฟุตบอลเป็นกีฬานิพนธ์หนึ่งที่ได้รับความนิยมกันทั่วโลกและเป็นกีฬา
ที่ผูกติดอยู่กับมวลชน ฟุตบอลมีกำเนิดในทุกทวีปแต่นิยมแพร่หลายในทวีปยุโรป
ในสมัยก่อนจะไม่มีกติกาชัดเจนไม่จำกัดเวลาและ ผู้เล่น จนช่วงศตวรรษที่ 1830
ฟุตบอลเริ่มมีกติกาชัดเจนเพราะชนชั้นนำเห็นประโยชน์จากกีฬาว่าเป็นส่วนหนึ่ง
ของระบบการศึกษาเพื่อกล่อมเกลาเยาวชนให้มีจิตใจที่ติงามเพื่อเป็นนักกีฬา

นอกจากนั้นผู้ที่สนใจฟุตบอลและกีฬาต่างๆ มักจะมีจิตใจที่แจ่มใสไม่หัน
ไปหาสิ่งที่เป็นอบายมุขต่างๆ โดยเฉพาะสิ่งเสพติด แต่กลับพบว่าเมื่อกีฬาฟุตบอล
มีความนิยมมากขึ้นทั่วโลกผลกระทบจากกีฬาฟุตบอล กลับทำให้เยาวชนหรือ
ผู้ใหญ่จำนวนหนึ่งนำกีฬานิพนธ์นี้มาเป็นกิจกรรมเพื่อการ พนันนั่นคือ การพนัน
ฟุตบอลนั่นเอง...

การติดการพนันฟุตบอลนั้นในมุมมองด้านสุขภาพจิตและจิตเวช
ถือว่าเป็นกลุ่มของอาการป่วยด้านสุขภาพจิตและจิตเวชด้วย เรียกว่า โรคติดการพนัน
(Pathological Gambling) ซึ่งเป็นโรคทางจิตเวชชนิดหนึ่ง ผู้ป่วยกลุ่มนี้จะไม่สามารถ
ต่อต้านแรงกระตุ้น แรงผลักดัน หรือสิ่งยั่วยวนที่จะให้กระทำบางอย่างที่เป็นอันตราย
ต่อตนเองหรือผู้อื่น

โดยส่วนมากจะรู้สึกตึงเครียดหรือปลุกเร้าอย่างมากก่อนการกระทำ
และจะรู้สึกยินดีอิมเมจ หรือรู้สึกปลดปล่อยระหว่างที่กำลังกระทำ ภาวะดังกล่าว
จะคล้ายๆ กับภาวะย่ำคิดย่ำทำ การกินอาหารผิดปกติ การติดสุราหรือสารเสพติด
และความผิดปกติทางอารมณ์ซึ่งกลไกที่ทำให้เกิดความผิดปกติเหล่านี้จะคล้ายกัน

จากการศึกษาทางระบาดวิทยาก็แสดงให้เห็นว่าในผู้ป่วยที่มีความผิดปกติในการควบคุมแรงกระตุ้นภายใน (Impulse-Control Disorders) นั้นจะมีความเสี่ยงสูงที่จะเกิดภาวะผิดปกติอื่นๆ เช่น การติดสารเสพติด ย้ำคิดย้ำทำและภาวะวิตกกังวลอย่างผิดปกติ การกินอาหารผิดปกติและอารมณ์แปรปรวน นอกจากนี้ยังพบอีกว่าอุบัติการณ์การเสพติดและภาวะผิดปกติทางอารมณ์จะสูงขึ้นในครอบครัวของผู้ป่วยที่มีภาวะผิดปกติจากการควบคุมแรงกระตุ้นภายใน

ความชุกของภาวะของการติดการพนันในประชากรทั่วไปที่เป็นผู้ใหญ่ในอเมริกาอยู่ที่ประมาณ ร้อยละ 3 ส่วนในประเทศไทยพบร้อยละ 8 ของประชากร ซึ่งถือว่าเป็นความผิดปกติของการควบคุมแรงกระตุ้นภายในมากกว่าปัญหาชนิดอื่นๆ...

การเล่นการพนันฟุตบอล ส่งผลกระทบเสียหายหลายอย่างดังนี้

1. เสียสุขภาพจิต ผู้ที่ติดการพนันฟุตบอลนั้นไม่ว่าจะพนันแล้วได้เงินหรือเสียเงินก็ส่งผลเสีย ทั้งสิ้นเพราะจะไปกระตุ้นความอยากเล่นให้สูงขึ้นและควบคุมแรงกระตุ้นภายใน ได้ยากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นจากผลการวิจัยพบว่าผู้ที่ติดการพนันส่วนหนึ่งมีภาวะซึมเศร้า ตึงเครียด และเคยคิดฆ่าตัวตาย

2. ทำให้เสียสัมพันธภาพ สัมพันธภาพในที่นี้ หมายถึง ทั้งบุคคลในครอบครัว เพื่อนฝูง ผู้ร่วมงาน ผู้ที่ติดการพนัน มักจะหมกมุ่นอยู่กับการพนันและวิเคราะห์แนวโน้มฝ่ายแพ้ ฝ่ายชนะโดยไม่สนใจประกอบกิจกรรมอื่นๆ ของชีวิต บางรายอาจกลายเป็นคนพูดปด และซี้ขโมยได้เมื่อต้องเสียเงินจากการพนันมากๆ

3. เสียทรัพย์สินเงินทอง พบว่าผู้ที่เล่นการพนันส่วนมากฐานะทางเศรษฐกิจล่มสลายเพราะเสียเงินจากการพนันส่งผลกระทบต่างๆ ทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมาก ดังมีคำกล่าวที่ว่า ไฟไหม้บ้านยังไม่อันตรายและเสียหายเท่าคนติดการพนัน

4. อาจทำให้เกิดอาชญากรรม จะได้ยินข่าวเสมอว่าเขียนพนันว่าจ้างนักเลงให้มาข่มขู่ผู้ที่เสียพนันแล้ว ไม่มีเงินจ่าย ถึงขั้นทำร้ายร่างกายจนเสียชีวิตหรือผู้ที่เสียพนันหงุดหงิดโมโหอาจถึงขั้น ทำร้ายตัวเองหรือบุคคลใกล้ชิดได้

ดังนั้นการเล่นการพนันจึงมีแต่ผลเสียหายทั้งร่างกายและจิตใจ ทั้งก่อให้เกิดปัญหาสังคมอย่างอื่นตามมาอีกหลายอย่าง ควรหลีกเลี่ยงการเล่นการพนันดูฟุตบอลก็ดูด้วยความมีสติสัมปชัญญะและเพื่อความสนุกสนานในเกมส์กีฬา... อนึ่งการติดการพนันไม่ว่าจากการพนันฟุตบอลหรือการพนันชนิดอื่นๆ ถือว่าเป็นการป่วยทางสุขภาพจิตและจิตเวช ดังที่ได้อธิบายผ่านมา เป็นโรคที่รักษาให้หายได้ ขอเพียงแต่ผู้อ่านทุกท่านได้เข้าใจว่าคือ

การป่วยด้านสุขภาพจิตสามารถรักษาได้ก็จะสามารถช่วยให้ผู้ที่ติดการพนันรอดพ้นจากบ่วงกรรมดังกล่าวได้ในที่สุด"

ผมเคยพบเห็นกับตา มีเพื่อนคนหนึ่งชื่อ สมคิด สมัยนั้นผมยังทำงานอยู่ที่โรงงานผลิตอาหารแห่งหนึ่งในตัวเมืองลอสแอนเจลิส ด้วยความสนิทสนม เขามักจะแวะมาเยี่ยมเยียน มาพูดคุยด้วยเสมอๆ ทั้งๆ ที่ตัวเขาเองก็มีกิจการหลายอย่างด้วยกัน

เท่าที่รู้เขาเป็นเจ้าของตลาดขายส่งเสื้อผ้าแห่งหนึ่งในไชน่าทาวน์ และร้านอาหารอีกแห่ง นับว่าประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพอย่างดี คนหนึ่งของคนไทยในสหรัฐอเมริกา

เขาหายหน้าหายตาไปพักใหญ่ โผล่กลับมาอีกครั้ง คราวนี้กลายเป็นคนละคนไปแล้ว จู่ๆ วันหนึ่ง เขาขับรถเบนซ์สปอร์ตสีขาวใหม่ถอดด้ามมาจอดที่หน้าร้านเฉยเลย แถมยังมีเจ้าโทรศัพท์มือถือรุ่นกระบอกข้าวหลามซึ่งขณะนั้นถือว่าไ้่มาก ใครไม่รวยจริงก็คงไม่สามารถมีได้ ไม่ใช่มีเพียง หนึ่งเครื่องแต่มีถึง

สองเครื่อง แกมมีเจ้าบีบเปอร์ (ที่เรียกให้โทรกลับ)

ขณะพูดคุยกันไป โทรศัพท์ก็พูดไม่เคยหยุด เดี่ยวเครื่องโน้นเครื่องนี้
แกมมีเสียงเรียกให้โทรกลับตามเบอร์ในบีบเปอร์อีกต่างหาก

พอนั่งฟังได้สักพักก็จับความได้ว่า เจ้าสมคิดมันรับแทงบอล มิน่าเล่าถึง
ได้ร่ำรวยเร็วขนาดนี้ หายไปไม่นานเท่านั้นเองกลับมาถึงได้เปลี่ยนไปคนละคน

เขาชักชวนให้ช่วยเป็นแหล่งรับแทงบอลอีกแห่งหนึ่งให้ เพราะเขาต้อง
เปลี่ยนเบอร์ไปเรื่อยๆ หรือบางทีก็ต้องหลบหน้าหลบตาใครต่อใครก็ไม่ทราบ

แต่จนแล้วจนรอดผมก็ไม่ยอมเล่นด้วย เพราะเห็นว่ามันเป็นอาชีพ
ที่ไม่สุจริต อันตรายอีกต่างหาก สู้ทำมาหากินสุจริตดีกว่า ถึงได้น้อยแต่ก็สบายใจ

ในที่สุดจากนั้นไม่นาน เห็นเจ้าสมคิดต้องทิ้งรถหลบหนีหน้าจากสังคม
แอลเอ ไปไม่มีวันกลับ ได้ข่าวว่ามันเบี้ยวเงินชาวบ้าน ไปหลายตั้งค์...

การพนันไม่เคยทำให้ใครร่ำรวยยั่งยืน มีแต่ทำให้ครอบครัว
แตกสลาย...!!

โกล..กระหึ่มกึกก้อง !

“ทรัพย์สินสมบัติที่ได้มาเร็วจะร่อยหรอหมดไป”

คนส่วนใหญ่ต้องการปัจจัย ในการดำเนินชีวิตโดยเฉพาะเงินทอง และ ทรัพย์สินสมบัติ เพื่ออำนวยความสะดวก ในการดำรงชีวิตเมื่อยังอยู่ในโลกนี้ เพื่อเพิ่มศักดิ์ศรีและคุณค่าทางสังคมแก่ตนเองและวงศ์ตระกูล บางคนได้ทรัพย์สินมา โดยการทำมาหากินอย่างสุจริต แต่บางคนได้มาด้วยการพนันได้ทรัพย์สินมาด้วยวิธีการ ที่ผิดกฎหมาย ...ไม่ได้คำนึงถึงศีลธรรม ความถูกต้อง พระคริสตธรรมคัมภีร์ยังเตือน สติเราไม่ให้คิดหาทางรวยทางลัด เพราะมันจะไม่อยู่อย่างยั่งยืน

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้ว่า ทรัพย์สินสมบัติที่ได้มาเร็ว จะร่อยหรอหมดไป แต่คนที่เก็บเล็กผสมน้อยจะมีมากขึ้น ดังนั้นจึงควรระมัดระวัง ใจของเราไม่ให้โลภ ระมัดระวังความคิดที่จะได้มาซึ่งทรัพย์สินนั้น และยังได้ย้ำเตือน อีกว่า “เพราะว่าการรักเงินทองเป็นรากเหง้า ของความชั่วทั้งหมด ความโลภ เงินทองนี้ที่ทำให้บางคนหลงไปจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์ มากมาย”

(จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ 1 ทิโมธี บทที่ 6 ข้อ 10) เพราะคนที่รักเงิน จะไม่อิ่มในเงิน และพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งของอนิจจัง ส่วนคนที่พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ ไม่ฟุ้งเฟ้อ ใช้ชีวิตแบบพอดีพอเพียง จะมีความสุขกับชีวิตที่เป็นอยู่ จงพอใจในสิ่งที่เรามีอยู่

 ความโลภ ความอยากได้..... ทำให้หลายคนสามารถทำอะไรก็ได้ เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินทอง ดังนั้น การระมัดระวังไม่ให้ตกอยู่ในบ่วงของความโลภ ความบาป จึงต้องใช้สติปัญญาและใจที่เข้มแข็ง คริสตชนเชื่อว่ามนุษย์เราเป็นคนบาป ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ในหลายสถานการณ์ ที่เกิดขึ้นกับชีวิต เช่น ติดการพนัน ให้เราขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าด้วยการอธิษฐานทูลขอในทุกๆ วัน ว่าขอพระองค์จงนำชีวิตเรา ให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย ขออย่าให้มีสิ่งไม่ดีที่จะเข้ามา ล่อลวงเราให้มีชีวิตในทางที่ไม่ถูกต้อง เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงประทานจิตใจที่เข้มแข็ง ให้เรา พระองค์จะทรงปลดปล่อยเราให้พ้นจากอบายมุขทั้งหลายทั้งปวง

10

ใคร...ทำร้ายตีใหญ่ ?

จู่ๆ อากาศเกิดร้อนดับแตกขึ้นมาซะงั้น ขณะปั่นต้นฉบับอยู่นี้ยังเหงื่อแตกพลั๊กๆ แบบนี้คงสร้างจินตนาการได้ยากเหมือนกัน แต่...ทำยังไงได้ เมื่อมันเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ จะมัวแต่ยกย้ายสายสะโพกเดินสามช่า...ผัดผ่อนไปเขียนวันอื่นคงไม่ทัน เพราะยุคนี้อะไรต่อมิอะไรมันเปลี่ยนเร็วมากชนิดเป็นนาทีต่อนาทีแล้ว ชื่นชั๊กซ่า..มีหวังตกงาน !

นาย ก๊ิก วัย 86 ปี นอนเอกเขนกอยู่บนเตียงพับผ้าใบวางอยู่ข้างโต๊ะทำงานตัวเก่าที่เคยนั่งมานานแสนนานมาแล้ว แวดล้อมด้วยชิ้นส่วนอะไหล่รถยนต์ยี่ห้อต่างๆ และเครื่องชิ้นส่วนเครื่องมือจักรกลตามฟ้านซีเมนต์ ด้านข้างเป็นตู้ยาไว้ในตู้กระจกทั้งสองข้างเต็มไปด้วยสินค้าดังกล่าวเต็มกรุงรังตามแบบที่เคยเห็นในร้านขายอะไหล่รถยนต์ในบ้านเรา

"อาเล้ง ไช้ตีใหญ่มันไปไหนเข้านี้?" นายก๊กเอ๋ยถามภรรยาซึ่งกำลังชงน้ำชาเอาใจอยู่ข้างๆ ด้วยความสงสัย

"ไม่รู้เหมือนกัน มันไม่ได้บอก เดี่ยวถามให้"

อาเล้งส่งเสียงคล้ายตะโกนถามลูกๆ ซึ่งกำลังคุยกับลูกค้าอยู่ตรงหน้าตู้กระจกยาวสำหรับวางโชว์สินค้าอะไหล่ชนิดต่างๆ แข่งกับเสียงรถที่วิ่งไปมาบนถนนหน้าบ้านห้องแถว

"ใครรู้บ้างว่าไช้ตีใหญ่มันหายไปไหน?"

เสียงตะโกนตอบจากหน้าร้าน

"เฮียแกไปทำกิจกรรมบัณฑิตอาสาสมัครกับเพื่อนๆ ในมหาวิทยาลัยต่างจังหวัด เห็นบอกว่าจะไปหลายวันเหมือนกัน" นายก๊กแทรกขึ้นมา

"แล้วมันจะกลับมาวันไหน" เสียงเด็กในร้านตะโกนตอบแข่งกับเสียงรถยนต์

"เฮียไม่ได้บอกครับ"

นายก๊ก ผู้พ่อ ความจริงแกไม่ได้เรียนหนังสือไทย อ่านได้เฉพาะภาษาจีนเท่านั้น แต่ด้วยความอดทนขยันขันแข็งเป็นลูกจ้างร้านขายอะไหล่แถวเยาวราชมาก่อน

หลังจากมีประสบการณ์ และได้พบปะลูกค้าทั้งผู้ขายส่งและขายปลีก ถึงกว่าสามสิบปี ในที่สุดเมื่อมีโอกาสโดยการสนับสนุนของเพื่อนๆ เขาได้เปิดร้านขายอะไหล่ของตนเอง

ตอนแรกก็ขายเพียงบางชิ้นที่แกรู้จักอย่างดี ต่อมาได้ขยายกิจการเป็นตัวแทนจำหน่ายอะไหล่ของรถหลายยี่ห้อ แกมีลูกสามสี่คนเป็นลูกชายล้วนๆ ไม่มีลูกสาวเลย

ลูกๆ ก็เติบโตโล่ๆ กัน กลายเป็นกำลังช่วยเหลือกิจการงานในครอบครัวได้อย่างดีเยี่ยม จนกลายเป็นร้านที่ได้รับความนิยม ชายดิบขายดีในทุกวันนี้

เรื่องการเงินหรือรายได้ตลอดค่าใช้จ่ายต่างๆ ก็ใช้ในงบสี (ส่วนรวม) ตลอดมา ลูกๆ ก็ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ใครต้องการใช้เงินเพื่อการใดก็ตาม เบิกเอาจากพ่อได้ตลอดโดยไม่มีการสอบถามแต่ประการใด แถมยังไม่ต้องมีบัญชีอีกด้วย อาหารการกินก็กินด้วยกันโดยมีแม่ครัวคอยดูแลเรื่องนี้โดยเฉพาะ เวลามีปัญหาอะไร ก็มักใช้เวลากินข้าวเย็นนั้นแหละ พูดคุยกัน

ก็ก ถอนหายใจเอือกใหญ่ กล่าวซ้ำๆ อย่างเบื่อหน่ายกับภรรยา

"อ้าวไม่เข้าใจลูกคนนี้ทำไมมันไม่ชอบค้าขาย ทั้งๆ ที่เราก็มีกิจการให้มันทำ ตั้งใจจะให้มันคุมธุรกิจของเรา แต่มันกลับชอบไปทำกิจกรรมอาสาสมัคร ชอบไปต่างจังหวัดบ่อยๆ เห็นมันบอกว่าอยากไปอยู่กับธรรมชาติใช้ชีวิตเรียบง่าย ไม่อยากทำการค้าเพราะยุ่งยาก...มันไม่ชอบชีวิตแบบนี้..."

ภรรยาได้แต่พยักหน้าเห็นด้วย เพราะรู้สึกเหนื่อยหน่ายในการพูดโน้มน้าวให้ลูกชายคนโตมาเป็นผู้จัดการแทนสามีซึ่งแก่ชรามากแล้ว อยากจะวางมือในกิจการงานทั้งหมด เพื่อพักผ่อนสักทีหลังจากที่ต้องทำงานหนักมาตลอดชีวิต ง่ายขึ้นโดยไม่ได้หันหน้ามามองสามีซึ่งนอนพักผ่อนอยู่

"เราก็พยายามแล้ว ช่างมันเหอะ มันอยากทำอะไรก็ให้มันทำตามใจมันก็แล้วกัน แต่คิดว่าหากมันกลับมาเราลองพูดกับมันหน่อยว่า มันไม่ชอบทำการค้า ด้านนี้ ลองดูว่ามันชอบทำอะไร มัวแต่ไปช่วยคนยากคนจนตามจังหวัดต่างๆ ก็ตามใจมัน แล้วมันจะได้อะไรตอบแทน...แปลกจริงๆ ใจลูกคนนี้"

ตีใหญ่ หรือเพื่อนๆ ในมหาวิทยาลัยมักเรียกชื่อเล่นว่า ใหญ่ เป็นคนที่มีอัธยาศัยดี ค่อนข้างจะเป็นคนติดดิน ลุยไปกับเพื่อนๆ ทำกิจกรรมอาสาสมัครด้วยไฟแรง

ขณะนี้ก็ใกล้รับปริญญาแล้ว แต่ยังคงเป็นบัณฑิตอาสาสมัครอยู่เหมือนเดิม ใหญ่มีเพื่อนสาวอยู่คนหนึ่งที่จะระยะหลังสนิทสนมเข้ากันด้วยดี มีอะไรก็มักจะปรึกษาหารือ เปิดเผยให้รู้ซึ่งกันและกันได้

ด้วยความสนิทสนมใกล้ชิดนี้เอง ทำให้กลายเป็นความเข้าใจและกลายเป็นความรักหวานชื่น ใบตาล รูปร่างหน้าตาบอบบาง สูงโปร่งแต่ดูแข็งแรง ผิวดำแดง ดวงตากกลมโต หน้าหวานดูยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา ไว้ผมยาวพองาม

ทั้งคู่เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ได้เข้าสู่พิธีสมรสอย่างเรียบง่าย เพียงเชิญญาติๆ ของทั้งสองฝ่ายและเพื่อนๆ ที่สนิทสนมเข้าร่วมในงานสมรสเท่านั้น โดยไม่ได้จัดงานใหญ่โตตามโรงแรมหรูๆ เหมือนเพื่อนๆ อีกหลายราย

"พี่ใหญ่ พี่แนใจหรือว่าจะไปอยู่กับตาลที่บ้านแม่"

ตาลถามสามีอีกครั้งเพื่อความแน่ใจหลังจากที่เขาบอกว่าจะไปอยู่ต่างจังหวัดไม่อยากจะอยู่กรุงเทพฯ อีกอย่างเนื่องจากตาลต้องการกลับไปอยู่ต่างจังหวัดซึ่งมีเพียงแม่ดูแลสวณยางอยู่ตามลำพัง

"แนใจตาล พี่ไปอยู่กับตาลที่สวณยาง แม่มีสวณยางถึงห้าสิบกว่าไร่ เราไปอยู่กับท่านช่วย กันดูแลทำสวณยางดีกว่าที่จะให้ตาลมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ทำงานอยู่กับครอบครัวของพี่ ถึงแม้จะต้องแหกกฎกันบ้างก็ไม่เป็นไร พี่จะพูดกับพ่อแม่เอง ท่านเป็นคนจีน เวลาแต่งงานลูกสะใภ้ต้องมาอยู่กับครอบครัวฝ่ายสามี แต่นี้ก็กรณีพิเศษ คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ไหนๆ น้องๆ ของพี่ก็สามารถรับภาระการงานของพ่อแม่ที่นี้ได้"

ตาลดีใจอย่างยิ่งที่สามีจะไปอยู่เพื่อช่วยแม่และตาลดูแลสวณยางที่ทางใต้ซึ่งความจริงมีถึง 70 ไร่ ตั้งแต่พ่อจากไปแม่ก็ดูแลอยู่คนเดียว โดยจ้างคนงานตัดยาง (กรีดยาง) แทน โดยแบ่งผล ประโยชน์กับคนตัดยางห้าสิบห้าสิบ

ซึ่งก็พอกินพอใช้ได้สบายๆ แถมมีเงินส่งเสียตาลจนสำเร็จการศึกษามาจน
ตราบทุกวันนี้

....หลายปีผ่านไปบัดนี้ใหญ่ผันตัวเองจากพ่อค้าอะไหล่มาเป็นชาวสวนยาง
เต็มตัว กลางวันก็นอนพักเอาแรง เช้ามีดก็ออกกรีดยางเหมือนเพื่อนบ้านทั่วไป
เวลาฝนตกหรือหน้าร้อนมากต้นผลัดใบก็ไม่ได้ทำอะไรมากนัก

ต้องนอนแต่หัวค่ำเพื่อตื่นเช้ามีดไปสวนไปกรีดยางเหมือนคนงานทั่วไป
เมื่อได้น้ำยางก็เอาไปตากเป็นยางแผ่น หรือนำนํ้ายางไปขายยังแหล่งรับซื้อซึ่งอยู่
ตามหมู่บ้าน

เนื่องจากใหญ่เป็นคนขยันขันแข็ง มีความคิดริเริ่มและนักพัฒนาซึ่งเขา
เคยทำมาตลอดตั้งแต่เรียนอยู่มหาวิทยาลัย ดังนั้น ไม่ช้าเขาก็ได้ปรับปรุงพื้นที่
บางส่วนมาปลูกผักปลูกพืชไร่อย่างอื่นแซมไปด้วย...

สมัยนั้น นับว่ามีอยู่เพียงครอบครัวใหญ่เท่านั้นที่เริ่มขยับขยายไปปลูก
สวนครัว ขุดบ่อเลี้ยงปลา จนกระทั่งสามารถนำผักไปขายได้เป็นรายได้เสริม

อยากกินอะไรก็ไม่ต้องไปซื้ออีกต่อไป พืชผักสวนครัวมีพร้อมในที่ดิน
ของตนเอง จนเป็นที่เล่าลือไปทั่วทั้งบาง และต่อมาที่บ้านขยับขยายเป็นที่เรียนรู้
สำหรับการทำสวนผสมผสาน ซึ่งทำให้หลายๆ ครอบครัวทำตามต่างก็อยู่ได้
อย่างสบาย

ถึงแม้ราคายางจะตกต่ำลงในระยะหลัง แต่ละครอบครัวก็ไม่เดือดร้อน
มากมายอะไรนัก เพราะนอกจากได้น้ำยางขายแล้ว ยังมีพืชผัก ผลไม้อีกหลายชนิด
เป็นรายได้เสริมด้วย

เรื่องนี้ทำให้ใหญ่สามารถเข้ากับชาวบ้านได้อย่างดี ต่างให้ความนับถือ
เป็นเพื่อนอย่างดี จนถึงกับเรียกเขาว่า อาจารย์ใหญ่ เพราะชีวิตเขามีแต่ให้

ใครเดือดร้อนอะไรใหญ่ก็ให้ความช่วยเหลือหรือแม้แต่วิชาความรู้ในเรื่องการทำเกษตรก็สอนให้โดยไม่คิดเงินแต่ประการใด...

เข้ามีดวันนี้เมื่อใหญ่ตื่นนอน หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จก็คว้าชุดกรีดยางพร้อมด้วยตะเกียงใส่หัว มีดตัดยางเพื่อออกไปปฏิบัติงานในสวนยางเหมือนทุกวันที่ผ่านมา ความจริงก็มีคนช่วยงานอยู่หลายคน แต่เขาก็อยากลงมือลงไม้ด้วยตัวเองอีกแรง คิดว่าอย่างไรก็ดีดีกว่าอยู่เฉยๆ

"พี่ๆ อย่าลืมนัดวันนี้ฉันนัดในเมือง จะมีประชุมครู"

ใหญ่หันมาตามเสียงภรรยาที่เรียก

"เดี๋ยวสายๆ จะกลับมารับ พี่จะขับรถไปส่ง"

ใหญ่รู้สึกมีความสุขยิ่งนัก มองไปรอบตัวมีแต่ป่าสวนยางรายรอบด้วยต้นไม้ขนาดชนิด เช่นมะละกอ มะม่วง ต้นกล้วย และพืชสวนครัวอีกหลายดอกไม้กำลังบานส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่ว บ้านใหญ่หลังคามุงด้วยหญ้าแห้งและใบจาก...

ตลอดชีวิตไม่เคยเป็นศัตรูกับใคร ชีวิตช่างมีความสุขจริงๆ เสียชีวิตที่นั่นใหญ่ได้ยินใครก็ไม่รู้ร้องส่ง...และนั่นคือนาทีสุดท้ายของเขา...ในโลกนี้...

ใครทำร้ายตีใหญ่

“พระเจ้าทรงเป็นโล่ ...เป็นกำบังเข้มแข็ง... ทรงปกป้องชีวิตของท่าน”

คนเราทุกคนล้วนแต่มีจุดหมาย วัตถุประสงค์ในการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันไป พุดถึงเรื่องการทำงานแล้วบางคนอยากเป็นนักธุรกิจพอดำ บางคนอยากเป็นหมอ เป็นครู เป็นตำรวจ ล้วนแต่เป็นความฝันทั้งสิ้น แต่เมื่อความฝันกลายเป็นความจริงที่จับต้องได้นั้นถือว่าชีวิตประสบความสำเร็จในขั้นหนึ่งแล้ว เฉกเช่นชีวิตของตีใหญ่ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นความขยันขันแข็ง สร้างครอบครัวให้มั่นคง แต่ยังเป็นคนที่ชาวบ้าน ชุมชนให้ความเคารพนับถืออีกด้วย

คนมากมายในสังคมที่ถูกเรียกว่าเป็นคนดี ต้องจบชีวิตในเวลาที่ไม่สมควรหรือเรียกง่าย ๆ ก็คือ อายุสั้นจากเรื่องของตีใหญ่ ทำให้เราตระหนักว่า เราไม่รู้เลยว่าการกระทำของเรานั้นเป็นการสร้างศัตรูหรือไม่ เราไม่อาจรู้ว่าสาเหตุของการเสียชีวิตนั้นมาจากอะไร? มาจากอำนาจความอิจฉาริษยาหรือไม่? ให้เราถามตัวเองว่า “ ถ้าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา....เราจะทำอย่างไรที่จะไม่สูญเสียกำลังใจในการทำความดีต่อไป ”

อย่าให้เราารู้สึกหดหู่ใจ หรือแม้แต่กลัวที่จะช่วยสร้างสังคมชุมชนให้น่าอยู่มากขึ้น ขอองค์พระเยซูคริสต์ พระเจ้าอันเป็นที่รักของเรา ทรงเป็นโล่ กำบังที่เข้มแข็ง ปกป้องชีวิตของเราให้ห่างจากคนชั่วร้าย

ในพระธรรมสดุดี บทที่ 91 ข้อที่ 4 กล่าวหนุนใจเราว่า “**พระองค์ทรงปกป้องท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะลี้ภัยอยู่ใต้ปีกของพระองค์ ความสัตย์สุจริตของพระองค์เป็นโล่และเป็นดั่ง**”

11 กังกัง...ลืมนได้

หลายวันมานี้ ตาอยู่ รู้สึกหงุดหงิดหัวปวดหัวเหวี่ยง เห็นอะไรต่อมิอะไรขัดหูขัดตาไปหมด คนรอบข้างโดยเฉพาะยายเนียนภรรยา ก็ไม่สามารถเข้าใจได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น ตาถึงได้กลายเป็นเหมือนคนขี้บ่นไปได้ แต่ไหนแต่ไรเห็นแก้มักจะพูดน้อยยิ้มเยาะนี่นา...

"นี่ๆ ตาอยู่...แกเป็นอะไรไป ระยะนี้ท่าทางโมโหง่ายจัง ไม่สบายหรือเปล่า?"

ยายเนียน ถามด้วยความเป็นห่วง

"ช่างมันเหอะ"

ยายชักต่อ "ช่างมันได้ยังไง เราอยู่กันเพียงสองคนในบ้าน หากแกเป็นอะไรไปแล้วฉันจะทำอย่างไร แหม...เป็นอะไรก็บอกมาจะได้บอกลูกๆ หลานๆ พาไปหาหมอ"

"อู๋ย...อู๋ยจริงหรือนี่ บอกว่าไม่เป็นไรก็ไม่เป็นไรซิ กวนหัวใจอยู่ได้..."

จากนั้นตาอู๋ก็เอาผ้าขาวม้าคาดพุงแล้วเดินออกจากบ้านริมคลองข้ามสะพานสูงทำด้วยไม้แผ่นเก่าๆ ไปอีกฝั่งหนึ่งซึ่งมีเรือจอดขายของอยู่หลายลำอยู่ริมคลอง ผ่านร้านค้าหลายแห่ง บ้างก็เป็นร้านขายของชำ ถัดมาก็เป็นร้านขายเสื้อผ้าและอื่นๆ อีกมากมายซึ่งสร้างมานานตั้งแต่ตาอู๋จำความได้ ส่วนมากก็อยู่ในสภาพเดิมคือทำด้วยไม้เก่าๆ อยู่กันมานานแสนนานแล้ว

ตาอู๋กวาดสายตาไปทั่วคลองกันระหว่างสองฟาก ฝั่งที่แกเดินข้ามไปนั้นมีเรือจอดเกาะกลุ่มกันสิบกว่าลำ บ้างก็เอามือจับยึดเรืออีกลำ บ้างก็เอาเชือกมาผูกกับเสาเพื่อไม่ให้เรือลอยห่างออกไป มีของกินขายหลายอย่าง ขายผลไม้ เช่นกล้วย มะละกอ ชมพู่ มะม่วงสีเขียวνάกิน และอีกลำขายข้าวเหนียวมะม่วง มะม่วงเหลืองปลั่งปลั่งน่ากินทีเดียว

แกเดินมาหยุดอยู่ตรงเรือขายผักไทย หอยทอด ซึ่งลอยลำอยู่แถวที่สองจากฝั่งโดยมีเชือกผูกโยงไว้กับเสาไม้และมีเสาไม้ปักอยู่ข้างๆ ลำเรือ

"เออ...แม่ค้า ขอผักไทยหน่อย"

แม่ค้าตะโกนตอบอย่างคั่นเคย "เดี๋ยวกะ แป๊บนะ" โดยไม่ได้หันมามองแต่ประการใด เพราะมือเธอไม่ว่างกำลังผัดเจ้าหอยทอดใส่ไข่ บนกระทะกลมใหม่ เอาตะหลิวปิดเจ้าหมูสับไว้ข้างๆ กระทะ ตรงกลางกำลังตอกไข่ใส่อยู่สองสามฟอง

"จะรับอะไรดี...ตา"

"เอ...จะกินอะไรดีเน้อ เห็นเจ้าหอยทอดก็อร่อย ผักไทยก็ทำทางจะแซบ"

แม่ค้าหันมายิ้มกับตาอู๋

"เอาสองอย่างปนกันเลยดีไหมตา จะได้กินทั้งสองอย่าง"

ตาอู๋นึกสักรู้

"เออ...เข้าทำดี ถ้างั้นเอาสองอย่างนั้นแหละ"

หลังจากนั้นแกล้งไปส่งข้าวเหนียวมะม่วงกับแม่ค้าซึ่งลอยลำอยู่แถวที่สาม วางกะละมังมะม่วงไว้ตรงกลางลำเรือข้างหน้าและรอบๆ เรือก็เต็มไปด้วยมะม่วง สุกงามตาน่ากิน

"แม่พริ้ง นั้นมะม่วงที่สวนเอ็งหรือ..."

"ไม่ดอกตา ไปรับมาจากปากคลอง แหมเหนียวจริงๆ สมัยนี้ ต้องตื่นแต่เช้ามีด เมื่อไหร่มันจะสบายกะเขาสักที"

ตาอยู่ปลอบใจ

"อยู่กันอย่างนี้ก็ดีแล้วนะแม่พริ้ง คุณๆ ข้าพวกราบยายไปอยู่ในกรุงเทพฯ บ้างไปอยู่ทางเหนือบ้าง แต่ข้าก็ยังชอบที่นี่ ไม่อยากไปไหน เราอยู่กันแบบนี้แหละมีความสุขกว่า"

แม่พริ้งถามต่อ

"พวกมันมาเยี่ยมตากับยายบ้างไหม"

"นานๆ มากันที พวกมันไม่ชอบที่นี่ มันบอกว่าไม่สะดวก แหม...จำได้ไหม แม่พริ้ง เมื่อก่อนสะพานก็ไม่มี ถนนก็ไม่มี พวกเราก็ออยู่กันได้ ไม่เห็นจะลำบากตรงไหน ดีเสียอีกสบายออก อยู่กับคลองนี่แหละ ลมเย็นสบายดี ผู้คนก็ไม่เร่งรีบอะไร แถมก็รู้จักกันไปหมด จริงไหม...แม่พริ้ง"

แม่พริ้งเห็นด้วย แถมออกความเห็นเชิงบ่น

"ความจริงฉันว่า หากไม่สร้างถนนข้างหลังแล้วกลายเป็นบ้านจัดสรร พอเป็นบ้านจัดสรร ยุงจะตาย รถราก็วิ่งกันวุ่นไปหมด แถมเจ้าแมงกะไซค์ มันก็พลอยทำเสียงดังลั่นคลองไป ทำมาทำไปกลายเป็นเสียงดังรบกวน"

จนหลับไม่ค่อยจะลง ไหนจะรถมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ไหนจะเรือหางยาว อื้อย...
เบื่อจะตายแล้วตาเอี้ย"

ตาอยู่พักหน้า

"คิดอยู่นาคตมันคงถมคลองสร้างเป็นบ้านจัดสรรด้วย ช้านะคิดแล้ว
เสียได้จริงๆ บ้านเมืองมันจะเจริญทางวัตถุอย่างเดียว ไม่ยอมให้วิถีชีวิตแบบไทยๆ
เดิมๆ อยู่บ้างเลย...น่าเสียดายหว่า"

"เออ...แล้วตาจะเอาไหม ข้าวเหนียวมะม่วงนะ"

ตาหัวเราะ "เกือบลืมหืมเหมือนกัน เอาใส่ถุงไปฝากแม่เนี่ยนที่บ้าน เห็นมันบ่นๆ
อยู่เหมือนกันว่าอยากกินข้าวเหนียวมะม่วง"

ตาอยู่ยืนคุยกับเพื่อนบ้านรายอื่นๆ อย่างออกรส อยู่นานพอสมควร
แถมสั่งกาแฟโบราณมากินกับปาท่องโก๋ไปพลางๆ ด้วยความใจเย็นตามภาษาชาวบ้าน
ทันได้นั้นตาก็ได้เสียง

"ผิดไทยหอยทอดได้แล้วตา"

ตาอยู่เอามือไปปรับโดยผ่านแม่ค้าในเรืออีกลำ อย่างกันเอง แล้วเอามือ
ล้วงกระเป๋าตบซ้ายตบขวา ทำหน้าตาตกใจ ยืนนึกอะไรของแกอยู่พักใหญ่

"เอี้ย...ข้าลืมกระเป๋าตังค์ สงสัยไม่ได้เอามาจากบ้าน จันเอาของไว้ที่นี้
ก่อนเดี๋ยวลับมา"

ตาอยู่รีบเดินออกจากที่นั่นแล้วเดินกลับบ้าน ผ่านสะพานไม้ทางเดิม พอไปถึงบ้าน

"แม่เนี่ยน ข้ากลับมาบ้าน จะมาเอาอะไรน้า ลืมแล้ว..."

"เหม แกก็ขี้ลืมแบบนี้ทุกที ลืมนั่นลืมนี่อยู่เป็นประจำ อีกหนอยก็กลับ
บ้านไม่ถูกหรอก"

ตาอยู่เดินไปเดินมา เอามือกุมหัว คิดๆ คิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าจะกลับมา
เอาอะไร

"จันแกล้งบอกมาว่า ตอนเดินออกจากบ้านเห็นอะไรบ้าง พอนึกได้ใหม่
เพื่อจะช่วยจำอะไรได้บ้าง" ตาอยู่ตั้งสติอยู่พักหนึ่ง

"ข้าเห็นสะพาน เห็นคลอง...เห็นเรือ...เห็นแม่ค้า..."

"แล้วเห็นอะไรอีก ลองนึกไปเรื่อยๆ เพื่อจะคิดออก"

"เออ...ใช่แล้ว ข้าสังฆัดไทยหอยทอด..."

ยายเนียนพยายามช่วยซึ่งเคยทำเป็นประจำจนชิน

"แล้ว...กลับมาเอาอะไรละ หรือว่าจะกลับมาเอากระเป๋าดังค์"

"เออ...ใช่แล้ว ฮ่า ฮ่า ฮ่า ข้าจำได้แล้ว จะกลับมาเอากระเป๋าดังค์ลืมเอาไป

ว่าแล้วแกก็รีบออกจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว ก่อนออกจากบ้านก็พูดอยู่
คนเดียวดังๆ ว่า

"ไปเอาหอยทอด ข้าวเหนียวมะม่วงๆ"

"เอ้าท่องเข้าไป จะได้จำได้" คนโบราณบอกไว้ว่า หากขี้ลืม
ให้พยายามมองของทุกอย่างที่หยิบและวางทุกอย่างในที่ๆ วางประจำ จะได้ไม่ลืม
อีกอย่างหากกลัวลืม ก็ให้พูดดังๆ หลายๆ ครั้งมันจะช่วยได้อยู่"

ตาอยู่ยิ้มอย่างอารมณ์ดี "เหมือนท่องบทละครนะหรือ สนุกดีนะ"

"เหมือนอะไรก็ช่างเหอะ ท่องไว้เหอะ อย่างน้อยก็ช่วยความจำได้บ้าง"

ยายเนียนมองสามีเดินออกจากบ้านด้วยสายตาเป็นห่วง เพราะตาอยู่
ระยะหลังความจำไม่ค่อยดีแล้ว มักลืมนั่นลืมนี่เป็นประจำ บางครั้งก็ลืมแม้กระทั่ง
กินข้าวหรือยัง เป็นต้น

"เออ...แล้วจำได้หรือยังว่าจะเอากระเป๋าดังนี้ไปจ่ายใคร?"

ตาอยู่ตอบอย่างมั่นใจ

"จำได้แล้ว เอาไปจ่ายแม่ค้า"

"เหวอ...ฉันฝากซื้อกล้วยทอดมาฝากหน่อย"

แกพยักหน้า เดินกลับไปอย่างเร่งรีบ แต่ไม่นานนักแกก็เดินกลับมาถาม
ยายเนียนหน้าตาเฉยจำไม่ได้แล้วว่า เมียฝากซื้ออะไร

"นี่ๆ ช่วยจดให้หน่อยว่าฝากซื้ออะไร"

"โห...ฉลาดขึ้นนี่ รู้จักจดด้วย ความจริงจดมันทุกอย่างนั่นแหละดี
จะได้ไม่ลืม ใครสอนล่ะ" ตาอยู่ทำท่าเขินๆ ไม่มีใครสอนหรอก ข้าเคยเห็นทางที่วีนะ...
ตาอยู่เดินกำเจ้าแผ่นดินกระดากเอาไว้นั่น รีบเดินออกไปนอกบ้าน ภรรยาถาม
อีกครั้ง

"ก่อนไป ถามหน่อยที่แกทำท่าโมโหหงุดหงิดหลายวันมาแล้วนั่นนะ
มันมีเรื่องอะไรในใจ บอกหน่อยได้ไหม?" ตาอยู่ทำท่าทางกังกัง (งง)...

"สงสัยลืม...ลืม...ลืม...ลืมจด...หอยทอด...แล้วกระดากอยู่ไหน...???"

บัวติดเต๋อใจ

ก่งก๊ง....ลืมนจนได้

**“เผชิญกับการเปลี่ยนแปลง....
ต้องยอมรับมันให้ได้”**

สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับมนุษย์เรา แน่นนอนและเที่ยงแท้ก็คือเมื่อเกิดมาแล้ว ก็ต้องอยู่ในวัฏจักรของการเปลี่ยนแปลง คงไม่มีใครที่เกิดมาแล้วไม่มีประสบการณ์กับความเจ็บป่วย เวลาผ่านไปจากวัยเด็ก อายุเริ่มมากขึ้นๆ ก็เข้าสู่วัยชรา สุดท้ายคงไม่มีใครที่อยู่คู่โลก แต่ก่อนที่จะจากโลกใบนี้ไป เราต้องยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงให้ได้โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงในสังขาร ร่างกายของเราที่ค่อยๆ หดโทรม เสื่อมสภาพไปตามกาลเวลาเนื่องจากถูกใช้งานมามาก ดังนั้นเราจึงต้องรู้จักที่จะดูแลร่างกายและจิตใจให้แข็งแรง เพราะเมื่อเรามีจิตใจที่อ่อนล้า ท้อถอย ก็ทำให้ร่างกายอ่อนแอ ขาดกำลังวังชา สมองทำงานช้า หรือเสื่อมไปเลยหลายคนจำอะไรแทบไม่ได้ หลงๆ ลืมๆ เหมือนอย่างสามียของยายเนียน ที่มีจิตใจที่ขาดสมาธิ สับสน

เรื่องสั้นนี้เตือนให้เราพร้อมยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพร่างกาย เพื่อให้เราสามารถดำเนินชีวิตในโลกอย่างเข้าใจและมีความสุข เราจำเป็นที่จะต้องเข้าใจ และยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวเราเองและกับผู้อื่น ที่สำคัญต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงด้วยใจยินดี ไม่เพียงแต่เรื่องของร่างกายเท่านั้น หากเราต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงในด้านอื่นๆ เช่น สังคม วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ สถานภาพทางการเงิน ครอบครัว คนรัก เราก็ต้องยอมรับมันให้ได้ แล้วความสุขสันติสุข จะเป็นของเราในทุกๆ วัน

คริสตชนเราเชื่อว่า ภายใต้ฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกนั้น มีวาระสำหรับทุกสิ่ง มีวาระเกิด วาระตาย...อย่าให้เราวิตกกังวลกับสิ่งที่ยังไม่มีเกิดขึ้น **ในอนาคต หรือวันพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็จะมีความกระวนกระวายของวันพรุ่งนี้เอง** (พระธรรมมัทธิว บทที่ 6 ข้อที่ 34)

12 ก่อนตะวันจะลับขอบฟ้า

ผมขออนุญาตพูดคุยเรื่องผู้สูงอายุอีกครั้งนะคะ เพราะแฟน ๆ ของผมส่วนมากจะเป็น ส.ว. (สูงวัย) มากกว่ากลุ่มอื่น หนุ่มสาวต่างก็หันไปอ่านทางอินเทอร์เน็ตกันหมด หากหลงเข้ามาก็คิดเสียว่าฟังผู้ใหญ่เขาคุยกันละกันนะคะ...

แต่ไหนแต่ไรมา ผมเป็นคนที่ชอบพบปะพูดคุยกับคนแก่ เอ๊ย... ผู้สูงอายุ บางครั้งก็แวะไปเยี่ยมเยียนตามที่พักของผู้สูงอายุเสมอๆ ทำไมหรือครับ...ก็เพราะผมมักจะได้อะไรดีๆ จากผู้มากด้วยประสบการณ์จริงของชีวิต มาอย่างโชกโชน ทั้งด้านดีด้านลบ และที่สำคัญผมมักจะได้รับบทเรียนหรือเรื่องราวคำสอนที่เต็มไปด้วยความจริงของการเดินทางอันยาวนานหรือจะเรียกแบบชาวบ้านว่า จบมหาวิทยาลัยชีวิตมาแล้ว

ถึงแม้จุดหมายปลายทางของแต่ละคนจะเหมือนกัน หลายคนเดินผ่านมาแล้วกว่าเก้าสิบปี...ระหว่างทางของพวกเขา...บางคนก็เดินทางมาด้วยความยากลำบากเหลือเกิน ต้องแบกสัมภาระมากมายจนหลังแอ่นกว่าจะมาถึงจุดนี้...

ในเวลาเดียวกันก็มีอีกหลายๆ คนเดินทางมาแล้วด้วยความสนุกสนานตัวเบา มีสันติสุข กับเวลาอันยาวนานในการเดินทาง ไม่ต้องแบกสัมภาระอะไรเลย เพราะรู้ว่าสุดท้าย...

เมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้ว เราไม่สามารถนำอะไรติดตัวไปได้เลย แม้แต่ชิ้นเดียว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะมีค่ามากมายเพียงไร เงิน อำนาจ ชื่อเสียง ลาภยศ ดังนั้นเลยไม่แบกให้หนักสักอย่าง

อยู่อย่างพอเพียง วันต่อวัน...!

สำหรับคำว่าผู้สูงอายุหมายถึง ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป สำหรับคนชรา หมายถึง ลักษณะทางกายภาพเป็นหลักในการเรียก ส่วนผู้อาวุโสนั้นหมายถึง ผู้แก่กว่า เก่ากว่า เป็นหลัก...

สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมตรัไทย ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า ผู้สูงอายุ หมายถึง บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไปทั้งชายและหญิง ซึ่งในการศึกษารวบรวมข้อมูลประชากรผู้สูงอายุได้แบ่ง ผู้สูงอายุเป็น 2 กลุ่ม คือผู้สูงอายุตอนต้น และผู้สูงอายุตอนปลาย ผู้สูงอายุตอนต้น หมายถึง คนที่อายุ 60-69 ปี ทั้งชายและหญิง ส่วนผู้สูงอายุตอนปลาย หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 70 ปี ทั้งชายและหญิงเนื่องจากการความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ การแพทย์ อาหารการกิน และอื่นๆ ในยุคนี้ ทำให้อายุของคนเรายืนยาวมากขึ้น โดยเฉพาะ 74 ปี

อีกเรื่องที่น่าสนใจอยู่ไม่น้อยก็คือ นักวิชาการบอกว่าหากเกษียณอายุตั้งแต่ 62 ปี จะมีอายุยืนยาวออกไปถึง 84 ปี แต่ถ้าหากเกษียณอายุ 65 ปี โดยเฉลี่ยจะอยู่ต่อไปได้อีกเพียง 2 ปีเท่านั้น โดยให้เหตุผลว่าการเกษียณอายุน้อยตั้งแต่ 62 ปีไม่ต้องทนทุกข์กับการกดดันจากการทำงาน ไม่ต้องคิดมากหรือมีความเครียดอีกต่อไป แต่...มันก็เป็นเพียงสถิติเอามาให้ลองพิจารณาดูครับ เรื่องจริงจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน

อาจารย์ท่านหนึ่งเคยกล่าวไว้ว่า การจะก้าวเข้าสู่วัยสูงวัยนั้น ต้องยอมรับความเสื่อมโทรมทางร่างกายแล้วยังต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจและอารมณ์ ตลอดจนความรู้สึกของตนในฐานะเป็นผู้สูงวัยอีกด้วย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่าทีและการปฏิบัติอย่างไม่สมควรหรือไม่ให้เกียรติผู้สูงวัยนั้น เป็นสิ่งที่รับได้ยากยิ่งไม่เพียงแต่ตัวผู้สูงวัยเองเท่านั้น แต่คนอื่นๆ ที่ได้พบเห็น การดูถูกดูแคลนผู้สูงอายุก็ย่อมรู้สึกไม่ดีต่อผู้ที่กระทำเช่นนั้น ท่าทีและการปฏิบัติอย่างไม่สมควร หรือไม่ให้เกียรติผู้สูงอายุนั้น แสดงออกให้เห็นได้หลายอย่าง เช่น สายตาที่แสดงถึงความรังเกียจ รำคาญ และดูหมิ่น คำพูดที่ทำร้ายจิตใจของผู้สูงวัย เช่น

"คนแก่ก็เป็นอย่างนี้แหละอย่าไปถือสาเลย"

"คนแก่ขี้บ่นขี้ใจเสาะ"

"คนแก่ทำอะไรก็ซุ่มซ่ามไปหมด"

"คนแก่ก็เป็นอย่างนี้แหละขี้ลืมอยู่เรื่อยๆ"

คำพูดเหล่านี้ล้วนแต่เป็นคำพูดที่ตอกย้ำความบกพร่องหรือความอ่อนแอของผู้สูงวัย แทนที่จะพูดให้กำลังใจหรือปลอบใจ กลับพูดทักถม ดูถูก และซ้ำเติม

สิ่งเหล่านี้เปรียบเหมือนอาวุธที่ใช้ทำลายจิตใจของผู้สูงวัยได้อย่างง่ายดาย
เป็นสภาพหวานอมขมกลืนสำหรับผู้สูงอายุเป็นอย่างมาก

แต่...ในแง่หนึ่งผู้สูงอายุเองก็ต้องตระหนักด้วยว่า คำพูดเหล่านั้นก็มีส่วนจริงอยู่บ้างเช่นกัน ผู้สูงอายุจึงจำเป็นต้องฝึกฝนจิตใจเพื่อยอมรับความจริง
ต่อการเปลี่ยนแปลงของตน เพื่อจะเคยชินต่อทัศนคติ คำพูด และการกระทำของ
ผู้อื่นที่มีต่อเราในฐานะผู้สูงวัยมากขึ้น

การไปเยี่ยมเยียนผู้สูงอายุตามที่พักคนชรานั้น ต้องระวังเหมือนกัน เพราะแต่ละคนก็มีอาการแตกต่างกันไป ยกตัวอย่างสักเรื่อง ผมเคยไป
เยี่ยมคนสูงอายุของสถานที่พักของรัฐบาลจัดให้ มีคนสูงอายุหญิงรายหนึ่ง
อายุอานามคงเกิน 90 ปี ผมเข้าไปใกล้หรือเรียกว่าเพียงเดินเฉียดรถเข็น
ที่ยายนั่งอยู่ แหม...คุณยายคว่ำแขนผมหมับ เหนียวแน่น...แทบจะแกะไม่ออก

“ช่วยฉันหน่อยได้มั้ย”

“จะให้ผมทำอะไรให้หรือครับ” ผมรู้สึกดีใจที่ยายมีอารมณ์ดียิ้มแย้ม
แจ่มใส แถมยังเอามือจับแขนผมไว้แน่นเชียว คิดในใจว่าท่านคงรักผมเอ็นดูผมมาก
เป็นแน่

“คุณ...ช่วยพยุงฉันขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ตัวนั้นหน่อย”

“อ้อ...เรื่องเล็ก...ได้เลยๆ”

ก่อนที่ผมจะพยุงยายคนนั้นขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ตามที่ยายขอ ทันใดนั้น
ผมได้ยินเสียงตะโกนจากพยาบาลดังลั่นห้องจนผมต้องหันไปมอง

“หยุดๆ อย่าทำอย่างนั้นวางยายไว้ก่อน”

ผมหยุดชะงักสักระยะด้วยความแปลกใจ

“คุณทำอย่างนั้นไม่ได้ รู้หรือไม่ว่ายายแก่ยืนไม่ได้แล้ว หากคุณพุงยาย ขึ้นมา ถ้าล้มลง คุณต้องรับผิดชอบ อาจโดนฟ้องได้”

“ครับ ครับ ครับ ผมรีบแกะมือคุณยายออกด้วยความตระหนกตกใจ ! เราใจดีหวังจะช่วยคุณยายให้นั่งเก้าอี้ตัวโปรด แต่...หากแก่ยืนไม่ได้...คงต้องหกล้มแน่ๆ เพราะผมไม่ได้รับการอบรมหรือเตรียมตัวมาก่อนที่จะพุงยายให้ถูก ลักษณะที่ควรเป็น ผมรู้สึกผิดและเขินอย่างบอกไม่ถูก เลยต้องขอโทษขอโพยพยายาลท่านนั้นไป

อีกอย่างที่ต้องทำใจให้ได้ คือ ต้องยืมหูให้คนสูงอายุไว้ใช้เลยทีเดียว แหม..บางท่านขี้นั่งจู้จี้จุกจิกเกินจินตนาการ และมักจะเปิดเทปซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนแทบจะปิดหู...แต่เมื่อคิดว่านั้นเป็นความสุขของท่าน เรายอมๆ ครับพื้ !

อีกราย...ยายเฟื่องมาอยู่ที่อเมริกาสิบกว่าปีแล้ว...ที่มาก็เพราะลูกสาวขอร้องให้มาช่วยดูแลหลานสาวที่บ้าน อุตส่าห์ทำเรื่องและบินไปรับที่เมืองไทยด้วยตัวเอง บอกว่า

“ไปที่นั่นแม่ไม่ต้องห่วงอะไร ทางรัฐบาลเขาก็ให้เงินใช้สบายๆ เดือนหนึ่งๆ ก็ตกประมาณเกือบพันเหรียญเชียวนา... แถมเวลาเจ็บป่วยทางการแพทย์เขาก็รักษาให้ฟรีอีกด้วย”

“ยายก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า ยายไม่เคยทำงานเสียภาษีให้ทางเขาเลย แล้วเขาจะให้เงินใช้แบบนั้นเปล่าๆ...”

ผมยังไม่ทันได้ตอบอะไร...ยายบ่นต่อ

“โอ้เอ๊ย...อย่าให้พูดเลวดีกว่า...มันให้ยายมาเป็นคนใช้ของมันต่างหาก”

“ทำไมยายพูดแบบนั้น ลูกๆ หลานๆ พวกเขาคงไม่ได้คิดแบบนั้นแน่”

ยายสันหัวพร้อมกับหัวเราะเสียงดัง

"มึง...เอ๊ย คุณ...ลองคิดดูสิ ยายไปไหนไม่ได้เลย ที่นี้ไม่มีรถ...ขับรถไม่เป็นก็เหมือนไม่มีขา...ไปไหนไม่รอด อยู่แต่ในบ้านลูกเดียว พวกเขาออกจากบ้าน แต่เข้ากว่าจะกลับมาก็มืดค่ำ ภาษาเราก็อู้อไม่เป็น ขนาดข้างบ้านยังไม่สามารถพูดคุยกันได้เลย เหมือนคนใบ้" ผมงอไปเหมือนกัน

"ไ้หลานสาว พอมันโตขึ้นหน่อย แหม...มันก็ไม่ทีกไม่ทักเราเลย วันหนึ่งๆ ก็มัวแต่เล่นอยู่กับคอมพิวเตอร์ พอไปเรียกมันกินข้าว มันก็หาว่าเรายุ่ง ที่ร้ายยิ่งกว่านั้น เวลาเข้าบ้านให้มันถอดรองเท้า มันบอกว่าถอดแล้วมัน **เหม็น**"

"ไ้เอ๊ย...เวลานอนมันยังใส่รองเท้านอนเลย"

เฮ้อ...เวลาเราสอนมัน บางทีมันก็ด่าเอาแบบๆ 'ซัดอ๊ฟ!' ตอนแรกก็ไม่ว่ามันแปลว่าอะไร มารู้อทีหลัง... ยายร้องไห้อยู่หลายวันทีเดียว" ยายครุ่นคิดสักครู่

"บางทีมันให้ยายรับโทรศัพท์ ยายทำไม่เป็น มันก็ว่า เราโง่"

ยายว่าต่อ...แต่อารมณ์ผ่นคลายลงบ้างว่า

"เชื่อไหมว่าระยะหลังนี้ยายได้กลับเมืองไทยบ้าง พอถึงเมืองไทย โอ้โฮ...เหมือนนกออกจากกรงเลย บินเปร้อ นั่งรถเมล์ เกาะมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ไปไหนมาไหนได้สบาย ลืมความเป็นผู้สูงอายุไปอย่างไม่รู้ตัว...ของกินเพียบ ออกมาหน้าบ้านก็เจอแล้ว พูดคุยกับใครก็ได้ด้วยภาษาไทยของเราด้วยกัน"

ยายหันมายิ้ม "มาคราวนี้คงเป็นเที่ยวสุดท้ายแล้ว..."

"ยายไม่กลับไปแล้วอเมริกา...อยากอยู่เมืองไทย...ใครจะว่าอะไร ก็ข้างหัวมัน สำหรับฉันแล้ว ไม่มีที่ไหนจะดีไปกว่าบ้านเกิดเมืองนอนของเรา มีความสุขที่สุดในโลก"

ก่อนที่ตะวัน แสงสว่าง ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายจะดับแสง
ยายเพื่องนอนหลับอย่างมีความสุข บนเสื่อผืนเก่าๆ ในบ้านหลังคาสังกะสี
ข้างทางรถไฟมักกะสัน !!

ก่อนตะวันจะลับขอบฟ้า

**“ศักดิ์ศรีของคนหนุ่มสาวคือพลังของเขา
แต่ความสง่างามของคนชราคือผมหนอก...”**

พูดถึงผู้สูงอายุแล้ว เราต้องเข้าใจว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงต่างๆ เกิดขึ้นมากมายหลายด้านทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ หรือแม้แต่สังคม และสิ่งแวดล้อมที่เป็นอยู่ ผู้ที่ไม่สามารถปรับตัว ปรับใจต่อการเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้ได้จะทำให้เกิดภาวะตึงเครียด ขาดความสุขในที่สุด

การที่อยู่ในสังคมที่ต้องปรับตัวให้เข้าและทันกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมจึงเป็นเรื่องที่ผู้สูงอายุต้องคำนึงถึงเช่นกัน ทำอย่างไรที่จะให้ตัวเองมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขบนพื้นฐานของการยอมรับความหลากหลายและความแตกต่างกันของคนในแต่ละสังคม

เรื่อง...ก่อนตะวันลับขอบฟ้า ให้เราเห็นถึงชีวิตที่เราทุกคนต้องอยู่ในโลกใบนี้ โลกของการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่การเกิด แก่ เจ็บ และตาย โลกที่เราไม่อาจรู้ได้ว่าเมื่อไหร่เราจะจากไป โลกที่ผู้สูงอายุอย่างยายเพื่อง ต้องประสบปัญหา

ร้อยเรื่องราว...ร้อยข้อคิดเตือนใจ 103

กับความขัดแย้งด้านวัฒนธรรมที่แตกต่าง ยายเพียงจำเป็นต้องเอาใจใส่ดูแลตนเองให้มากที่สุดสภาพร่างกายและจิตใจ สำหรับยายเพียงแล้ว คำตอบอยู่ที่ว่าอยู่ที่ไหนก็ไม่สุขใจเหมือนอยู่บ้านเรา เมืองไทยของเรา แต่สำหรับ ผู้สูงอายุคนอื่นๆ ที่ไม่มีทางเลือกก็ต้องปรับใจของตนเองให้ได้ ด้วยการเปิดใจยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ยอมรับความคิดเห็นของลูกหลานให้มากขึ้น และลูกหลานก็ต้องเอาใจใส่ในการดูแลพ่อแม่เป็นอย่างดีด้วยเช่นกัน **ไม่ควรทำด้วยหน้าที่ แต่ต้องทำด้วยใจ ด้วยความรัก และด้วยความปรารถนาดีซึ่งผู้สูงอายุสามารถรับรู้ได้ แล้วความสุขก็จะเกิดขึ้น**

“ศักดิ์ศรีของคนหนุ่มสาวคือพลังของเขา แต่ความสง่างามของคนชราคือผมหงอกศีรษะที่มีผมหงอกเป็นมงกุฎแห่งศักดิ์ศรี” (จากพระธรรมสุภาสิต บทที่ 20 ข้อ 3-4) พระเจ้าทรงเห็นคุณค่าของมนุษย์ทุกคนที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น ทรงเห็นคุณค่าของการเป็นพ่อ แม่ผู้ให้กำเนิด ที่ต้องสั่งสอนลูกหลานถึงพระคุณของพระเจ้า ที่ต้องอธิษฐานเผื่อพวกเขาเพื่อให้อยู่ในทางของพระองค์ พระองค์ทรงเห็นคุณค่าของความเป็นลูกที่ต้องเชื่อฟัง ดูแลพ่อแม่ยามแก่ชรา เจ็บป่วย ช่วยตัวเองไม่ได้ ทำอย่างไรที่จะให้ชีวิตของผู้สูงอายุในครอบครัวเรา ผู้สูงอายุที่เรารู้จักมีชีวิตที่เปี่ยมล้นไปด้วยความชื่นชมยินดี สันติสุขและสง่างามขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่ด้วยกับผู้สูงอายุทุกท่าน

13 ดิดไม่ออก...บอกหัวใจ

หลายครั้งเขาดังใจจะนอนตื่นสายสักวันในวันหยุดเสาร์อาทิตย์ แต่ไม่รู้เป็นอะไรเขากลับตื่นเช้าเหมือนปกติ หรือบางทีก็ตื่นก่อนเวลาด้วยซ้ำ เป็นเรื่องที่สันติไม่เข้าใจ

เข้านี้ก็เช่นกัน พอรู้สึกตัวพลันสมองก็สั่งการให้รู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง แต่ใจกลับกระซิบเบาๆ อีกอย่าง ไม่อยากลุก...วันนี้วันหยุดนอนให้สบายดีกว่า บิดขี้เกียจหน่อย...หลับต่อ...สมองแย้งว่าให้ลุกขึ้น มีนัดกับ จอม แพนสาวแต่เช้า "วุ่นวายจริงเว้ย...มัวแต่ทะเลาะกันอยู่นั่นแหละ ข้าไม่ต้องนอนกันพอดี แหม...วันนี้วันหยุดจะนอนตื่นสายหน่อยไม่ได้เหียว"

เขานอนบนเตียงๆ ที่ยังไม่ลืมตาด้วยซ้ำ ดึงผ้าห่มให้กระชับแนบไหล่ เกือบถึงคอ เอื้อมมือไปเปิดเพลงจากวิทยุข้างเตียงเบาๆ ตั้งใจว่าจะขงีบต่อสักห้านาที

ณ ร้านอาหารริมแม่น้ำเจ้าพระยาแห่งหนึ่งในแถบนอกเมือง เป็นร้านที่ค่อนข้างจะมีบรรยากาศน่ารื่นรมย์ สถานที่กว้างใหญ่พอสมควร แยกหรือก็เต็ม เกือบทุกโต๊ะ อาหารมีชื่อหลายอย่างจนเป็นที่รู้จักกันดีของนักชิมทั่วไป วันนี้เขามานั่งรอจอมคนที่เขารักและคิดถึงมาตลอดอาทิตย์ที่ผ่านมา

และวันนี้เป็นวันที่เขานัดจอมมารับประทานอาหารด้วยกัน หลังจากได้รับการแนะนำจากเพื่อนร่วมงานและได้ติดต่อสนิทสนมกันอย่างดีจนถึงกับตกหลุมรักเธออย่างหมดใจ

เขาเหม่อมองสายน้ำที่ไหลผ่านไปซ้ำๆ พร้อมกับผักตบชวาหลายกอ เรือวิ่งกันไปมาอย่างพลัดพลิน บ้างก็เป็นเรือพาย เรือลากจูงสินค้า เรือที่พานักท่องเที่ยวต่างโบกไม้โบกมือทักทายกันอย่างมีความสุข ลมพัดเอื่อยกระพริบกาย รู้สึกเย็นสบายถึงแม้อากาศจะร้อนมากตอนกลางวัน

พนักงานเสิร์ฟเข้ามาทักพร้อมนำสมุดปากกาคลุกกลิ้งในมือ

"สวัสดีครับ พร้อมจะสั่งอาหารหรือยังครับ?" สันติรู้สึกเกรงใจที่นั่งมานานแล้วกว่าสิบนาทีเลยสั่งของทานเล่นมากินไปพลางๆ ก่อน "พืรอเพื่อนอีกคนนะ แต่...เอาของทานเล่นมาก่อน แล้วจะสั่งพร้อมกันอีกที"

"ได้ครับ จะสั่งอะไรดีครับ"

"เอาข้าวเกรียบกุ้ง และ ทอดมันปลาทราย...เท่านี้ก่อน เดี่ยวค่อยสั่งเพิ่ม ไม่รู้เหมือนกันว่าเพื่อนผมเขาจะทานอะไร"

พนักงานเสิร์ฟรีบไปส่งอาหารเรียบร้อยแล้ว เดินจากไปด้วยท่าทางนอบน้อม
กันเอง จนเขารู้สึกผ่อนคลายลงบ้าง แต่ภายในจิตใจยังกระวนกระวายไม่หาย
พลางคิดไปต่างๆ นานา ทำไมยังไม่มาสักที ยกมือขึ้นมาดูที่นาฬิกาฬิกา
นี้สายไปเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว เอ...เธอหายไปไหน เธอลืมหรือเปล่า หรือ...หรือ...

คิดวนไปวนมา หลายเรื่องหลายราวจนรู้สึกวุ่นวาย เป็นเรื่องแปลกมาก
ที่ไม่ต้องไปกังวลมากมายขนาดนั้น เดี่ยวเธอคงมาแน่นอน ผู้หญิงที่ข้าแบบนี้แหละ
ไหนจะแต่งหน้าทาปาก แต่งเนื้อแต่งตัวอึม...ไม่เป็นไรน่า เดี่ยวก็มา...อีกความคิดหนึ่ง
ก็แอบเข้ามาในสมอง สงสัยเธอคงไม่รักไม่ชอบเรา...แต่ใจก็โหยหา อยากเห็นหน้า
เธอและพูดคุย อยากฟังเสียงอันอ่อนหวานของจอม อยากอยู่ใกล้...

ในที่สุดเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมง แต่เขาอดทนรอแล้วรออีก รอจนกระทั่ง
สมองสั่งการว่าไม่ต้องรอแล้ว หากเธอมาก็คงมาถึงแล้ว โทรมไปถามเธอดีกว่า
หรือว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเธอถึงไม่มาตามนัด หนึ่งชั่วโมงเต็มๆ ที่สันติเฝ้าแต่กระสับ
กระส่าย สายตาก็เพ่งมองทางเข้าซึ่งทำด้วยไม้กระดานและตามโต๊ะอาหารอื่นๆ
เผื่อว่าจะได้เห็นเธอเดินเข้ามา หรือ กำลังนั่งรออยู่โต๊ะอื่นๆ ซึ่งขณะนี้ไม่มีแขกมา
นั่งเต็มหมดแล้ว ยิ่งทำให้เขาอึดอัดมากขึ้น

เขาตัดสินใจโทรไปหาทุกๆ ที่พยายามหาเหตุผลและต้องการรู้ความจริง
ว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ทนหัวใจที่เรียกร้องไม่ไหว...ความจริงเขาโทรเข้ามาเมื่อถือ
ของเธอหลายครั้งแล้วแต่ไม่มีใครรับสาย ส่วนการที่จะโทรไปที่บ้านเห็นจอมเคยบอก
ไว้ว่า หากไม่จำเป็นไม่ต้องโทรไปหาที่บ้าน เพราะพ่อแม่ดูมาก ไม่อยากให้ท่านได้ยิน
หรือ รู้ว่ามีนัดกับผู้ชาย

เด็กเลิฟอาหารเดินเฉียดเข้ามาใกล้ คล้ายๆ จะถามว่าจะสั่งอะไรอีกไหม โต๊ะมันเต็มหมดแล้ว หากไม่สั่งก็อยากให้ออกไปรอข้างนอก...เขาคาดเดาไปต่างๆ นานา

เขานั่งรอไม่ไหวแล้ว เดินออกมาหน้าร้านซึ่งต้องเดินผ่านทางเดินแคบๆ เพียงไม่กี่กระดานสองสามแผ่นเท่านั้น หันซ้ายแลขวาก็ไม่พบจอม เขาเดินกลับเข้าไปนั่งที่เดิมด้วยความเกรงใจเจ้าของร้านอาหารที่เขายังไม่ได้สั่งอาหารเหมือนคนอื่นๆ

เจ้าความคิดมันพยายามให้เหตุผลร้อยแปด แต่แพ้ใจทุกที...

หลายครั้งทำท่าจะเดินกลับ แต่ก็แพ้ใจให้รอดต่อไป รอดต่อไป...จนตัวเองรู้สึกหงุดหงิดบอกไม่ถูก ว่าเขาจะเอาอย่างไรกันแน่ จะรอหรือกลับบ้าน ! สองชั่วโมงผ่านไปอย่างเชื่องช้า ไม่มีวิธีแหวว่าเธอจะมาตามนัด ความคิดหนึ่งโผล่พรวดเข้ามาทำให้เกิดความสับสนจนอยากเขกหัวตัวเอง

"โดนหลอกแน่ๆ เลยนาย เธอไม่มาแน่นอน รอดั่งสองชั่วโมงแล้วนะ" แต่หัวใจยังไม่ถอย รักเธอต้องรอหน่อย นานเท่าไรก็ต้องรอ..รอ...รอ...

"ต้องมีสักวัน...ต้องมีสักวัน...จะเดินตามฝัน...ไม่ท้อไม่หวั่นแม้ไกลแสนไกล..." แถมมีเสียงเพลงล่อยล่อยเข้ามาในใจอีกต่างหาก เขาถึงกับหัวเราะออกมาดังๆ โดยไม่สนใจใครจะเห็นหรือได้ยิน

"เออ...ดีเหมือนกัน หัวใจกับความคิดมันทะเลาะกันไปคนละทาง แปลกดี..." ความจริงเขาเองเป็นนักอ่านตัวยง เคยผ่านตาจากหนังสือ การเรียนรู้ที่แท้และพอเพียง ของ ศ.นพ. เกษม วัฒนชัย ว่าสมองคนเราถ้ามาพิจารณากันทั้งก่อนจะแบ่งได้เป็น 4 ส่วน

ส่วนที่ 1 คือสมองที่คุมสัญชาตญาณดิบของเรา อยู่ตรงกลางเลย ควบคุมการหายใจควบคุมการเดินของหัวใจให้เรามีชีวิตอยู่ควบคุมเรื่องความหิว ความอึด

ส่วนที่ 2 คือ ส่วนทรงตัว ให้เราเดินสองขาได้ วิ่งสองขาได้

ส่วนที่ 3 อยู่ข้างใน เป็นส่วนที่แสดงอารมณ์ขึ้นมา รัก โกรธ หลง กลัว อิจฉาริษยา

ส่วนที่ 4 เป็นส่วนบนสุด คือส่วนคิด ส่วนให้เหตุผล..."

พอนึกขึ้นมาได้ก็พอจะเข้าใจ ทำไมใจถึงได้สวนทางกับความคิดอยู่เสมอๆ ความจริงไม่ใช่หัวใจคิดเป็นแน่ หัวใจ เป็นเพียงอวัยวะสำหรับสูบฉีดเลือดไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย

ถึงแม้ สันติ จะพยายามหาเหตุผลที่จิตใจสับสนวุ่นวายอยู่กับการรอคอยนั้น มันก็พอจะอธิบายได้ทางวิทยาศาสตร์เหมือนกัน แต่...ยังไงก็ปวดหัวอยู่ดี

ในที่สุดเขารอไม่ไหวเพราะเวลาผ่านไปสามชั่วโมง เขาไม่สั่งอาหารเพิ่มได้แต่เพียงขอโทษพนักงานเสิร์ฟ แล้วควักเงินจ่ายค่าอาหารไป พร้อมวางทิปค่อนข้างมากกว่าปกติ เขาเดินคอตก กลับออกมาจากร้านอาหารด้วยจิตใจที่หดหู่ที่สุดเท่าที่เขาจำความได้ นี่หรือความรัก เสียเวลาเวลาที่รอคอยและเอาอกเอาใจเธอมานาน

จากวันนั้นเป็นต้นมา เขาพยายามหักใจที่จะไม่คิดถึง แต่...พยายามแล้วพยายามแล้วก็ทำใจไม่ได้ ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเป็นเขา ไม่ใช่เพียงแค่เธอไม่ไปตามนัดทานอาหารวันนั้นเท่านั้น แม้แต่โทรศัพท์มือถือก็ไม่ยอมรับสายเลย ทั้งๆ ที่รู้ว่า เธอไม่รับสาย แต่...เผลอที่ไรก็โทร ไปทุกที

เขาเคยผิดสัญญากับจอม โดยโทรศัพท์เข้าไปทางบ้าน พอได้ยินเสียงผู้ชายรับสายก็ต้องรีบวาง เขาเองรู้สึกมันผิดมารยาทมาก แต่ก็รู้สึกใจสั่นกลัวไม่กล้าถามหาหรือขอพูดกับคนที่เขาเฝ้ารอ

จากนั้นไม่นาน เผอิญได้เจอกับเพื่อนของจอม คนที่แนะนำให้เขาได้รู้จัก

"อ้าว...ไม่รู้หรือว่า จอมมันถูกสืบล่อถอยหลังชนและทับจนขาขาดไปสองข้าง"

สันติได้ยินดังนั้นถึงกับตกตะลึง ถามย้ำหลายครั้งเพื่อให้แน่ใจ

"แล้วผมจะไปเยี่ยมเธอได้ที่ไหน" เจ้าเพื่อนคนนั้นสั่นศีรษะ พร้อมกับเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ไม่อยากเชื่อว่าเจ้าสันติจะไม่รู้เรื่องนี้

"ฉันเสียใจด้วยจริงๆ เจ้าจอมมันทนพิษบาดแผลไม่ไหว เคঁจากไปตั้งหลายอาทิตย์แล้ว ปานนี้คงเฒ่าไปแล้ว" เขาได้ยินดังนั้น ถึงกับตะโกนออกมาดังๆ

"ไม่จริง ไม่จริง ผมไม่เชื่อ !"

สันติสะดุ้งตกใจตื่น พร้อมกับสละบัดหัวอย่างแรง ลูกพรอดพราดลงจากเตียงนอน ตั้งสติอยู่สักพัก ก่อนที่จะหันไปปิดวิทยุข้างเตียง

"เฮ้ย...นี่เราฝันไปหรือนี่ !"

เขามองไปนาฬิกาตั้งโต๊ะ เลยเวลานัดไปแล้ว เขาคว้าโทรศัพท์มือถือรีบกดไปหาจอมอย่างแทบจะทันที โดยที่ไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น "จอม ผมขอโทษนะ เดี่ยวผมคงไปสายหน่อย"

"แหม...เธอเป็นคนนัดเอง แล้วยังมาสายอีก รู้ใหม่นี่มันเลยเวลานัดไปเกือบชั่วโมงแล้ว ยังไม่ได้ออกจากบ้าน ไม่ต้องมาแล้ว !" "อย่าห้าม ผมต้องไปพบให้ได้" แน่หรือ...ลองถามใจเธอดูก่อน....???

คิดไม่ออก...บอกหัวใจ

“ความรักทนได้ทุกอย่าง”

คงไม่มีใครกล้าปฏิเสธได้ว่า การรอคอยนั้นเป็นสิ่งที่ทรมานอย่างยิ่ง แม้กาลเวลาจะหมุนเวียนไปตามปกติ แต่ความรู้สึกของคนรอคอยดูเหมือนว่ายิ่งรอ ยิ่งทำให้เข็มนาฬิกาที่ใช้เป็นเครื่องมือในการบ่งบอกเวลานั้นมันเคลื่อนที่ช้าลงทุกทีจนแทบจะหยุดนิ่ง ซึ่งหลายคนก็สามารถก้าวผ่านช่วงเวลาแห่งการรอคอยนั้นได้ แต่ก็มีผู้คนอีกมากมายที่ไม่สามารถผ่านพ้นไปได้ ทำให้ต้องสูญเสียโอกาสดีๆ ในชีวิต สูญเสียคนที่รัก ฯลฯ เป็นต้น

แล้วอะไรเล่าที่ทำให้คนเราสามารถผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งการรอคอยได้ “ความอดทน” เป็นคำตอบที่ดีที่สุด เพราะหากเราไม่มีความอดทนเราก็ไม่สามารถผ่านพ้นความทรมานอันเสมือนถูกคมมีดเขียดเฉือนหัวใจออกทีละนิดๆ แต่การจะมีความอดทนได้นั้นก็ต้องมาจากความรัก ยิ่งรักมากยิ่งต้องอดทนกับปัญหาต่างๆ รอบข้างเพื่อรักษาความรักนั้นให้ยั่งยืน ดังเช่นเรื่องราวของสันติในเรื่องสั้น

"คิดไม่ออกบอกหัวใจ" แม้จะฝัน แต่สันติเลือกตัดสินใจที่จะรอคอย "จอม" คนรักของเขาตั้ง 3 ชั่วโมงโดยไม่ทราบสาเหตุว่าทำไม "จอม" คนรักของเขาไม่มาตามนัด ถึงกระนั้นเขาก็ไม่โกรธและให้อภัย เพราะอยากจะโทรไปหา นี่เป็นความรักแบบไม่มีเงื่อนไข ซึ่งหากความฝันร้ายของสันติเป็นจริง เขาคงต้องเสียใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ฝันนั้นไม่จริงทำให้ความรักของทั้งสองยังดำเนินต่อไป

ให้เราลองชีวิตของเราเองว่า เรามีความอดทนและเข้าใจคนที่เรารัก มากน้อยแค่ไหน ให้เราเชื่อในส่วนดีของกันและกัน อดทนต่อกันและกันดังพระคำของพระเจ้าใน 1 โครินธ์ บทที่ 13 ข้อ 7 ***“ความรักทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของคนอื่น และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง”***

14 เนียนจริง ๆ...มนุษย์ยุคสุดท้าย!!

ระยะนี้หากใครไม่ได้เห็น หรือได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับการใช้ภาษา และการกระทำไรซึ่ง จริยธรรม ไม่รู้กาลเทศะ ในบ้านเมืองของเรา แสดงว่า เซยเต็มที...เพราะเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ในชุมชนไทยในแอลเอ เลยทีเดียว...

อย่างน้อยก็มีหลายๆ ท่านที่คาดไม่ถึงว่า จะได้เห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ในบ้านเมืองของเราในยุคที่น่าเป็นห่วงเด็กๆ หรือเยาวชนไทยยิ่งนัก...

เรื่องนี้ทำให้คิดถึงเพื่อนหญิงคนหนึ่ง เธอชื่อ เพลิน เพิ่งเดินทางมา อเมริกาเพื่อศึกษาต่อปริญญาโทด้านการให้การปรึกษา (Counselor) เธอค่อนข้าง จะเรียบร้อยแบบหญิงไทยที่มีการศึกษาและจากสิ่งแวดล้อมที่ดีที่คิดแบบนั้นก็เพราะ กิริยามารยาทตลอดจนภาษาที่พูดสุภาพเรียบร้อย รู้จักที่ต่ำที่สูง ให้ความเคารพแก่

ผู้ที่อาวูโสกว่าเสมอๆ แอ้มไม่เคยเห็นเธอโกรธใครสักที ใครว่าอะไรก็ได้แต่ยิ้ม
ลูกเดียว....

เพลิน...ก็มีข้อเสียอย่างหนึ่ง คือเธอจะไม่กล้าขับรถขึ้นฟรีเวย์ ถึงแม้ว่า
เคยขับรถในเมืองไทยมาแล้วก็ตาม จะไปไหนมาไหนสักที่ต้องอ้อมขับไปตามทาง
ธรรมดาๆ แอ้มยังขับรถช้าอีกต่างหาก เรื่องนี้เป็นเรื่องปวดหัวสำหรับรถคันอื่นๆ
เหมือนกัน จนถูกบีบแตรไล่ส่งหลายต่อหลายครั้ง เธอก็ไม่ว่าอะไรบีบได้บีบไป...
เธอได้แต่หันไปยิ้มให้...ถ้าไม่รู้คงคิดว่าเธอคงยียวนกวนประสาทเต็มที...

กว่าจะกล้าขับขึ้นฟรีเวย์ได้ต้องใช้ความกล้าอย่างมาก ต้องให้เพื่อน
ช่วยนั่งเป็นเพื่อนอยู่ในรถด้วยหลายวันกว่าจะขับเองได้ แต่ก็ขับช้ามากและเกร็ง
อย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งๆ ที่เพลินก็ขับรถในกรุงเทพฯ มาแล้ว ชนิดปาดหน้าปาดหลัง
เธอก็ไม่เคยหวั่น เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าใจยากเหมือนกัน เพื่อนๆ ของเพลินก็ไม่สามารถ
รู้สาเหตุว่าทำไมถึงได้เป็นแบบนี้...

วันหนึ่งขณะขับรถอยู่ฟรีเวย์สาย 10 เหลือบไปเห็นแสงไฟสีแดง
ปรากฏขึ้นบนหน้าปัด ทำให้เธอตกใจมาก กลัวว่ารถจะต้องจอดกลางทาง
ดังนั้นจึงขับไปจอดสายตาดูทางออกจากฟรีเวย์ไปเพื่อหาปั้มน้ำมันสักปั้ม

แต่...แล้ว เธอต้องตกใจ เมื่อได้ยินเสียงแตรบีบไล่มาทางด้านหลังทั้งๆ
อยู่บนฟรีเวย์**ตามกฎแล้วเขาห้ามบีบแตรบนทางด่วนนี่นา...**

...ไม่ใช่ครั้งแรกที่โดนแบบนี้ เธอรู้ตัวดีว่าอาจจะขับรถช้าไป ดังนั้นเธอ
จึงเร่งเครื่องให้มันเร็วขึ้น ถึงจะเร่งน้ำมันขึ้นก็ยังไม่ทันใจรถคันหลังที่ขับจี้ตามมา
ข้างหลังติดๆ ไม่ยอมให้ห่าง ด้วยความเกรงใจหรือกลัวจะโดนชน เธอจึงขับเปลี่ยนเลน
เข้าไปทางเลนช้า เพื่อจะให้รถคันหลังขับผ่านไปก่อน....

ก่อนที่มันจะขับผ่านหน้าไป ด้วยความโกรธเรื่องอะไรของเขาก็ไม่รู้
แหกปากโวยวายพร้อมทั้งขับรถปาดหน้ารถของเธออย่างเฉียดฉิวพร้อมกับฐนี่..
ให้เธอ

เธองงมาก...เพราะไม่รู้ว่ามันจะรีบไปไหนของมัน แกมฐนี่ให้อีก
ความจริงเธอก็ไม่เข้าใจดอกว่ามันหมายถึงอะไร รู้แต่ว่าเป็นการแสดงความหยาบ
คายอย่างหนึ่งเท่านั้น

เพลินไม่ว่าอะไรเพราะคิดเสมอว่าที่นี่ไม่ใช่ประเทศของเรา มานี้ก็เพื่อ
ศึกษาต่อเท่านั้น อีกไม่นานหากจบแล้วก็จะกลับไปอยู่บ้านเราเหมือนเดิม จึงไม่ได้
ให้ความสนใจเท่าไรนัก

พอหยุดพักหายใจลึกๆ ให้นายเครียดได้สักครู่ก็ขับรถออกไปใหม่
เพื่อที่จะหาปั้มน้ำมันตรวจตรารถให้สบายใจก่อนที่ขับกลับที่พัก....

พอขับลงจากทางด่วนได้สักครู่ อ้าว...ไฟแดง...เจอเจ้ารถคันนั้น
อีกแล้ว จอดเทียบกันเลยแต่คนละเลน มันหันมาแหยะยิ้มอย่างยียวน เห็นปากมัน
บ่นพึมพำอะไรของมันก็ 모르...ยังไม่พอ แกมจ้องหน้าอยู่นั่นแหละ คราวนี้มันไม่ไหวแล้ว
ทนไม่ได้จริงๆ...เธอไม่รู้จะทำอย่างไรดี เลยยกมะ هنگให้ซะนั่น !!!

จากนั้นก็แยกย้ายกันไปหลังจากไฟเขียว...อ้าว...เจอมันอีกแล้วที่ปั้มน้ำมัน
เข้ามาทักทายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น...แฮม...ความจริงมันก็โง่เหมือนเรานี่แหละ
ดันมาถามว่า

"นี่คุณ งอนิวหลายๆ นีว ยกใส่ผมมันมันมีความหมายว่าอะไร...
เพราะไม่เคยเห็น"

เธอหัวเราะออกมาดังๆ โธ่มันก็โง่เหมือนเราเลยจริงๆ

"เค้าเรียกมะ هنگ!!" มันว่าตาม "มาแเง็ก...มาแเง็ก..." อย่างอารมณ์ดี

“มันมีความหมายว่าอะไรนะ” เธอยิ้ม

“ฉันไม่รู้...(โวย) !

มันไม่ยอมลดละพยายามต่อไป

“มันหมายความว่า ฉันโกรธคุณนะสิ !”

“คุณว่าโกรธ แล้วทำไมยังยิ้มหวานอยู่ล่ะ?”

“อะไรของมัน (วะ) ”

ก่อนที่จะจะว่าอะไรต่อก็ถูกคิดขึ้นมาได้ว่า เพราะการ ยิ้มสยาม นี่เอง ทำให้เขาแปลกใจว่าทำไมว่าเรา โกรธเขามาก แต่เรายังมีรอยยิ้มให้เขาอยู่...มั้ง ??...

ต่อมา...เขาคณันพยายามตีสนิทและถามไถ่เรื่องราวรถ เพลินก็บอกเขาไปว่าไม่รู้รถเป็นอะไรเห็นมีแสงไฟสีแดงขึ้นมาให้เห็นบนแผงหน้าปัดรถ "ไม่เห็นเหวอที่รถมันเสียฉันเลยต้องขับช้าลงเพื่อหาช่างซ่อม..."

ความโกรธเคืองทั้งหมด เพลินลืมไปเลย...เพราะเจ้าหนูมีท่าที่เป็นมิตรอย่างดีแถมยังอาสาช่วยดูรถให้ด้วย

"คุณ ลองสตาร์ทรถแล้วเปิดกระจโปรงรถให้ผมดูหน่อย"

เพลิน กลับขึ้นไปสตาร์ทรถอย่างว่องไว และดึงปุ่มเปิดกระจโปรงรถให้เขาตรวจเครื่องดูอย่างว่องไว เขาเปิดกระจโปรงรถแล้วชะโงกหัวเข้าไปภายใน เขามือจับโน้นจับนี่ของมันนานพอสมควร แล้วเอ่ยขึ้นว่า

"คุณ ดับเครื่อง"

เพลินบิดกุญแจดับเครื่องอย่างใจเย็น เพราะคิดว่าอย่างน้อยเขาคงรู้เรื่องเครื่องยนต์พอสมควร และอาจช่วยแก้ไขให้รถมันกลับเป็นปกติได้

เขาเดินกลับมาข้างรถใกล้ๆ คนขับ

"คุณลงมาให้ผมลองสตาร์ทรถ"

เพลินลงจากรถ ยื่นกุญแจให้ แล้วเดินห่างออกไปสี่ห้าก้าว... เขาก็สตาร์ทรถเหยียบคันเร่งน้ำมันอย่างแรงสองสามครั้ง จนเห็นควันสีค้อนไปทางขาวพุ่งออกมาจากท่อไอเสียอยู่พักใหญ่ ในใจคิดว่ามันคงเป็นเพราะน้ำมันเครื่องหรือท่อไอเสียคงมีปัญหาเป็นแน่...

เขาปล้ำกับเจ้ารถเกือบครึ่งชั่วโมง แต่..ก็ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้นอกจากกลับมาบอกว่า "ผมช่วยไม่ได้แน่ คิดว่าน่าจะเป็นเจ้าเงินเนอเรเตอร์เสีย ต้องให้ช่างที่ร้านซ่อมเขาทำ อาจใช้ของเก่า หรือ ให้ดีเบเลียนใหม่เลยจะดีกว่า"

"ของที่ใช่แล้ว อาจตกประมาณพันกว่าถึงสี่พันเหรียญ"

เพลินทำหน้ามึน..เหมือนกำลังใช้ความคิดอย่างหนักก่อนจะตอบเขาไปว่า

"แล้วฉันจะขับกลับบ้านก่อนได้ไหม มันจะไปถึงไหม?"

เขาก็บอกว่า "ขับได้สบายมาก...ไม่ต้องห่วง ถึงบ้านแน่นอน"

เธอกล่าวขอบคุณเขา หลังจากนั้นเขาค็นั่นก็ขับหายไป...

เพลิน ใจไม่ดีเลยที่รถมีปัญหาแบบนั้น คิดว่าน่าจะโทรศัพท์ไปหาเพื่อนสนิทดีกว่าว่า จะทำอย่างไรดี ขับรถกลับบ้าน หรือว่าจะทิ้งรถไว้ที่นั่นแล้วให้เพื่อนมารับ หรือว่าจะโทรศัพท์ให้อุ๊รถคนไทยมาช่วยลากไปซ่อม เธอเอื้อมมือไปควานหาโทรศัพท์มือถือ

"เฮ้ย...กระเป๋าถือหายไปในไหน...!!"

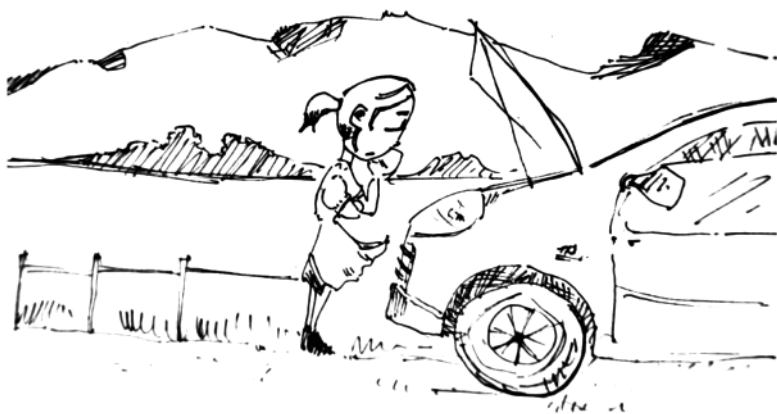
เพลินนำช็อคเลือด หัวใจแทบหยุดเต้น เธอค้นหาภายในรถจนทั่วก็ไม่เจอตายแล้ว...ตายจริงๆ "โธ่...คนนั้น...มันคงขโมยกระเป๋าไปแน่นอน"

เพลินใจสั่นถึงกับร้องให้ออกมาดังๆ "ทำไม มัน...มัน...มัน...ทำได้เนี่ยแบบนี้ไวย้..ในกระเป๋าถือของฉันมีทั้งใบขับขี่ เงินสด เครดิตการ์ด และเอกสารอื่นๆ อีกมากมาย..."

สมัยนี้ไว้วางใจใครไม่ได้เลย...โลกนี้ช่างเลวร้ายจริงๆ ! กระล่อน
โกหกตอแหลขโมย ชีโกง ได้เนียนจริงๆ โดยไม่ละอายนรกสวรรค์....

"ใครเจอ น้องแมว หรือคุณไอ้แมว ที่ได้สะพานลอย บอกเธอ
ให้ช่วยดามันแทนฉันหน่อย...เห็นค่าได้เป็นชุด ไม่ซ้ำเป็นวัน ไม่ใช่เธอ..?" !!

ฉันค่าคนไม่เป็น ช่วยหน่อยเหอะ !!

เนียนจริง ๆ..มนุษย์ยุคสุดท้าย

**“ในสมัยจะสิ้นยุค...มนุษย์จะเห็นแก่ตัว
เห็นแก่เงิน...”**

คนเราทุกวันนี้หากมองกันเฉพาะรูปร่างภายนอกอาจไม่สามารถบอกได้ว่าเขาและเธอเป็นคนเช่นไร ดังสุภาษิตไทยที่กล่าวไว้ว่า “รู้หน้าไม่รู้ใจ” บางคนรูปร่างหน้าตา การแต่งกายเหมือนใจ กลับมีจิตใจดีงาม มีความรักความเมตตา เอื้ออาทรแก่คนอยู่รอบข้าง แต่บางคนแต่งตัวดี มีสัมมาคารวะ พูดจาอ่อนหวาน กลับมีพฤติกรรมเป็นโจรผู้ร้าย ดังเหตุการณ์ที่คุณเพลิน ในเรื่อง “เนียนจริง...มนุษย์ยุคสุดท้าย” ได้พบเจอ เป็นอุทาหรณ์ให้เราในการดำเนินชีวิต การพบปะคบหา กับผู้คนในสังคมปัจจุบัน ซึ่งมีสุภาษิตไทยที่ได้ตักเตือนเราว่า “อย่าไว้ใจทางอย่าวางใจคน จะจนใจเอง”

แม้เราไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงพบปะกับผู้คนที่อยู่ล้อมรอบตัวเราซึ่งมีทั้งดีและร้าย แต่สิ่งสำคัญเราต้องระมัดระวังตัวเองอยู่เสมอ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์

ได้พยากรณ์เหตุการณ์เช่นนี้ไว้เพื่อตักเตือนเราในการดำเนินชีวิต จากพระธรรม 2 ทิโมธี บทที่ 3 ข้อ 1 - 5 กล่าวไว้ว่า “แต่จงเข้าใจข้อนี้ คือว่าในสมัยจะสิ้นยุค จะเกิดเหตุการณ์กลียุค เพราะมนุษย์จะเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน เย่อหยิ่ง ยโส ชอบด่าว่า ไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา ออกตัญญู ไร้ศีลธรรม ไร้มนุษยธรรม ไม่ให้อภัยกัน ใส่ร้ายกัน ไม่ยับยั้งชั่งใจ ดุร้ายเกลียดชังความดี ทรยศ มุทะลุ หัวสูง คือรักความสนุกยิ่งกว่ารักพระเจ้า ถือศาสนาแต่เปลือกนอก ส่วนแก่นแท้ของศาสนาเขาไม่ยอมรับ คนเช่นนั้นท่านอย่าคบ”

นี่คือสิ่งที่ต้องระวัง สภาพจิตใจของคนจะแปรเปลี่ยนไปในทางชั่วร้าย 19 อย่าง เชื่อว่าจะเกิดขึ้นได้กับทุกคนในโลกนี้ ที่สำคัญอย่าให้เราได้ปฏิบัติตัวเหมือนคนในสมัยที่จะสิ้นยุคนี้เลย ขออำนาจพระคุณความรัก ความเมตตาของพระเจ้าทรงคุ้มครองปกป้องชีวิตและจิตวิญญาณของเราให้หลีกพ้น ห่างไกลจากสิ่งไม่ดีและความอธรรม

15 เลือกข้างมืด...ติดคุกแน่ !

ใครจะไปเชื่อ...หรือเคยคิดบ้างว่า จู่ๆ ผู้ยิ่งใหญ่ มหาอำนาจของโลกอย่างสหรัฐอเมริกาจะกลับกลายมาเป็นผู้ก่อเกิดวิกฤตการณ์เศรษฐกิจครั้งเลวร้ายที่สุดตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา ตามข่าวคาดว่ามีคนตกงานถึงวันละประมาณหลายหมื่นคน และกำลังบานปลายลามไปทั่วโลก...มีคนจำนวนมากมายต้องไร้ที่อยู่ ละทิ้งบ้านช่อง เพราะตกงานไม่สามารถผ่อนบ้านได้...

กวง...ชาวเวียดนามก็เป็นอีกรายหนึ่งที่หนีไม่พ้นผลกระทบครั้งนี้เหมือนชาวอเมริกันทั่วไป ครั้งแรกเขาทำงานเป็นคนหั่นเนื้อและทอดปลาในซูเปอร์มาร์เก็ตย่านชาวจีนแห่งหนึ่งในสหรัฐฯ เขาเป็นคนที่ยึดมั่น แข็ง อดทน ชนิดหาตัวจับยากทีเดียว

ส่วนภรรยาสาวก็ทำงานเย็บเสื้อในโรงงานเย็บเสื้อ สองแรงแข่งขัน
ช่วยกันสร้างเนื้อสร้างตัว และอาจเป็นสามแรงด้วยซ้ำ เพราะนายกงเล่นแบกจ๊อบ
ไปสองแห่ง หลังจากเลิกงานจากร้านซูเปอร์มาร์เก็ตรอบเช้าก็ไปทำงานต่ออีกรอบ
หนึ่งที่โรงงานทำอาหารในดาวทาวน์ลอสแอนเจลิสอีกด้วย...

แล้ว... เมื่อพอมีเงินเก็บบ้างพอสมควรก็ย้ายครอบครัวเข้าไปสู่บ้านใหม่
ที่ซื้อไว้แถบไชน่าทาวน์ใหม่ ด้วยการวางแผนการเงินดาวน์ต่ำเพียงไม่เท่าไรเอง...

หลายปีผ่านไป...จากบ้านที่เป็นสวรรค์ของสองสามีภรรยาที่สมบูรณ์
ยิ่งขึ้นเมื่อมีลูกๆ อีกสองคนเป็นชายทั้งคู่เพิ่มเข้ามาในครอบครัว...เขาเลยให้ภรรยา
หยุดงานตั้งแต่คลอดบุตรคนที่สอง เพื่อดูแลลูกๆ ที่บ้าน

เขาทำงานคนเดียวอย่างขยันขันแข็ง และก็ได้ใจที่ทุกอย่างผ่านไปด้วยดี
เงินผ่อนบ้านและค่าใช้จ่ายในบ้านก็ไม่เดือดร้อนแต่ประการใด...

ด้วยการมีสายเลือดจีนที่ขยันและชอบค้าขาย ดังนั้นเขาก็เหมือนคนอื่น
ที่พร้อมที่จะผันเปลี่ยนอาชีพจากเดิมไปเป็นอย่างอื่นเมื่อมีโอกาสเสมอๆ ได้อย่าง
ง่ายดายโดยไม่จำเป็นต้องคิดอะไรให้มาก

ไม่นานนัก...กงก็กลายเป็นเสี่ยกงไป จากบ้านหลังเดียวก็กลายเป็น
เป็นเจ้าของหลายหลัง และเปลี่ยนอาชีพมาเป็นนายหน้าและนักลงทุน
อสังหาริมทรัพย์ไปโดยไม่ยากเย็นนัก เนื่องจากเครดิตดีขึ้น

ตอนแรกๆ ก็ให้คนอื่นเช่าเอาค่าเช่ามาเป็นค่าผ่อนบ้าน พอมันบูมสุดขีด
บ้านราคาเพียงสามแสนเหรียญ ถูกปั่นจนสามารถขายได้ถึงสี่แสนได้อย่างง่ายดาย...

เขาขายบ้านไปได้หลายหลัง ได้กำไรหลายแสนเหรียญ กลายเป็นเศรษฐี
ย่อยๆ ไปแล้ว ใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย รถราคาแพง สิ่งของเครื่องใช้ล้วนแล้วมี

แบรนดน์เนม เรียกว่าหรรษาในสังคมชั้นสูง เพื่อเสาะแสวงหาโอกาสที่จะปันให้ตัวเอง สูงขึ้นไปอีก โดยไม่จำเป็นต้องคิดอะไรให้มาก...ขอให้มันทำเงินได้เป็นพอ นี่เป็นความหวังของชีวิตของเขา ต้องเป็นเศรษฐีอันดับต้นๆ ของสหรัฐฯให้ได้

จากการได้พบปะเพื่อนๆ นักธุรกิจหลายๆ สาขา จนได้รับการแนะนำให้ เล่นหุ้น ใหม่ๆ ก็เล่นไปตามคำชวนของเพื่อนอย่างเสียไม่ได้ แต่...เอ๊ะ...มันทำกำไร ได้อย่างง่ายดาย!

จากเด็กน้อยกลายเป็นนักเล่นหุ้นด้วยวงเล็บทีเดียว วันๆ ก็นั่งเคาะดูตัวเลข เหมือนนักเล่นหุ้นทั้งหลาย....

มันก็เหลือเชื่อ บัดนี้เขากลายเป็นเศรษฐีที่มีเงินหมุนเวียนเป็นล้านๆ หลายล้านเหรียญจนตัวเขาเองก็แทบไม่เชื่อตัวเองว่าเขาสามารถทำเงินได้มากมาย ขนาดนั้น และแล้ว...

เมื่อเกิดวิกฤตการณ์แฮมเบอร์เกอร์ เขาบอกว่ามูลค่าทรัพย์สินและหุ้น ต่างๆ มันเหมือนพุ่งดิ่งลงสู่เหวอย่างรวดเร็วมาก จนทำให้บ้านถูกยึดขายทอดตลาด แถมเป็นหนี้ธนาคารอีก หุ้นที่เคยรุ่งโรจน์ก็กลับกลายเป็นเศษกระดาษไป เหลือ เพียงมูลค่าหุ้นละเพียงไม่ถึงเหรียญ

หนักกว่านั้น บ้านตัวเองก็โดนเข้าไปอีก ถึงกับต้องติดตัวออกจากบ้าน เร่ร่อนอยู่ข้างถนนอยู่พักหนึ่ง ลูกเมียก็ทิ้งเขาไป...เดินทางกลับไปยังบ้านเกิดเมือง นอนที่เวียตนาม เพราะทนสภาพยากลำบากไม่ไหว หลายครั้งเขารู้สึกท้อถอย หมดหวังในชีวิต.....

จากนั้นเขาก็บากหน้าไปหาเพื่อนเก่าคนหนึ่ง ซึ่งความจริงแล้วเขาเคยช่วยเหลือเพื่อนคนนี้สมัยที่เขายังร่ำรวย หวังว่าเจ้าเพื่อนคนนี้คงให้ที่พักอาศัย หรืออย่างน้อยก็พอจะช่วยเหลือได้บ้างในยามยากลำบากเช่นนี้ ไม่ต้องไปเป็นมนุษย์กล่องกระดาษตามมุมตึกในเมือง หรือที่เรารู้จักในนามโฮมเลส ซึ่งมีอยู่มากมายในเมืองใหญ่ๆ ของสหรัฐอเมริกาขณะนี้

ผิดถนัด...เพื่อนรายนี้ไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเลย กลับแนะนำเหมือนประชดว่า ให้ไปคุ้มเก็บกระป๋องอลูมิเนียมจากถังขยะที่ชาวบ้านนำมาตั้งไว้หน้าบ้านเพื่อรอรถเก็บขยะมาจัดเก็บ ไปชั่งขาย คงได้ตั้งค์ใช้บ้าง!!! พร้อมกับชี้มือไปที่ถังขยะใบใหญ่ที่ตั้งอยู่หน้าบ้าน

"โน่นไง...ลองไปค้นในถังใบนั้นว่า มันมีอะไรที่สามารถทำเงินได้บ้าง **ที่นี่ไม่มีใครช่วยใครได้ ต้องช่วยตัวเอง...!**"

ด้วยความน้อยใจอย่างสุดที่จะกล่าว...เพราะเขาไม่เคยคิดว่า จะได้คำตอบจากเพื่อนสนิทคนนี้ในลักษณะนี้ แต่...แทนที่เขาจะน้อยใจจนฆ่าตัวตาย เขากลับไปหยิบรถเข็นของซูเปอร์มาร์เก็ตซึ่งไม่รู้ใครมาตั้งทิ้งไว้ริมทางเท้า...เขา...เข็นๆ คู้ๆ ตามถังขยะด้วยความสะใจต่อหน้าเพื่อนของเขา เหมือนกับจะประชด..อยากรู้เหมือนกันว่าจะจนหรือตกต่ำสุดๆ แล้วมันจะขนาดไหน และเจ้าเพื่อนคนนี้ จะทำอย่างไร...มันทนดูได้หรือ? !!

วันหนึ่งขณะที่เขากำลังคุ้มขยะในถังใบสีฟ้าซึ่งเป็นที่รู้กันว่ามันเป็นถังสำหรับขยะรีไซเคิลอยู่นั้น สายตาเหลือบไปเห็นชายชราท่าทางคงอายุมากโขอยู่ กำลังเข็นเจ้ารถดัดหน้าอยู่หน้าบ้านเพื่อดัดหน้าบ้านด้วยตนเอง...เขาเห็นว่าชายชราคงเข็นเจ้าเครื่องดัดหน้าไม่ไหวแน่ๆ กว่าจะขยับที่รู้สึกยากลำบากเหลือเกิน

ดังนั้นเขาจึงเข้าไปบอกชายชราคนนั้นว่า เขาอยากจะช่วยตัดหญ้าให้
ลุงบอกว่าไม่มีดั่งค์ยืมให้ละ เขาก็ไม่ว่าอะไร ค่ะว่าเจ้ารถตัดหญ้าของลุงมาจากมือ
แล้วลุงมือตัดหญ้าหน้าบ้านจนเรียบ แล้วหันไปยิ้มกับชายชรา

นี่เป็นการเริ่มต้นหรือเป็นการหักมุมชีวิตทีเดียว ลุงบอกให้เขามาช่วยอีก
อาทิตย์หน้า ได้ไหม? เขาก็มาตามนัดโดยไม่รับเงินแต่ประการใด

จากนั้นปากต่อปาก ลุงบอกเพื่อนบ้านอีกหลายๆ คนแถบนั้น ถึงความ
มีน้ำใจของลุง เพื่อนบ้านและอีกหลายครอบครัวเริ่มเรียกใช้บริการของลุง
โดยจ่ายค่าตัดหญ้าให้ครั้งละ 40 เหรียญบ้าง 20 เหรียญบ้าง โดยตัดอาทิตย์ละครั้ง
หมุนเวียนเปลี่ยนสลับวันกันไป...

เมื่อลูกค้ามากขึ้นๆ จนชายชราคนแรกที่เขายังไม่ทราบชื่อนั้นก็ให้รถ
กระบะเก่าๆ มาคันหนึ่งเพื่อสำหรับขนเครื่องมือเครื่องมือซึ่งต่อมาเขาก็สามารถซื้อ
เองได้

ไม่กี่เดือนต่อมา ลุงกลายเป็นเจ้าของกิจการรับตัดหญ้า แถมมีรถพร้อม
เครื่องมือย่องกิ่งไม้เวลาไปรับตัดแต่งตัดกิ่งไม้ใหญ่ตามบ้าน...

เรื่องต้นไม้ใหญ่นั้น หากอยู่นอกรั้วบ้านเจ้าของไม่มีสิทธิ์ไปตัดหรือไปยุ่ง
อย่างเด็ดขาดต้องให้ทางเขาามาตัดแต่งเอง หรือแม้แต่ต้นไม้ใหญ่ภายในบ้าน
ก็ต้องแจ้งให้คนที่มิไบนุญาตตัดแต่งมาตัดให้ ที่นี้ยอมรับว่าเขารักต้นไม้กันจริงๆ

หลังสุดเขาสามารถยืนบนขาตัวเองได้อีกครั้ง นอกจากรับตัดหญ้า
ตามบ้านแล้ว เขายังมีบริษัทขายเครื่องตัดหญ้าและเครื่องใช้ไฟฟ้ามีชื่อแห่งหนึ่ง
แถวไชน่าทาวน์ มีคนงานชาวเม็กซิกันถึง 16 คน ล่าสุดทราบว่าได้ไปรับลูกเมีย
กลับมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาอีกครั้ง...แม้จะกลับมาอยู่ อพาร์ทเมนต์ แต่ก็มีความสุขมากกว่าตอนที่ร่ำรวยเสียอีก

กวางเล่าให้ฟังว่า ถึงแม้ว่าขณะนี้จะมีพอใช้ไม่ได้ร้ายว่เหมือนเมื่อก่อน แต่ชีวิตกลับมีความสุขมากกว่าเดิม เพราะไม่มีหนี้ แถมบ้านก็ไม่ต้องผ่อน วันอาทิตย์ ก็ได้หยุดอยู่บ้าน พร้อมหน้าพร้อมตากับครอบครัวอย่างมีสันติสุข

ก่อนจากกัน เขาเล่าให้ฟังอีกว่า...เวลาว่างหรือมีอะไรมาสะกิดทีไร ก็อดคิดถึงเพื่อนคนที่เขาไปขอความช่วยเหลือไม่ได้ เพราะว่า...

วันนั้นเขามีทางเลือกสองทางเท่านั้นจริงๆ คือ อารมณ์ชั่ววูบ เขาอยากเข้าไปบีบคอฆ่าเจ้าเพื่อนคนนั้นให้ตาย! ด้วยความโกรธแค้นที่ถูกละทิ้งไปเก็บขยะ ทั้งๆ ที่เคยช่วยเหลือกันมามากมายยามตกทุกข์ได้ยาก ถือว่าเป็นการทำร้ายศักดิ์ศรี ลูกผู้ชายเหลือเกิน... ถ้าแบบนั้นคงต้องติดคุกแน่...

แต่...อะไรก็ไม่รู้ทำให้เขาเลือกทำอีกอย่าง จนได้มาถึงวันนี้ คิดไปก็ใจหายวาบ... !!

เลือกข้างผิด... ติดคุกแน่

**“อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำความดี
เพราะถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว
เราจะเก็บเกี่ยวในเวลาอันสมควร”**

ชีวิตเรานั้นแม้จะเลือกเกิดไม่ได้ แต่ก็เลือกที่จะเป็นอะไรก็ได้ แม้เราจะเกิดมากับชีวิตที่ไม่พร้อม ไม่มั่งมีศรีสุขเหมือนคนอื่น ขาดโอกาสไม่ว่าจะด้านการศึกษา การทำงานใดๆ หรือแม้แต่ขาดผู้ที่จะช่วยเหลืออุปการะ แต่ถ้าเรารู้จักใช้ชีวิตและมีความขยันหมั่นเพียร เชื่อว่าเราก็สามารถที่จะนำพาชีวิตให้ประสบความสำเร็จ มีความสุขได้ เจกเซนชีวิตของนายกง ชาวเวียดนาม ที่ไม่เคยท้อถอย แม้จะพบมรสุมในชีวิตที่ทำให้ตกต่ำ แต่ด้วยพลังของคนสู้ชีวิต ไม่ย่อท้อก็สามารถพลิกชีวิตของตนเองและครอบครัว ให้มั่นคงและมีรายได้มากมาย

ขอบคุณพระเจ้าที่นายกง ไม่หุนหันพลันแล่น บันดาลโทษะด้วยความโกรธแค้นเพื่อนซึ่งนายกงไปขอยืมเงินแต่ไม่ให้ยืม แถมยังพุดจาถูกเหยียดหยามทำให้เข้าใจอีกด้วย เหตุการณ์นี้ทำให้เราตระหนักว่าชีวิตมนุษย์นั้นไม่แน่นอน

มีขึ้นมีลง มีสุขมีทุกข์ เมื่อเรตกอยู่ในสภาพนี้ อย่าให้เราเสียกำลังใจ ให้คิดเสมอว่าชีวิตมีทางออกเสมอ ถ้าเราเลือกที่จะไม่ยอมแพ้ ถอยหนี เราก็ต้องลุกขึ้นมาสู้ ให้โอกาสกับชีวิตอีกครั้งแล้วครั้งเล่า เชื่อว่าอีกไม่นาน ถ้าเราอดทนได้กับการรอคอย เราจะได้พบกับสิ่งดีๆ ที่สำคัญไม่ว่าจะเกิดปัญหา อุปสรรคใดๆ ในชีวิต ให้เรามีชีวิตจิตใจที่เปี่ยมล้นด้วยความหวังอยู่เสมอ เพราะความหวังนั้นจะเป็นแสงที่ส่องสว่างนำทางให้เราเดินไป บากบั่น มุ่งหน้าไปสู่เป้าหมายและหลักชัย

ในพระธรรมกาลาเทีย บทที่ 6 ข้อ 9 กล่าวไว้ว่า **“อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำความดีเพราะถ้าเราไม่ตั้งใจแล้วเราจะเก็บเกี่ยวในเวลาอันสมควร”**

16 เศรษฐีผู้นำสงสาร...!

วันเวลาผ่านไปรวดเร็วมากเหมือนฝันจำได้ดีเมื่อวานนี้ยังเป็นเด็ก อยู่รากับตะวันเพิ่งจะโผล่ขึ้นมามยามเช้า โลกดูสดสวยมาก แต่พออย่างเข้า วัยหนุ่มก็ออกท่องยุทธภูมิฟาดฟันกันอย่างเอาเป็นเอาตาย ไขว่คว้าทรัพย์สิน เงินทองและชื่อเสียง ไม่สนใจว่ามันจะผิดหรือถูกอย่างไร ในโลกของธุรกิจ คือการทำกำไร ดังนั้นจึงไม่มีคำว่าปราณีในพจนานุกรมของคนในวงการค้า ใครแน่นกว่าก็ชนะใครพ่ายแพ้ก็ล้มหายตายจากไป

ยามเจ็บปวดพ่ายแพ้เลือดเข้าตาอย่างหมดสภาพ ผมมักจะชมซาน กลับมาหาแม่ที่บ้าน แม่ก็มักจะปลอบและให้กำลังใจว่า "อย่าได้เสียใจไปเลย แพ้หรือชนะ มีหรือจน ได้หรือเสีย ชีวิตนั้นเราไม่สามารถลิขิตเองได้ ชะตาชีวิตฟ้าลิขิต ไว้แล้ว ดังนั้นก็ทำให้ดีที่สุดก็แล้วกัน อย่าได้เสียใจหรือดีใจ ถึงอย่างไรเราก็ไม่สามารถเลือกได้ ตราบใดที่ยังแข็งแรงมีสุขภาพดี ยังมีโอกาสเสมอ"

ส่วนคุณพ่อมักจะสอนผมว่า "อย่าฉลาดเกินไป อย่าโง่งมเกินไป ห้ามหัวดีเกินไป เชื่อว่าโลกทุกวันนี้ไม่มีใครโง่งมกว่าใคร อยู่ที่เขาจะพูดหรือจะยอมอ่อนข้อให้เราหรือไม่เท่านั้น"

เมื่ออายุมากขึ้นผ่านมหาวิทยาลัยชีวิตมาอย่างโชกโชน การมองโลกก็แตกต่างกันออกไปจากเดิม การต่อสู้กับสิ่งของทางโลกลดน้อยแทบจะไม่มีในสมองขอเพียงให้พอกินพอใช้ไม่เป็นหนี้ มีสุขภาพแข็งแรง และ จิตวิญญาณที่มีสันติสุขก็แสนจะยอดเยี่ยมแล้ว

ใครจะมาไม่ไหนทำอะไรหรืออย่างไรก็รู้ดีกว่า มันก็แค่นั้นแหละ ไม่มีอะไรใหม่ในโลกนี้ ความคิดสับสนในเรื่องชีวิตก็ลดน้อยลง

...แต่ระยะหลังชักไม่แน่ใจแล้ว เพราะมีหลายๆเรื่องที่ผมพบเจอไม่สามารถเข้าใจได้เลยว่าทำไม และก็ทำไม..?

เมื่อเร็วๆ นี้มีเพื่อนๆ มาจากเมืองไทยหลายคน บางครั้งก็มากันเป็นกลุ่มเพื่อท่องเที่ยวอเมริกา มีคุณนายแป้นซึ่งเป็นภรรยาของเพื่อนที่มีหน้าที่การงานตำแหน่งสูงคนหนึ่งในบ้านเรา คุณนายแป้น (นามสมมุติ) มาเยี่ยมเยียนและต้องการให้ผมพาไปซื้อปิ้ง

ผมก็พาไปซื้อปตามห้างสรรพสินค้า และตามมอลล์ต่างๆ หลายแห่งในลอสแอนเจลิส มีคืนหนึ่งผมต้องจำไปนานแสนนาน ในร้านขายเพชรพลอยและเครื่องประดับคริสตัล (Crystal Jewelry) แห่งหนึ่งทางด้านตะวันตกของแอลเอ

เป็นร้านที่ค่อนข้างจะหรูและแต่ละชิ้นแพงน่าดู (สำหรับผม) คุณนายเข้าไปในร้าน หยิบโน่นชมนี่สักพักก็ขอพนักงานขายมาดู

"มีดีกว่านี้ไหม"

พนักงานขายก็หันไปหยิบชิ้นใหม่จากตู้มาให้ดู หยิบไปหยิบมา อัญมณีหลากสีเกือบทุกชนิดที่ตั้งโชว์ในตู้ถูกนำเอาออกมาให้เลือกเกือบเต็มหน้าตู้กระจกเคาน์เตอร์ พนักงานขายทำท่าหงุดหงิด หันมาบอกผมว่า

"ตกลงเธอคนนี้ เขาจะซื้อจริงหรือเปล่า เพราะเลือกมากเหลือเกิน"

ผมอธิบายให้พนักงานขายฟังอย่างใจเย็นว่า

"กองทางนี้เขาจะเอา อีกกองนั้นยังไม่ตัดสินใจ"

คุณนายไม่เข้าใจภาษาอังกฤษดีเลยตั้งหน้าตั้งตาให้หยิบโน้นหยิบนี้ให้ดูเรื่อยไป แถมบางครั้งก็ถามราคา ต่อราคา จนคนขายชักจะปวดหัว บ่นพึมพำเหมือนรำคาญเต็มที

"คุณช่วยบอกเธอคนนี้น้อยว่า เขาเลือกตั้งแต่ทุ่มกว่านี้เกือบสามทุ่มแล้ว ฉันจะปิดร้านแล้ว"

ผมก็บอกคุณนายแป้นตามที่คนขายบอก

"อะไรวะ จะซื้อของตั้งเยอะแยะ จะขายหรือไม่ขาย?"

คุณนายทำเบ้งต่อ

"มีที่ไหนคนซื้อยังเลือกไม่เสร็จจะปิดร้านได้ไง"

พนักงานขายคงอดทนไม่ไหวแล้ว

"ฉันไม่ใช่เจ้าของร้าน ฉันเป็นเพียงลูกจ้าง ทางร้านเขาให้ปิดสามทุ่ม"

ผมก็บอกคุณนายไปด้วยน้ำเสียงธรรมดา

"อ้าว...ฉันก็ไปเรียกเจ้าของร้านมาสิ"

ผมไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดี เพราะที่นี้ไม่ใช่เมืองไทย จะได้ยืดหยุ่นเวลาได้ คนขายเขาก็ไม่สนใจหรอกว่าจะขายได้หรือไม่ได้ ถึงเวลาเลิกงานเขาก็กลับบ้านเท่านั้นเอง

พนักงานขายทำท่าจะเก็บสินค้าเข้าตู้โดยไม่สนใจว่าคุณนายแบ่นจะซื้อหรือไม่ซื้อ แต่ด้วยเหตุใดไม่ทราบคุณนายแบ่น ท่าจะรู้จากภาษากายของพนักงานว่าเขาคงจะเก็บขึ้นจริงเลยบอกผมว่า

"ถ้าฉันให้เขาคิดเงินกองนี้ แหม..ขึ้นอยู่ต่อไป..นี่คงโดนด่าแน่"
ผมตั้งใจรีบบอกพนักงานให้คิดเงิน และให้เอาที่ยังไม่ตัดสินใจกลับไปเก็บ

"ตกลงเธอจะเอาหมดยี่สิบเลยจริงหรือ ?"

"จริงครับ" ผมตอบเองโดยไม่ต้องถาม

พนักงานเอาของที่เลือกซึ่งมีหลายอย่างเหมือนกัน เช่น สร้อยข้อมือ สร้อยคอ กำไลมือ ต่างหู สร้อยคอเพชร และเครื่องประดับบ้านชิ้นเล็กชิ้นใหญ่ที่เป็นคริสตัลไปคิดเงิน แล้วเอายอดเงินมาส่งให้ผมดู

"14,800 ดอลลาร์ !"

ผมตกใจเหมือนกัน ทำไมมันแพงมากมายเหลือเกิน ชื้อไปทำไมกัน ผมส่งตัวเลขให้คุณนายแบ่นดู เธอไม่ว่าอะไร เอากระเป๋าถือออกมาเปิดที่เคาน์เตอร์หยิบธนบัตรใบละร้อยปึกใหญ่ออกมา เอานิ้วแตะลิ้นแล้วนับเงินอย่างรวดเร็ว แบบที่เรานับกันในธนาคาร คือนับจากมุมของธนบัตรอย่างรวดเร็วมาก จากนั้นก็ยื่นส่งให้พนักงานขายคนนั้นไปหน้าตาเฉย พนักงานขายตกใจรีบบอกว่า "เครดิตการ์ด มีไหม"

"ไม่มี..มีแต่เงินสด เงินสดใช้ไม่ได้หรือไง"

ผมรีบแปลให้คุณนายแบ่นฟังว่า ที่นี้เขาพกเงินสดกันอย่างมากก็ไม่เกินร้อยครับ อย่างผมนี่ตอนนี้ก็มีเงินสดในตัวก็แค่สี่สิบเท่านั้น นอกนั้นพวกเราใช้เช็คหรือบัตรเครดิตกันทั้งนั้น

เมื่อไม่มีทางเลือก พนักงานขายก็นำเงินมากองไว้ข้างหน้า แล้วหยิบทีละใบนับ หนึ่ง สอง สาม...ไปถึงสิบ แล้วก็เริ่มต้นกองใหม่ แถมยังเอาธนบัตรขึ้นมาส่องไฟอีกต่างหากเพราะกลัวเจอแบงก์ปลอม ด้วยเหตุนี้จึงช้ามากกว่าจะนับเสร็จ ตั้งสิบห้ากอง

ไม่นานนักก็มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเข้ามายืนใกล้ๆ ถามไถ่ดูได้ความว่า พนักงานขายโทรไปเรียกมาเพื่อช่วยดูแลความปลอดภัยทั้งคนขายและคนซื้อ เพราะเป็นเงินสดจำนวนมากขนาดนั้น...เดี๋ยวนี้โจรผู้ร้ายมันจี้ปล้นร้านขายของชำเพียงไม่กี่ร้อยเหรียญเอง แถมบางทีก็ทำร้ายด้วยกระสุนจริงด้วย ไม่ได้ใช้กระสุนยาง....

กว่าจะเสร็จสิ้นการซื้อของครั้งนี้ ทำเอาผมใจหายใจว่าไปเหมือนกัน ไม่ใช่อีกจากความร่ำรวยของคุณนายแป้นแต่อย่างไร แต่..กลัวโดนปล้นกลางทางมากกว่าและสงสัยว่าคุณนายที่มีเงินซื้อของมากมายแต่กลับถูกคนขายมองเป็นอื่นไปเลยถือโอกาสให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไปส่งที่รถ

"เฮ้อ...รอดตายไป ! "

อีกคณะหนึ่งที่เพื่อนฝูงฝากมาให้ช่วยนำเที่ยว พวกเขามากันห้าหกคนกับบริษัททัวร์ แต่พอได้พบผมก็ดีใจ ยอมทิ้งกลุ่มทัวร์ไปเฉยเลยตกลงให้ผมเช่ารถแล้วลุยกันเอง...

พวกนี้ขาใหญ่ทั้งนั้น กินต้องภัตตาคารจีนชั้นหนึ่ง มือหนึ่งๆ ก็ตกประมาณสองสามร้อยเหรียญทีเดียว ผมก็พลอยได้กินของแพงๆ ไปกับเขาด้วย ภัตตาคารจีนชั้นหนึ่งในแถบบ้านผมก็มีหลายร้านเหมือนกันก็เลยพากันไป มีทั้งหุฉินลาม ลีอบสเตอร์ หมูหัน และมีอะไรต่อมิอะไรอีกมากมายล้นโต๊ะกลมทีเดียว... อาหารที่กินเหลือก็เสร็จผม ทุโกกลับบ้านฝากลูกเมียสบายไปเป็นอาทิตย์...

พออีกวันบอกว่าพวกเราจะไปลาสเวกัส ผมก็ไม่ขัดดอกไปก็ไปแต่ขอมีคนขับรถไปด้วยก็แล้วกัน พอถึงก็เข้าพักโรงแรมชั้นหนึ่ง เมื่อถึงลาสเวกัส หลังเชคอินเรียบร้อยต่างคนต่างก็เอาข้าวของให้คนยกกระเป๋าส่งไปเก็บในห้อง...

ผมเหลือบไปเห็นมีคนหนึ่งซื้อปอ เฮียแกขึ้นไปเดี่ยวเดียวเองกำลังโยกเจ้าเครื่องแขนเดียว ไม่นานนักก็หายท้องนอนสลบแน่นิ่งอยู่กับพื้น ผมตื่นตื่นมาก ร้องเรียกเจ้าหน้าที่แถวนั้นมาช่วย คิดว่าทำไมพวกนั้นเขาไม่เห็นทำอะไรเลย ยืนล้อมดูอยู่หลายคน "ทำไมไม่เรียกรถพยาบาล"

"โอ้..คุณใจเย็นๆ โรคแบบนี้เจอเกือบทุกวัน เขาเรียกโรค...(อะไรผมจำไม่ได้แล้ว) เดี่ยวก็หาย" จริงอย่างว่า พอหายตกใจเจ้าเฮียปอก็ลุกขึ้นเดินคอตกลบขึ้นนอน...เฮ้อ...

หลังจากนั้น ผมก็รอพวกที่เหลืออยู่นานเกือบชั่วโมงไม่เห็นมีใครลงมาเลย ทนไม่ไหวเลยขอขึ้นไปดูในห้อง เมื่อเปิดประตูห้องเข้าไป

โอ้โฮ...พวกเขาทั้งหมดที่มาด้วยกันตั้งวงเล่นไพ่อยู่ในห้อง ผมไม่เข้าใจถามว่าทำไมไม่ลงไปข้างล่าง ไหนๆ ก็มาถึงบ่อนทั้งที ชำมน้ำชำมทะเลมาไกลแสนไกล ไหงกลับตั้งวงมาเล่นกันเองในห้อง พวกเขาหัวเราะเสียงดัง

"คุณไม่รู้อะไร เล่นที่นี่ไม่ต้องกลัวตำรวจจับ เล่นได้เล่นเสีย เงินมันไม่หนีไปไหนยังอยู่ในกระเป๋าวงเรา จริงไหม? พวกเราไม่โง่งนะ !" ผมเดินกลับลงมาด้วยความคิดที่สับสน คิดในใจว่า

"เออ..จริง..พวกมึงฉลาดมาก ไม่รู้เอาส่วนไหนของกะโหลกคิด... การพนันทุกรูปแบบไม่ดีทั้งนั้น...มิน่าเล่าสังคมของเรา เดียวนี้ถึงเป็นศรีธนญชัยไปกันหมด ความคิดความอ่านลึกล้ำเกินกว่าผมจะเข้าใจได้ แปลกวะ !! "

เศรษฐกิจผู้นำสงสาร

“การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ”

จากการสำรวจสถิติประชากรโลกพบว่ามีคนร่ำรวยในโลกนี้ประมาณ 2 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลกทั้งหมด และครอบครองทรัพย์สินเกินกว่าครึ่งหนึ่ง ซึ่งผู้คนเหล่านั้นได้รับการขนานนามว่าผู้มั่งคั่งจะกิน หรือ เศรษฐี มหาเศรษฐี ในเรื่องสั้น “เศรษฐกิจผู้นำสงสาร” จะเห็นว่าเป็นเรื่องเศร้าใจไม่น้อยที่ผู้มั่งคั่งจะกินได้ใช้จ่ายทรัพย์สินอย่างฟุ่มเฟือยตามอำเภอใจของตนเองอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งจากการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบการแสวงหาความสนุกสนานเพลิดเพลินกับสิ่งอื่นๆ พบว่าการหาความสนุกสนานเพลิดเพลินเป็นปัจจัยที่มีผลน้อยที่สุด ผู้ที่มุ่งหาความสนุกสนานเพลิดเพลินโดยใช้ทรัพย์สินสมบัติที่ตนมีอยู่ท้ายสุดก็มักพบกับความรู้สึกว่างเปล่าและไม่สมหวัง จึงกลายกลายเป็นเศรษฐกิจผู้นำสงสาร

แท้จริงแล้วการใช้ทรัพย์สินของตนเองแม้ว่าจะเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่ไม่มีใครสามารถก้าวทักได้ก็ตาม แต่หากเขาเหล่านั้นย้อนคิดสักนิด และมองดูรอบๆ ตัวเอง

จะพบว่า มีผู้คนอีกจำนวนมากที่ต้องการความช่วยเหลือ แม้เป็นเพียงเศษเงินก็ดู
ดั่งน้ำทิพย์ที่หลั่งไหลจากฟากฟ้าลงมาชะโลมใจก่อให้เกิดความชื่นฉ่ำแก่หัวใจที่
แห้งเหือดของคนยากจน พระเยซูคริสต์ตรัสไว้ในพระธรรมกิจการบทที่ 20 ข้อ 35
ว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” ดังนั้นแทนที่จะนึกถึงแต่ตนเอง
ผู้ที่มีความสุขแท้ มักจะนึกถึงผู้อื่น เอื้อเฟื้อและสนใจผู้ที่อยู่รอบข้าง ซึ่งการทำเช่นนี้
เป็นการหยั่งรู้คุณค่าของความสุขอย่างแท้จริง

ให้เราคิดอยู่เสมอว่า การช่วยเหลือผู้อื่นนั้นเป็นการช่วยเหลือตัวเราเอง
เพราะเมื่อผู้อื่นได้รับสิ่งดีงามจากเรา เขาก็จะช่วยเหลือตัวเองได้และต่อยอดใน
การทำสิ่งดีงามต่อไป และเรานั้นแหละคือจุดเริ่มต้นของสิ่งดีงามเหล่านั้น อย่างน้อย
ทำให้ความสุขประทับอยู่ในใจเราตลอดไป แม้ไม่มีใครรู้ แต่เราเองรับรู้ได้เป็นอย่างดี
ให้เราทำหน้าที่ของผู้ให้มากขึ้นดีไหม? เป็นการให้ที่บริสุทธิ์ไม่หวังผลตอบแทน
แล้วพลังแห่งสันติสุขจะบังเกิดแก่เรา

17 แม่ ๆ...ที่เคยพบเห็น

วันเวลาผ่านไปรวดเร็วมากเหลือเชื่อ ทั้งๆ ที่ความจริงมันไม่ได้
เดินเร็วหรือช้าอย่างที่เราคิดและรู้สึกแต่ประการใด มันทำหน้าที่ของมัน
อย่างสัตย์ซื่อ ไม่เคยรอหรือลังเลให้กับใครในโลกนี้ ยอมรับว่า เวลายุติธรรม
ที่สุด แต่ละคนมีเวลา 24 ชั่วโมงต่อวันเท่ากันหมด ไม่ว่าจะมียหรือนจน
จะยิ่งใหญ่คับฟ้า หรือตัวเล็กน้อยขนาดไหน....

ทุกปีวันอาทิตย์ที่สองของเดือนพฤษภาคมในสหรัฐอเมริกา ตรงกับ
วันแม่แห่งชาติ ปีนี้ตรงกับวันอาทิตย์ที่ 11 พฤษภาคม 2014 สื่อต่างๆพากันประโคมข่าว
ส่วนมากเป็นการโฆษณาขายสินค้าเพื่อเป็นของขวัญวันแม่ ทั้งๆ เป็นวันที่
ให้เราระลึกถึงคุณงามความดีของแม่ ไม่ใช่เพียงส่งแค่ของขวัญหรือดอกไม้ให้เพียง
วันเน่วันเดียวก็พอ... ทุกวันน่าจะเป็นวันแม่ !

ตามประวัติ จำได้ว่าคนที่ริเริ่มวันแม่แห่งชาติโดย แอนนา จาร์วิส (Anna Jarvis) ในปี ค.ศ.1908 ต่อมากลายเป็น วันแม่แห่งชาติ ของสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการ ในปี 1914 โดยถือเอาวันอาทิตย์ที่สองของเดือน พฤษภาคมของทุกปี

เรื่องราวความยิ่งใหญ่และบุญคุณแม่นั้น เอากระดาษมาเขียนให้ ยืดขนาดรอบโลกก็รอบก็ไม่สามารถเขียนได้หมด พุดได้เพียงสั้นๆ ว่า ความรักและ บุญคุณแม่นั้น ยิ่งใหญ่เกินกว่าจะเขียนหรือจะพุดได้ไม่ว่าจะเป็นภาษาใดหรือวิธีใดก็ตาม...

คริสตัล หญิงร่างท้วมผิวสีดำนางสาวเม็กซิกันกำลังหันเนื้อบนโต๊ะยาว ที่ปูด้วยเชิยงพลาสติกสีขาวร่วมกับเพื่อนร่วมงานอีกหลายคน ยืนเป็นแถวรายรอบ โต๊ะนั้นอย่างรวดเร็วแม่นยำเนื่องจากมีประสบการณ์ทำงานกับโรงงานทำอาหาร สำเร็จรูปนี้มานานหลายปี

ทันใดนั้นก็มียิ่งหัวหนาแผนกหันเนื้อเข้ามากระซิบว่า "มีคนโทรศัพท์ มาหา ให้ไปรับโทรศัพท์ที่ห้องทำงานพนักงานบัญชีด่วน" เธอหันมาถามด้วยความสงสัย

"ใครกันนะ โทรมา แหมกำลังทำงานอยู่ เดียวก็โดนเจ้านายไล่ออก" แอนเพื่อนร่วมงานที่ยืนทำงานอยู่โต๊ะเดียวกันกล่าวพลบใจ

"มันต้องมีเรื่องสำคัญมากนะ ไม่งั้นเจ้านายคงไม่ให้ไปพุดหรอก เชื้อเหอะ" คริสตัลรีบผละจากโต๊ะหันเนื้อเดินไปล้างมือ แล้วเดินออกจากห้องนั้นอย่างรวดเร็ว โดยไม่ลืมถอดเสื้อคลุมสีขาวชุดทำงานและหมวกออกแขวนไว้หน้าปฏิบัติการ แล้วเดินไปห้องบัญชีทันที

หลังจากพุดคุยโทรศัพท์ได้พักเดียว เธอถึงกับทำหน้าตกอกตกใจ เมื่อเจ้าของโรงงานถามว่า "มีเรื่องอะไรสำคัญถึงได้โทรมาตอนทำงาน" เธอไม่พุด เดินก้มหน้าถอยห่างออกมา

หัวหน้าแผนกหันเนื้อพยายามถามไถ่จนได้ความว่า ตำรวจไปที่บ้านของเธอเพราะลูกคนโตอายุราวสิบกว่าปีถูกตำรวจจับโทษฐานชกต่อยกับเพื่อนบ้าน ความจริงเธอมีลูกสามคนเป็นชายทั้งสาม คนโตอายุ 14 ปี กำลังเข้าสู่วัยติดเพื่อน และมักมีเรื่องมีราวกับเพื่อนๆ เสมอ ส่วนอีกสองคนไล่เลี่ยตามกันมา ส่วนสามีก็ทิ้งไปมีเมียใหม่

เมื่อทุกคนทราบเรื่องแล้ว ต่างก็ให้ความเห็นใจและสงสารเธอเป็นอย่างมาก สรุปลแล้วเธอคนเดียว เป็นแม่คนเดียวที่ทำงานเลี้ยงลูกอีกสามคน...มันไม่ง่ายเลย แต่..ด้วยหัวใจของแม่ที่ไม่ยอมงอมืองอเท้าขอความช่วยเหลือจากใคร เธอคงก้มหน้าก้มตาทำงานอย่างอดทน เลี้ยงครอบครัวตามมีตามเกิดเรื่อยมาหลายปีมาแล้ว

เนื่องจากเจ้าของโรงงานเป็นคนจีน ซึ่งดูแลคนงานทั้งหมดเหมือนครอบครัว ดังนั้นเธอจึงได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินและทุนยของโรงงาน จนสามารถนำลูกออกจากกรถูกตำรวจจับไปยังสถานพินิจ หรือสถานที่ควบคุมเยาวชนผู้กระทำความผิดชั่วคราว ได้ในเวลาไม่นานนัก

เรื่องนี้ทำให้คริสต์ลूसักชอบคุณเจ้านายอย่างยิ่ง และรวมไปถึงเพื่อนร่วมงานทุกคนที่ต่างก็ให้ความช่วยเหลือไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ซึ่งเธอซาบซึ้งถึงกับน้ำตาไหลอาบแก้ม

ความจริงการทำงานหน้าที่หนักนั้่นอย่างเดียวยังไม่เพียงพอสำหรับเลี้ยงดูทั้งครอบครัวได้ แต่เธอโชคดีที่เจ้านายเลี้ยงอาหารสามมื้อให้กับลูกจ้างทุกคน ซึ่งรวมทั้งหมดสิบกว่าคน ทำให้สามารถประหยัดเงินไปได้บ้าง อีกอย่างเวลาขาดเหลือก็สามารถเบิกล่วงหน้าได้ง่ายดายในแต่ละอาทิตย์ บางครั้งเจ้าของก็ให้น้ำเอาเนื้อวัวเนื้อไก่สดที่โรงงานห่อไปฝากเลี้ยงลูกที่บ้านอีกด้วย

หลังจากนั้นเธอได้กลับมาทำงานในตำแหน่งเดิมอีกครั้งหลังจากต้องเสียเวลาในการดูแลและเดินเรื่องนำลูกออกจากเรื่องดังกล่าวไปหลายอาทิตย์

จู่ๆ ก็เกิดเรื่องอีกจนได้ขณะที่เธอกำลังดูเจ้าตัวเล็กอยู่ที่บ้าน เจ้าลูกชายคนโตซึ่งเป็นเด็กเกเรมากติดเพื่อนงอมแงม จนได้เข้าไปอยู่กับแก๊งวัยรุ่นแถวบ้านย่านตะวันออกของเมืองลอสแอนเจลิสวิ่งเข้ามาในบ้านอย่างรวดเร็ว โดยมีตำรวจวิ่งตามหลังมาติดๆ

เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ด้วยสัญชาตญาณความเป็นแม่เธอรีบเข้าไปขวางทางตำรวจ เมื่อเจ้าหน้าที่อีกหลายคนติดตามเข้าไปรวบตัวเจ้าลูกคนโต

เธอเข้าขวางทางตำรวจอย่างคาดไม่ถึง แถมยังจุดกระชากลากแขนและคอเสื้อตำรวจเพื่อให้ลูกพ้นจากการถูกจับ ทั้งๆ ที่เธอก็ไม่รู้เรื่องว่าเกิดอะไรขึ้น

ในที่สุด คริสตัล ถูกตำรวจจับตัวไปด้วยโทษฐานทำร้ายร่างกายตำรวจ คราวนี้คงแก้ตัวยาก เท่าที่รู้จักเพื่อนบ้านที่เห็นเหตุการณ์ต่างก็บอกว่า คริสตัล ได้ต่อสู้กับตำรวจขัดขวางการจับกุมลูกชายของเธอสุดแรง เกิด ชนิดยอมตายแทนลูกชายเลยทีเดียว

ผู้จัดการและเพื่อนๆ ต่างก็เป็นห่วงเป็นใย ไปเยี่ยมหลายครั้งหลายครา โดยไม่สามารถช่วยอะไรเธอได้มากกว่านั้น นอกจากช่วยกันดูแลลูกๆ ของเธอโดยนำไปฝากเพื่อนบ้านของคริสตัล จากนั้นเรื่องราวก็หายเงียบไปหลายปี เท่าที่ทราบได้รับรายงานจากเพื่อนๆ ร่วมงานว่า คริสตัลพาลูกๆ ย้ายกลับไปใช้ชีวิตเรียบง่ายในเม็กซิโกหลังจากพ้นโทษ แต่...เธอต้องสูญเสียทุกอย่างที่มีไม่ว่าจะเป็นบ้าน ลูกคนโตที่หายตัวไปก็ไม่ยอมมอบตัวกับตำรวจ

เพราะวันหนึ่งถูกพวกแก๊งซึ่งเป็นคู่อริของลูกชายเข้ามาทำร้ายถึงในบ้าน จนได้รับบาดเจ็บไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลอยู่พักใหญ่ ทั้งๆ ที่บอกพวกเขาว่า ไม่รู้จริงๆ ว่าลูกคนโตไปอยู่ที่ไหน ไม่ได้ส่งข่าวคราวให้รู้เลยหลังจากวันนั้น แม้แต่โทรศัพท์ก็ไม่เคยโทรมาหา

แม่ยอมปกป้องลูกด้วยชีวิต ไม่ว่าจะผิดหรือถูกอย่างไร แม่รักลูกเสมอ ยอมแม้กระทั่งติดคุกติดตารางแทน ถูกทำร้ายอย่างสาหัส..ต้องสูญเสียทุกอย่าง นี่แหละความรักของแม่ ! ...

เรื่องราวของเด็กสาวอีกรายหนึ่ง เธอชื่อ มาเรีย ตอนมาสมัครงานในโรงงาน ยังเป็นเด็กสาวสวย ผิวขาวรูปร่างสูงโปร่ง ดวงตากลมโต ผมสีบลอนด์อ่อนยาวสลวยเลยบ่าลงไปพองาม

เมื่อผู้จัดการโรงงานถามด้วยความสงสัย

"หน้าตาสวยๆ แบบนี้ ทำไมไม่ไปสมัครงานดีๆ หรือแสดงหนัง กลับมาสนใจเป็นสาวโรงงาน"

เธอตอบหน้าตาเฉย

"ชอบทำงานโรงงานมากกว่า ไม่ต้องยุ่งกับคนมากๆ"

ผู้จัดการนิ่งไปสักครู่

"แล้วเรื่องค่าจ้างก็ได้ไม่มากนักนะ รายได้เหมือนคนอื่นๆ ทัวไป งานที่พอให้ทำได้ในตอนนี้ก็มีเพียงพนักงานหั่นเนื้อเท่านั้น"

"ไม่เป็นไรค่ะ มาเรีย ยินดีทำหน้าที่นี้ เพราะมีเพื่อนทำงานอยู่แผนกนี้ด้วย จะได้พูดคุยกันได้ ไม่เหงาและจะได้อาศัยรถกลับบ้านด้วยกันได้ ที่พักอยู่ใกล้กัน"

จากนั้นมาเรียก็เข้ามาเป็นพนักงานแผนกหั่นเนื้อ เธอทำงานได้ดีพอสมควร ตอนแรกฝึกงานก็ไม่มีปัญหาแต่ประการใด ไม่ว่าจะเป็นการลับมีดหั่นเนื้อ และอื่นๆ สิ่งเดียวที่เธอไม่ชอบเลยก็คือไม่ชอบเจออินสเปक्टर เพราะชอบมาจู้จี้จุกจิกกับเธอ เช่น ห้ามทาเล็บ ทาปาก เครื่องสำอาง umpyาวต้องมัดแล้วมัดไว้ในหมวก ห้ามให้เห็นผมสักเส้นเดียวหล่นลงมาบนโต๊ะหรือข้าวของเครื่องใช้เด็ดขาด....

เธอเข้ากับคนได้ดีเพราะคุยเก่งเอาใจคนรอบข้าง...นอกจากนี้ยังเป็นคนชอบสนุก ยิ้มแย้มแจ่มใส หัวเราะได้ทั้งวัน ไม่มีความทุกข์กับใคร ขนาดกล้าหยอกล้อกับอินสเปक्टरได้อย่างยอดเยี่ยมซึ่งเป็นที่พอใจกับเจ้าของโรงงานเป็นอย่างยิ่งเวลาเกิดมีปัญหาเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือโดนคาดโทษจากอินสเปक्टर เธอมักจะถูกจัดให้เป็นคนดูแลและแก้ปัญหาเสมอๆ

จากนั้นไม่นานมาเรียก็ลาออกจากโรงงานไปทำงานอะไรไม่มีใครรู้ คราวนี้หายไปหลายปีทีเดียว จู่ๆ วันหนึ่งมาเรียโผล่เข้ามาพร้อมกับลูกเด็กๆ วัยกำลังชนมาสามคนด้วยกัน มาเรียแนะนำให้เจ้าของซึ่งเป็นชาวจีนว่า

"ทั้งสามคนนี้เป็นลูกแท้ๆ ห่างกันคนละปีสองปี" เจ้าของโรงงานถามด้วยความสงสัย

"แล้วทำไม สามคนหน้าตาไม่เหมือนกันเลย..คนโตผิวขาวผมสีทอง คนที่สองผิวดำผมเส้นผมหยิกงอ คนที่สามผิวดำแดงแบบฉบับ

"ลาติโน" มาเรียหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

"อ้อ...พ่อของเด็กคนละสี่ทั้งสามคน พ่อท้องที่ไร พวกมันหนีไปทุกที"

เจ้าของโรงงานยิ้มแล้วกระซิบถาม "เออ...อยากเห็นมีลูกอีกสักคน หน้า
ตาหมวยๆ หรือ อาต๊ะเหมือนไอ...จะได้ครบทุกสี สนใจไหม?" มาเรี่ยเย็นนี้ก็สักพักแล้ว
เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า

"โรงงานปิดแล้วค่ะ เจ้านายสมัครเข้าเกินไป..." ???

แม่ ๆ...ที่เคยพบเห็น

“ความรักของแม่ยิ่งใหญ่เพียงใด ความรักของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่านั้น”

คำว่า “แม่” เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ เป็นคำที่มีความหมายเปี่ยมไปด้วยศักดิ์ศรี และเกียรติภูมิอันสูงสุดที่ลูกทุกคนจะต้องเทิดทูน ดังพระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า นี่เป็น พระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย” คนเราเกิดมามีแม่ด้วยกันทุกคน ไม่ว่าจะยากดีมีจน ไม่ว่าจะดีจะชั่ว เชื่อว่าในฐานะที่เป็นลูกต่างล้วนมีน้ำใจเคารพบูชาแม่กันทั้งนั้น แม่เป็นผู้ให้กำเนิดลูก ๆ เป็นผู้อบรมสั่งสอนลูกทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่แม่จะพึงสอนได้ แม่ยอมทนทุกข์ยากลำบากทุกอย่างเพื่อลูกเท่าที่กำลังของผู้เป็นแม่จะสามารถอดทนได้ แม่ผู้ให้ความรัก ความเมตตาและปกป้องดูแลลูกจนเติบโตใหญ่ แม่จึงเป็นแม่บังเกิดเกล้า และเป็นครูผู้ยิ่งใหญ่ของลูก ถ้าหากจะพรรณนาถึงพระคุณแม่ เชื่อแน่ว่าแม่ มหาสมุทรหรือท้องฟ้าที่กว้างใหญ่ไพศาลก็ไม่มีที่เพียงพอที่จะเก็บพระคุณแม่ไว้หมด

ในพระธรรมสุภาสิต บทที่ 23 ข้อที่ 22 และ ข้อที่ 25 กล่าวไว้ว่า
“จงฟังคำของพ่อผู้ให้ชีวิตแก่เจ้า และอย่าดูหมิ่นแม่ของเจ้า เมื่อนางแก่ตัวลง...
จงทำให้พ่อแม่ยินดี ให้แม่ผู้คลอดเจ้าปลื้มใจ” แม้มีพระคุณมากมายในชีวิตเรา
พระคริสตธรรมคัมภีร์จึงให้ข้อคิดและเตือนเราทั้งหลายให้เป็นคนที่ดีที่กตัญญูรู้คุณ
โดยปฏิบัติต่อผู้เป็นแม่ด้วยความรักและด้วยใจยินดีในทุกวันเวลา อีกทั้งให้เชื่อฟัง
ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน เชื่อว่าไม่มีแม่คนใดเลยที่มีเจตนาสั่งสอนลูก
ให้เป็นคนชั่ว ประพฤติไม่ดีและเป็นปัญหาต่อสังคมและประเทศชาติ

ถ้าเราตระหนักถึงพระคุณแม่และตอบสนองด้วยความกตัญญูเชื่อว่า
พระเจ้าจะทรงเห็นและจะอวยพรชีวิตเราอย่างมากมาย พระองค์จะทรงปลื้มปิติ
ไปกับเราด้วยเพราะไม่เพียงแต่เราระลึกถึงพระคุณพระเจ้าเท่านั้น แต่เรายังระลึก
ถึงพระคุณของคนรอบข้างโดยเฉพาะพระคุณของแม่ผู้ให้กำเนิดเรามา

18 บทที่ไม่อยากเล่น

โลกนี้คือละครโรงใหญ่จริงหรือ...เราต้องเล่นไปตามบทที่สวรรค์หรือใครก็ตามเป็นผู้ประพันธ์เรื่องราวชีวิตของแต่ละคนให้เล่นไปตามบทนั้นๆ...?

หลายคนมักจะบ่นให้ฟังเสมอๆ ว่าชีวิตคือละคร หรือละครชีวิต ที่ต้องเล่น บางครั้งรับบทที่แสนจะเจ็บปวด เหนื่อยล้า ท้อแท้ปานจะขาดใจ...ราวกับเรือลำน้อย กำลังล่องลอยได้คลื่นอยู่กลางมหาสมุทรท่ามกลางพายุโหมรุนแรง... ไร้ทิศทางอย่างเดี่ยวดาย...

บางช่วงของชีวิตก็รุ่งเรือง เสพสุข ยิ่งใหญ่คับฟ้า โลกนี้เป็นของข้าเพียงคนเดียว !

เมื่อยังเป็นเด็กๆ เรามักจะอยู่ในโลกของความฝัน โลกทั้งใบอยู่ในกำมือ สามารถสร้างสรรค์ไขว่คว้าให้ไปตามที่ใจคิดได้ การศึกษา เรียนรู้ สิ่งแวดล้อม ต่างทำให้เรามีความเยือกเย็นของอย่างร้ายกาจ กล้า บ้าบิ่น เยี้ยฟ้าทำดิน !

บุญกอง เป็นชื่อที่คนในหมู่บ้านแถบนั้นรู้จักกันดี ท่านเป็นถึงนายทหาร มียศถึงพลโท แต่ละวันมักจะเห็นมีผู้คนเข้ามาพบตั้งแต่เช้าถึงมืดค่ำ ส่วนมากจะมา พร้อมกับรถยนต์ยี่ห้อดังราคาแพง จนเป็นที่เกรงขามของชาวบ้านในหมู่บ้าน ไม่อยาก แฉกเข้ามาใกล้ๆ บ้านนี้หากไม่จำเป็น เพราะนอกจากจะพบเจอทหารรับใช้ที่ดูดัน และยังต้องเจอเจ้าหมาอาเซเซียนตัวใหญ่คอยเห่าไล่จับคนที่เข้ามาแฉกแคว้นรั้ว อีกด้วย

"ไอ้ น้อย เอ็งโทร ไปหายายแจ่มให้มานวดที่บ้านให้หน่อย"

นายพลบุญกองสั่งคนรับใช้

"ครับผม แล้วจะให้มาวันไหนครับผม"

"ให้ยามาวันเสาร์นี้แหละ"

น้อยคนที่ยังไม่ยอมจากไปอย่างว่าง่าย

"ให้ยายแถมเวลากี่โมง ครับผม"

"วะ ไฉนนี่ กวน เดียว...โดน"

เสียงจ้วนนั่งอยู่ข้างๆ หัวเราะชอบใจ

"ท่านก็ มันอยากให้เห็นนอน ไม่จั่นโดนดำอีก"

"บอกยามาตอนไหนก็ได้ บ่ายๆ ก็ได้ เข้าใจหรือยัง หรือมีคำถามอีก"

"ครับพื้ม..."

หลังจากนั้นก็หันมาพูดคุยกับเสียงจ้วนถึงเรื่องที่เสียงรับปากจะฝากลูกชาย ของเพื่อนเข้าโรงเรียนมีชื่อแห่งหนึ่งซึ่งท่านก็ศิษย์เก่าของสถาบันนี้

"ได้ แต่เด็กการเรียนรู้เป็นยังไง เกเรไหม"

เสียงจ้วนนับตอบโดยแทบไม่ต้องคิด

"การเรียนรู้ปานกลางพอใช้ได้ ส่วนเกเรนั้นก็นิดหน่อย ส่วนเรื่องค่าบำรุงโรงเรียนไม่ต้องห่วง ผมจัดการกับพ่อแม่เขาได้แน่นอน"

"งั้นก็รออาทิตย์หน้า จะโทร ไปนัดให้"

เสียงจ้วนนับเข้าใกล้พลางพูดต่อ

"อีกเรื่อง อยากให้ท่านช่วยเคลียร์กับเฮียสี่ให้หน่อย"

"เรื่องอะไรอีกล่ะ"

"อ้อ...เด็กของผมมันไปมีเรื่องกับเด็กของเฮียสี่ที่บ่อนเลยเกิดเป็นเรื่องเป็นราว เห็นจะส่งพวกมาถล่มแหล่งของผมครับ"

"เออ...ได้ จะจัดการให้"

หลังจากที่เสียเสรีจรรยาแล้วลาจากไป มีแขกรอคิวเข้าพบอีกหลายราย แต่มบางครั้งที่ต้องรีบแต่งตัวออกไปติดประชุม เป็นเช่นนี้มาตลอดเวลาหลายปีที่ท่านได้เลื่อนยศและตำแหน่งหน้าที่ที่สามารถคุมกำลังและมีบาร์มีในราชการ

ความจริงบ้านนี้รับแขกตั้งแต่หกโมงเช้า มีแขกมาพบนั่งคุยกับคุณหญิง ภรรยาของท่านตั้งแต่เช้าทุกวัน เมื่อวันวันหยุด นอกจากท่านไม่อยู่หรือมีธุระจำเป็น ต้องออกจากบ้านไปเท่านั้นความจริงก็เป็นเรื่องของการวิ่งเต้นทางด้านธุรกิจหรือผลประโยชน์ด้านใดด้านหนึ่ง

นอกจากนั้นก็ยังเป็นเรื่องของการกุศลหรืองานสังคมอื่นๆ ที่มาเชิญท่านไปเป็นประธานส่วน มากต้องมานั่งรอคุณหญิงแต่เช้ามืดเช่นเดียวกัน

อีกด้านหนึ่งก็มีทหารคนสนิทคอยรับแขกที่มาติดต่อเรื่องอื่นๆ ส่วนมากจะเป็นแขกใหม่ที่ไม่เคยมาและพยายามที่จะได้เข้าพบปรึกษาหารือในเรื่องต่างๆ มากมายในแต่ละวัน

เท่าที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ท่านและภรรยา มีภาระหนักเพียงใด วันหนึ่งๆ แคร่รับแขกก็แทบจะไม่ไหว เพราะมันมีรายการและหมายกำหนดการมากเหลือเกิน

พอตกเย็นวันไหนที่มีแขกหรือเพื่อนนายทหารและพ่อค้าเพื่อนฝูงที่สนิทหน่อยก็มานั่งกินเหล้าด้วยกันอย่างสนุกสนานจนมีดคำ แถมยังมีรายการเล่นด่ามีต่อบางครั้งเกือบสว่าง นับว่าเป็นความสุขของพวกเขาจนน่าอิจฉา อาหารการกินไม่ต้องเป็นห่วง แม้คร่ำจะอยู่คอยบริการ..อุดมสมบูรณ์ กับแก้มชั้นหนึ่ง ไม่มีบกพร่อง เหล้าเบียร์หลากหลายยี่ห้อเต็มโต๊ะไปหมด

เจ้าน้อยคนรับใช้เข้ามาใกล้ๆ โตะกลมหน้าเฉลียงก่อนเข้าประตูไปสู่ภายในบ้าน กระซิบเบาๆ ซ้ำๆ คุณนายว่า

"คุณนายครับ คุณโบไผ่มาหา เห็นบอกมีธุระด่วนจะขอเข้าพบ"

คุณนายหญิง รีบบอกแขกที่กำลังคุยกันถึงการจัดการกุศลหารายได้ช่วยสมาคมมีชื่อแห่งหนึ่งในเมืองไทย

"ฉันขอตัวก่อน มีแขกมาหา เห็นบอกมีธุระด่วนมาก เรื่องที่ว่ามาขอให้คุณหมายกำหนดการก่อนนะ แล้วจะโทรศัพท์ไปบอก"

จากนั้นก็ปลีกตัวออกไปจากกลุ่มแขกที่รอคอยอยู่ภายนอกบ้าน โบไผ่เพื่อนเก่ามาหา คงมีเรื่องพิเศษที่จะรายงานให้รู้ ทั้งนี้เจ้าเพื่อนเก่าคนนี้จะเป็นคนคอยเช็คข่าววงในและนำมารายงานให้รู้เป็นประจำ หากไม่ด่วนจริงๆ คงไม่เข้ามาให้คนรับใช้มากระซิบขนาดนี้

"ระวังเจ้าหมอดูตาวิเศษคนนั้นให้ดี"

คุณหญิงทำตาโตด้วยความสงสัย

"มันเรื่องอะไร ทำไมต้องไประวังมัน"

โบไผ่ ทำนิ้วทาบที่ปาก ไม่ให้พูดดังเกรงจะมีคนได้ยิน

"คือว่า...เจ้าหมอดูนี้ มันเป็นไส้ศึกให้กับคู่แข่งของท่าน หากมันชักเรื่องโน้นเรื่องนี้แล้วมันเอาไปบอกอีกฝ่ายก็เป็นเรื่องแน่ๆ เลย โดยเฉพาะความลับที่ท่านมักจะปรึกษาหมอดูคนนั้นค่ะ"

"จริงหรือนี่ งั้นวันนี้จะบอกท่าน ไม่ให้คบกับไผ่ต่อไป"

จากนั้นโบไผ่ก็ลากลับไป

การเป็นใหญ่เป็นโตมียศถาบรรดาศักดิ์ ต้องระวังเป็นอย่างมาก เหมือนต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้าน สาขาออกไปกว้างไกลเป็นที่พึ่งของสัตว์น้อยใหญ่ ทั้งนกบนกิ่งและสัตว์เล็กสัตว์น้อยที่อาศัยอยู่ตามต้นและใต้ดิน แม้แต่ร่มเงาให้แก่มนุษย์คนเดินทางทั่วไป

...เวลาผ่านไปหลายปี เหตุการณ์ก็ยังคงดำเนินต่อไปแบบที่เป็นอยู่ ยายแจ่มซึ่งเคยมานวดให้ท่านนายพลเป็นประจำที่บ้านก็ยังคงไปๆ มาๆ เช่นเดิม

"นี่ๆ ยาย ท่านบอกว่าเวลายายมานวด ยายพยายามอย่าได้พูดคุยกุได้ไหม"

ยายแจ่มสงสัยเอ่ยถาม "ทำไมหรือเจ้าคะ ท่านหนวหนูหรือว่าไม่อยากฟัง"

"เปล่าดอก เพียงแต่ว่า เวลายายพูดน้ำหามากมันหยดตามเนื้อตามตัวท่านจนบางวันสีแดงไปหมด"

"อ้อ...ค่อยยังชั่วหน่อย แต่ไม่เป็นไร หากป้อนเตี้ยวยายจะเอาไปซักให้เอง แต่การจะให้ยายหยุดพูดคุยกับท่านนั้นก็เป็นไปได้ยาก เพราะท่านก็ชอบพูดคุยกับยายเหมือนกัน พูดก็พูดเหอะ มียายคนนี้อยู่ท่านั้นแหละที่เคยเหยียบท่านมาแล้ว ฮา..."

ยายแจ่มหัวเราะเสียงดังลั่นห้อง

"ทำไมยายพูดแบบนั้นล่ะ"

"แหม มันเป็นความจริง ท่านมักจะให้ดิฉันเหยียบหลังให้ บอกว่าตัวยาย
ไม่หนัก เหยียบหลังกำลังเหมาะ หายเมื่อยดี".....

หลายปีต่อมา ท่านนายพลได้วาระเกษียณอายุราชการ นำส่งสารท่าน
มากในสายตาของยายแจ่ม ตอนนี้เกษียณอายุออกจากราชการแล้ว วันหนึ่งๆ
ก็ได้แต่กินเหล้ากับเพื่อนๆ ไม่กี่คนเอง บ้านที่เคยคึกคักรับแขกแทบไม่ทัน...

วันนี้...กลับเงียบเหงา หายหน้าหายตาไปที่ละคน คิดว่าน่าจะเป็นบท
สุดท้ายของชีวิตที่ท่านคงไม่อยากจะเล่น

เห็นคุณหญิงเล่าให้ฟังอีกว่า บางวันท่านตื่นแต่เช้า หยิบชุดเต็มยศ
แต่งตัวจะออกไปทำงาน แต่.. พอนึกได้ถึงกับคอตก ท่านเกษียณแล้ว ไม่ต้องไป
ทำงาน ชีวิตกลับสู่สามัญอีกครั้ง !

ยศถาบรรดาศักดิ์ เป็นของชั่วคราว วิถีชีวิตก็มีวาระสำหรับทุกสิ่ง ...

บทที่ไม่อยากเล่น

“มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวาระสำหรับเรื่องราวทุกอย่าง”

ภายใต้ดวงอาทิตย์บนโลกใบนี้ไม่มีอะไรที่จีรังยั่งยืน มนุษย์เกิดมาเป็นทารกเติบโตสู่วัยหนุ่มสาว ก้าวไปยังวัยทำงาน กระทั่งเกษียณและอยู่อย่างคนชราภาพจนกว่าจะสิ้นชีพิตักษัย นี่เป็นวัฏจักรในชีวิตของมนุษย์แต่ละคน เพราะมีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวาระสำหรับเรื่องราวทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์ทุกสิ่งล้วนแต่อนิจจัง เช่นเดียวกับตำแหน่ง ยศถาบรรดาศักดิ์ ก็ไม่มีใครจะถือนิยัตถาวรไว้ได้ตลอดเวลาเป็นสังขารที่ไม่มีมนุษย์คนใดจะหลีกเลี่ยง

อย่างไรก็ตามคนเราสามารถที่จะเตรียมตัวให้ก้าวผ่านวาระต่างๆ ในชีวิตบนเส้นทางความสุขที่พึงปรารถนาเคียงคู่กับทางเดินชีวิตของเรา กษัตริย์โซโลมอน กษัตริย์อิสราเอลที่ยิ่งใหญ่ ฉลาดและร่ำรวยที่สุดได้ตรัสไว้ในพระธรรมปัญญาจารย์ บทที่ 3 ข้อ 14 ว่า **“ข้าพเจ้าทราบข่าวสารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็น**

นิตย์ จะเพิ่มเติมอะไรอีกก็ไม่ได้หรือจะชักอะไรออกเสียก็ไม่ได้ พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น เพื่อให้คนทั้งหลายมีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์”

เราสามารถดำเนินชีวิตตลอดวันคืนชีวิตของเราด้วยความสุขนิรันดร์ได้ โดยมารู้จักพระเจ้า องค์พระเยซูคริสต์ สิ่งต่างๆ ในโลกนี้ล้วนแต่เป็นวัตถุสิ่งของชั่วคราวที่ไม่สามารถอยู่กับเราตลอดไป ความรัก ความเอื้ออาทรจากผู้คนมิตรสหาย ก็เช่นกัน เมื่อเรามีลาภ ก็มีเสื่อมลาภ มียศก็เสื่อมยศ แต่ในพระเยซูคริสต์ พระองค์ไม่เคยทอดทิ้งเรา พระองค์จะทรงอยู่เป็นพระผู้เลี้ยงที่แสนดีให้กับชีวิตตราบเท่าที่เราจะอยู่บนโลกนี้ ส่วนผู้ที่ดำเนินชีวิตตามใจปรารถนาของตนเอง ก็จะได้ความสุขเพียงชั่วคราว ตามวาระที่มีอยู่ ดุจดั่งนายพลบุญกอง ซึ่งในที่สุดก็ต้องโดดเดี่ยว เดี่ยวดาย อยู่อย่างเจียนเหงาไร้ญาติขาดมิตร ยศถาบรรดาศักดิ์อำนาจที่มีอยู่ก็กลับกลายเป็นแค่อดีต ซึ่งปัจจุบันก็มีผู้คนเช่นนี้อยู่มากมาย

19 ปราบผี !

ผมมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งชอบเล่นการพนันชนิดเข้ากระดุกเลยทีเดียวนะ เห็นอะไร...พูดอะไรเป็นการพนันไปหมด แม้แต่ผมแค่ถามว่ากินข้าวแล้วหรือยัง อาจโดนสวนคำถามออกมาดั่งๆ ว่า “พนันกันไหมล่ะ?” ผมก็เป็นง “เอ...เขาจะพนันอะไรของเขา” เมื่อถามไถ่ดูได้ความว่า เขาเพียงอยากจะให้ทายว่า เขากินข้าวหรือยัง... อืม...แบบนี้ก็มีด้วย!!

ความจริงเจ้าเพื่อนรายนี้เป็นคนที่ขยันขันแข็งในเรื่องทำมาหากินอย่างมาก ชื่อเล่นว่า ปู๊ย เป็นเจ้าของร้านขายอาหารไทยแห่งหนึ่งในเมืองลอสแอนเจลิส ปกติแล้วจะทำงานเกือบ 24 ชั่วโมง ระยะเวลาหลังมีลูกจ้างชาวเม็กซิกันมาช่วยทำงานในร้านบ้าง...ทำให้มีเวลามากขึ้นไม่ต้องเตรียมเครื่องเทศและวัตถุดิบสำหรับวันรุ่งขึ้นเหมือนเมื่อก่อน

มีหลายคนบอกว่า เจ้าการพนันนั้นมันเหมือนมีวิญญาณ พอมันเจาะสิงเข้าคนไหนได้ คนนั้นก็กลายเป็นทาสของมันโดยไม่รู้ตัว ทั้งๆ ที่บางครั้งเจ้าตัวก็รู้ว่ามันไม่ดี...สามารถให้โทษอย่างมหันต์ ถึงกับขนานนามมันว่า วิญญาณผีพนัน!! แต่...จนแล้วจนรอดก็ไม่สามารถหลุดพ้นมันไปได้....

ปีแล้วปีเล่า ที่เจ้าเพื่อนคนนี้นักจะโทรมาหา เพื่อระบายความทุกข์ที่แสนสาหัสที่เขาได้รับ “พี่...ปีนี้ผมเสียบอลไปอีกเป็นหมื่น” น่าเสียดายเงินเหล่านี้มาก เพราะมันไม่ใช่เงินจำนวนน้อยๆ กว่าจะได้มันมาเป็นหมื่นมันยากเย็นเหลือเกิน ที่สำคัญมันไม่ใช่หมิ่นบาทแต่เป็นเงินเหรียญสหรัฐฯ

ผมก็ได้แต่ปลอบใจ “ไหนบอกว่าจะไม่เล่นแล้วไง” เขาถอนใจเฮือกใหญ่

“ผมว่าจะไม่เล่นๆ พอถึงเวลา ไม่รู้จะทำไม่ถึงได้ใจอ่อนเล่นจนได้”

“แล้วต่อไปจะเล่นอีกไหม” เขาหยุดไปพักหนึ่ง

“ผมไม่เล่นแล้ว เสียหายเงินจริงๆ กว่าจะได้มันยากลำบากเหลือเกิน”

“เออไม่ต้องเสียใจให้มากดอก เดี่ยวจะพลอยทำให้เป็นโรคซึมเศร้าโรคประสาทกิน”

ด้วยความรักและความเป็นห่วงเจ้าเพื่อนรักคนนี้อย่างมาก เลยลงมือค้นหาด้านการแพทย์ทางอินเตอร์เน็ตดู พบว่า...การพนันนั้น เป็นโรคชนิดหนึ่งซึ่งเรียกชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า Pathological Gambling เลยรีบไปหาเพื่อจะบอกให้เขาลองไปปรึกษาจิตแพทย์ดู อาจช่วยเหลือเขาได้...

ปรากฏว่าไม่ได้ผลครับ เขาไม่ยอมไป เพราะเขาเชื่อว่าเขาสบายดีไม่ได้เป็นโรคอะไรสักอย่าง เอ้อ...ทำไงดี?...และแล้ว...ปีที่แล้วนี้เอง เขาโทรมาหา บ่นให้ฟังมากมายถึงความไม่เอาไหนของลูกเมีย.... ผมก็ไม่ได้คิดอะไรมากเพราะคิดว่าเราแค่ยืมหูให้เขาหน่อยก็แค่นั้นเอง....

“พี่รู้ไหม...ลูกเมียเขาไล่ผมออกจากบ้านแล้ว ร้านก็ไม่ให้ไป แถมให้หนาย ฟ้องหย่าอีกต่างหาก ให้ผมออกจากบ้านภายในเดือนนี้ ในข้อหาจิตวิปลาสชอบใช้ ความรุนแรงทำร้ายร่างกาย และข้อหาอื่นๆ อีกเยอะเลย...”

ผมฟังแล้วรู้สึกสลดใจ ที่เขาต้องได้รับผลแห่งการกระทำของเขาเอง นี่แหละผีพนันตัวจริง มารชาตานมันทำจ้องทำร้ายทุกอย่าง แม้แต่ครอบครัวก็ต้องแตกสลาย...จิตวิญญาณก็ไม่เหลือ...

เมื่อเร็วๆ นี้ทางทีวีได้รายงานข่าวที่ไม่น่ายินดีเท่าไร นั่นก็คือ ผู้สูงอายุเมื่อเกษียณแล้ว ติดบ่อนกาสิโน บางรายถึงกับขายบ้านขายช่องย้ายไปอยู่ในเมืองลาสเวกัสหรือเมืองที่มีบ่อนให้เล่นได้ทั้งวันทั้งคืน กว่าจะรู้ตัวก็หมดเนื้อหมดตัว แม้แต่เงินที่อุดส่าห์เก็บสะสมไว้ตลอดชีวิตเพื่อใช้ในยามชรา นั้นพลอยหมดไปด้วย

ถึงอย่างไรก็อย่าลืมนะว่า เราในที่นี้จนกลายเป็นคนไทยไกลบ้านเพื่ออะไร เชื่อว่าหลายๆ คนมาตามความฝัน...ทำงานหาเงินส่งกลับไปยังครอบครัวในเมืองไทย เงินร้อยหรือพันเหรียญมีค่าสำหรับคนหาเช้ากินค่ำในบ้านเรา

พอหายไปอีกปี เจ้าเพื่อนรักคนนั้นมันก็โทรศัพท์มาหาอีก“ผมเสียอีกแล้วพี่...” ผมชักยั่ว “อะไรวะ...ไหนบอกว่าไม่เล่นแล้วไง” เขาหัวเราะเบาๆ

“ผมก็บอกตัวเองแบบนี้เหมือนกัน แต่สุดท้ายก็แพ้มันจนได้ พี่ช่วยผมทีเหอะ...”

“แล้วจะให้ช่วยยังไง มันอยู่ที่ตัวเราเอง ต้องใจแข็งๆ ไม่จำเป็นต้อง...ไม่แม้แต่ดูทีวีเวลาถ่ายทอดสดฟุตบอล” เขาทำท่าหงุดหงิด “แหม...พี่ไม่ยอมเข้าใจผมเลย”

“ยอมรับว่า ไม่เข้าใจจริงๆ” เขาทำหน้ามู๋

"ผมเคยอ่านหนังสือของพี่ เห็นบอกว่าอดีตเคยเป็นหมอผี..ไม่ใช่เหรอ?"

"แล้วไง..." ผมตอบไปแบบหัวนๆ

"จ้ะพี่ช่วยขับผีการพนันให้ผมหน่อย"

"..... ?????"

ปราบผี !

“ความอ่อนแอทำให้เราพ่ายแพ้ ความเข้มแข็งทำให้เราได้รับชัยชนะ”

ขึ้นชื่อว่าการพนันแล้ว ไม่เคยให้ผลดีแก่ใคร การพนันเป็นความผิดบาปในรูปแบบหนึ่งที่สังคมโดยส่วนรวม โดยเฉพาะสังคมไทยเราจะพรั่่าสั่งสอนลูกหลาน ลูกศิษย์ คนที่รัก ไม่ให้มีชีวิตที่เข้าไปพัวพันกับสังคมการพนันอย่างเด็ดขาด เพราะการพนันไม่เคยทำให้มนุษย์คนใดเกิดความสุข สันติสุขในใจ มีแต่จะทำให้เกิดความโลภ ความอยากได้ อยากมี อย่างไม่มีสิ้นสุด แม้จะสุขจากการได้มาก็เป็นสุขเพียงชั่วครั้งชั่วคราว หลายต่อหลายคนเข้าไปเกี่ยวข้องกับการพนันด้วยความอยากลอง อยากมีประสบการณ์ แต่ที่ไหนได้ติดเข้าไปแล้วอย่างไม่รู้ตัว นี่แหละความอ่อนแอของมนุษย์เรา !

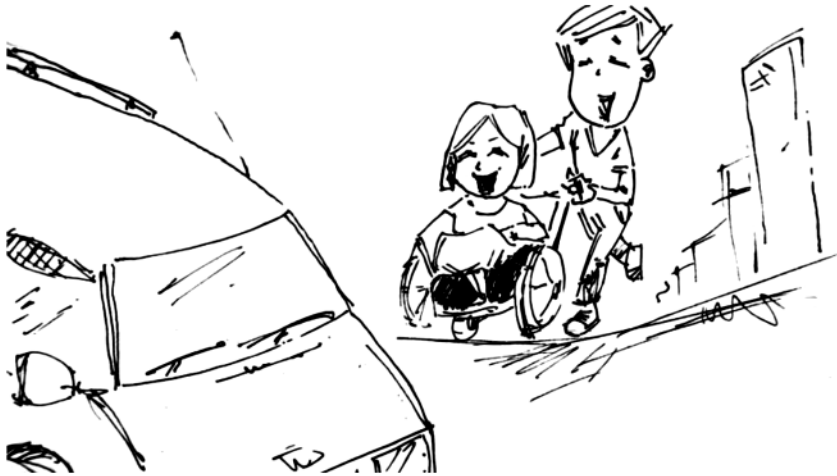
หลายคน...อยากหลุดพ้นจากความอ่อนแอ...ซึ่งเป็นจุดบกพร่องของตนเอง ทำให้เกิดผลกระทบต่อนตนเองและคนรอบข้างมากมาย...หลายครั้งดูเหมือนว่า...สามารถเอาชนะได้ แต่หลายต่อหลายครั้ง... ก็มักจะล้มเหลว...ไม่สำเร็จ ทำให้หมดกำลังใจ..

หากเราไม่ยอมตกเป็นทาสของความอ่อนแออีกต่อไป เราต้องเข้มแข็ง และมีจุดยืนที่มั่นคงเป็นของตัวเอง หากรู้ว่าหลงผิดให้รีบแก้ไข เพราะทุกสิ่งแก้ไขได้เสมอโดยเริ่มจากตัวของเราเอง

ในคริสต์ธรรมคัมภีร์ พระธรรมยอห์น บทที่ 8 ข้อที่ 34 กล่าวว่า **“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป”** เราเชื่อว่าโดยฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์สามารถช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นทาสของอำนาจบาป อำนาจการพัวพัน เมื่อเชื่อวางใจและอธิษฐานต่อพระองค์ ขอการช่วยเหลือ ขอการปลดปล่อยจากพระองค์โดยไม่พึ่งในความสามารถของตนเอง พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์จะทรง...ปลดปล่อยให้ท่านหลุดพ้นจากการเป็นทาสให้ได้รับความเป็นไทที่แท้จริง...

20 ผมทิ้งเธอไม่ได้

ลอสแอนเจลิส วันนี้ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น อากาศอบอ้าวเหลือเกิน ต้นไม้ใหญ่
น้อยต่างยืนนิ่งสงบเงียบราวกับเสไฟฟ้า ใบไม้ที่เคยส่งเสียงหวีไหวเมื่อต้องลมพัด
ก็ไม่มีให้ได้ยิน ทุกอย่างดูเงียบเหงาวังเวงพิกล ดวงตะวันที่เคยส่งแสงทักตาเพื่อปลุก
ให้เราตื่นก็พลอยหยุดประท้วง...

ซอน หนุ่มใหญ่คนขับรถประจำศูนย์รับส่งผู้พิการของบริษัทฯ หยิบตาราง
ที่ต้องไปรับไปส่งตามที่มีลูกค้าโทรศัพท์มาสั่งจองไว้ตั้งแต่เมื่อวานออกมาตรวจดู
อีกครั้ง ก่อนที่จะเซ็นชื่อรับงานในวันนี้แล้วออกมาตรวจตรารถของบริษัทให้เรียบร้อย
ก่อนเดินทางออกปฏิบัติงานเหมือนเช่นทุกวัน

เขาเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่ถูกปกคลุมด้วยเมฆสีคล้ำ พลังรำพึงในใจว่า

"วันนี้ฝนคงไม่ตกนะ เพราะเดือนนี้ยังเป็นหน้าร้อนอยู่ แคมพิทยูทีวียังไม่ได้แจ้งว่าจะมีฝนตกสักสถานเดียว แต่มันก็ร้อนอบอ้าวเหลือเกิน"...จะร้อนจะหนาว หิมะตก พายุ หรือแผ่นดินไหวก็ไม่สามารถหยุดงานได้ ถึงอย่างไรเมื่อรับงานแล้วต้องไปให้ได้ เพราะลูกค้าแต่ละคนล้วนแล้วแต่เป็นคนพิจารณาทั้งสิ้น บ้างก็ตามอด เป็นใบ หรือพิจารณาทางใดทางหนึ่ง และบริษัทที่ซ่อนทำงานอยู่ก็รับเฉพาะลูกค้าคนพิจารณาเท่านั้น

บางคนอาจคิดว่า ค่าโดยสารแต่ละเที่ยวนั้นลูกค้าหรือคนพิจารณาจะจ่ายเพียงเที่ยวละ 2.25 ดอลลาร์เท่านั้นจะคุ้มกับบริษัทหรือ ? เรื่องนี้ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะบริษัทได้รับสัมปทานมาจากรัฐบาล เงินที่เหลือนั้นก็ไปรับเอาจากรัฐบาลได้ประมาณชั่วโมงละ 22 ดอลลาร์ ส่วนคนขับรถก็ได้รับส่วนแบ่งกันไปตามที่ตกลงกันได้ไว้ รายได้ก็จะเป็นชั่วโมง ส่วนมากตกชั่วโมงละอย่างน้อย 10 ดอลลาร์หรือแล้วแต่ตกลง โดยไม่มีเงินเดือนประจำ ระยะทางก็วิ่งไม่เกิน 25 ไมล์ในแต่ละเที่ยว

ซ่อนทำงานที่นี้มาหลายปีแล้ว ตนก็พอใจอย่างมากกับงานที่ทำอยู่เพราะถือว่านั่นเป็นงานรับใช้มวลชนอีกรูปแบบหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำงานกับคนพิจารณาซึ่งมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เหมือนกับคนอื่น ๆ ทั้งหลาย ถึงแม้บางครั้งจะต้องประสบกับปัญหาด้านต่างๆ ก็ตาม ตนก็พอใจและมีสันติสุขกับงานอย่างมาก

เขาตรวจตารางที่ต้องไปรับส่งผู้โดยสารในวันนี้ ซึ่งมีทั้งหมด 6 รายด้วยกัน เวลาที่ทั้งช่วงเวลากันพอสมควร คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น บางรายก็เป็นลูกค้าเก่าที่เคยรับเคยส่งกันมานานแล้ว

ส่วนรอบดึกก็แล้วแต่เราจะสะดวกเวลาไหน เพราะที่นี้รับบริการ 24 ชั่วโมง โดยมีพนักงานขับหลายคนหลายกะด้วยกัน...ซ่อนออกรถทั้งรับทั้งส่งหลายรายในรอบแรก ที่บอกว่าทั้งรับทั้งส่งนั้นก็เนื่องจากถ้าเป็นเส้นทางเดียวกันก็รับไปเรื่อยๆ

และส่งลงตามทางผ่าน โดยที่ผู้โดยสารที่พิการเหล่านี้ไม่เคยบ่นว่าอะไรเลย ต่างก็ไม่เร่งรีบเหมือนคนอื่นๆ ที่เราเคยเห็นในโลกทุกวันนี้

และรายสุดท้ายที่ยังนั่งอยู่หลังคนขับ รายนี้พิเศษกว่าเพื่อน เพราะว่าเด็กสาวคนนี้ หูหนวก พูดไม่ได้ ตามบอดข้างหนึ่งอีกข้างก็งเห็นเลือนลาง แคมมีแขนเพียงข้างเดียวเท่านั้น ขาก็ลืบอีกด้วย พอถึงจุดหมายปลายทาง ขอนขยับที่เลื่อนอัตโนมัติให้เธอเพื่อนำรถวีลแชร์ (wheelchair) อุปกรณ์อำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการ และคิดว่าคงเสร็จเรียบร้อยแล้วแค่นั้น แต่...ที่ไหนได้ ผู้โดยสารกลับไม่ยอมลงจากรถ เธอจับประตูไว้แน่น พร้อมกับทำมือทำไม้วุ่นวายไปหมด

ขอนไม่เข้าใจว่าเธอต้องการอะไร เพราะเขาไม่เคยเรียนภาษามือมาก่อน แต่หลังจากนั้นไม่นานก็นึกขึ้นได้ว่า เธอคงอ่านหนังสือออกเพราะอย่างน้อยเธอก็มีตาอีกข้างหนึ่งที่มองเห็น ขอนก็ทำมือให้คอย ทำทางเหมือนแบมือออกทั้งสองไปข้างหน้าทั้งสองมือราวกับตำรวจให้หยุดรถแบบนั้น

เขาหยิบกระดาดาวางวิ่งรถวันนั้นมาแผ่นหนึ่งแล้วพลิกอีกหน้าหนึ่ง เขียนหนังสือถามว่า

"ทำไมไม่ลง"

เธอทำท่าดีใจที่ได้เห็นปากกาและกระดาด ซึ่ง เป็นสิ่งเดียวที่เธอจะสามารถสื่อสารกับคนขับได้

"ฉันทำบุญแก้บ้านหาย" เธอยื่นให้ขอนดู

"เอามาจากบ้านหรือเปล่า หรือว่าอยู่ในกระเป๋าลองหาดูอีกที" ขอนเขียนตอบ ทั้งขอนและเด็กสาวต่างรื้อค้นทั้งในกระเป๋ของเธอและภายในรถอย่างละเอียดถี่ถ้วนก็หาไม่เจอ

หลังจากนั้น ต่างคนต่างก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดี เมื่อเธอบอกว่า ธรรมดาเธอจะพกกุญแจบ้านมาทุกครั้งและจะเปิดประตูบ้านด้วยตนเองทุกวัน แต่วันนี้ทำไมหายไปไม่ได้ จำได้ว่าเธอหยิบใส่กระเป๋ามาจากบ้านแล้วก่อนจะออกมา นิ่งรถ

ซอนเขียนถามไปอีกว่า "ที่บ้านมีใครอยู่บ้างไหม อย่างน้อยก็จะได้ โทรศัพท์ไปให้คนในบ้านออกมาช่วยเปิดประตูให้" เธอเขียนตอบ "ไม่มีใครอยู่บ้าน ผู้ปกครองไปทำงาน กว่าจะกลับก็ประมาณทุ่มกว่า" สาวน้อยเขียนตอบด้วยมือที่ สั่นเทา

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ซอนเลยติดต่อกลับไปยังศูนย์เพื่อรายงานให้ ทางศูนย์ทราบ ทางศูนย์แจ้งว่า ให้เธอคอยอยู่ที่นั่นได้ไหม? เพราะเราส่งถึงที่ๆ เขาแจ้งแล้วก็คงหมดหน้าที่เราแล้ว ลูกค้าคงกลับบ้านได้เองเหมือนคนอื่นๆ ซอนแจ้ง ให้เด็กสาวทราบตามที่ศูนย์แจ้งมา ปรากฏว่าเธอกลับทำเสียงดัง เบ๊ๆๆ พร้อมกับ เขียนในกระเป๋าว่า "ไม่ได้ มันอันตราย เพราะไม่เคยอยู่คนเดียวนอกบ้านเลย"

ซอนครุ่นคิดสักครู่ "แบบนี้ดีไหม ขอเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านให้หน่อย ผมจะ ลองโทรไปเผื่อจะมีคนอยู่ในบ้านบ้าง" เธอสั่นหัว ส่งสัญญาณว่า "รับรองไม่มีแน่ๆ" อย่างที่เธอสาวน้อยบอก ซอนโทรไปหลายๆ ครั้งก็ไม่มีคนรับสาย

"เฮ้อ...ทำอย่างไรดี" เขาตัดสินใจติดต่อทางวิทยุในรถไปยังศูนย์ว่า ขอให้ รถคันอื่นไปรับคนอื่นที่คอยอยู่ไปก่อน ส่วนตัวซอนจะคอยหรือให้เด็กสาวได้เข้าบ้าน ของเธอเรียบร้อยก่อน แม้จะต้องขาดรายได้ไปหลายชั่วโมงก็ตาม เพราะขณะนี้ ก็ได้ใช้เวลาไปมากโขแล้ว

เด็กสาวยิ่งกังวลมากขึ้น เขาพยายามปลอบใจให้เธอใจเย็น เขาไปติดต่อ การ์ด แล้วขอพาเธอไปส่งที่หน้าห้อง พอถึงยังไม่ทันได้ไขกุญแจบ้าน มีผู้หญิงคน

หนึ่งเปิดประตูโผล่หน้าออกมาพอดี เห็นหน้าเท่านั้น เธอกรีดเสียงตะโกนดังมาก จน
ซอนต้องถอยกรูด...

"คุณเป็นใคร มาเกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนนี้ได้ยังไง ทีหลังไม่ต้องมายุ่ง
อีก !"

แล้วหล่อนก็พาเด็กสาวคนนั้นเข้าบ้านไป ซอนรู้สึกแย่มาก เขายอมทิ้ง
งาน เพื่อช่วยเด็กสาวคนนี้ เพราะรู้ว่าเธอติดต่ოსื่อสารไม่ได้... เข้าบ้านไม่ได้...
ไม่อยากปล่อยเธอไว้ข้างทาง จึงพยายามช่วยจนถึงบ้านอย่างปลอดภัย แต่กลับ
โดนไล่..โดยที่เขาไม่มีโอกาสได้อธิบายอะไรเลย... เขาเสียความรู้สึกมากจริงๆ !
ซอนเดินกลับมาที่รถ ออกกริปไปด้วยอาการผิดหวัง และไม่เข้าใจทุกอย่างที่เกิดขึ้น
พยายามสงบสติอารมณ์ไม่ให้ฟุ้งซ่าน...

สักพักก็มีโทรศัพท์มาผ่านทางวิทยุในรถ จากผู้หญิงคนที่มาเปิดประตู
บอกขอบใจ และขอโทษ เด็กสาวพิการคงเล่าเรื่องเธอให้ฟัง และยังถามว่า

"ต้องการสิ่งตอบแทนอะไร" ซอนตอบว่า

"ไม่ต้องการอะไรเลยครับ" เธอจึงขอเลขรถ เพื่อแจ้งให้ศูนย์ทราบถึง
การที่คนขับคนนี้ได้ช่วยเด็กสาวพิการในปกครองของเธอ และต้องเสียชั่วโมงงานไป

ซอนบอกย้าผู้หญิงผู้ปกครองคนนั้นว่า

"ผมไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น สวรรค์จะตอบแทนผมเอง ต่อให้งานข้างหน้า
มีมูลค่าเป็นล้าน ก็จะไม่ยอมให้เด็กหญิงพิการคนนี้ ต้องเคืองแค้นอยู่ตามลำพัง บน
ถนนคนเดียวเด็ดขาด" พูดเสร็จก็วางสาย สักครู่ก็มีวิทยุเข้ามาอีกว่า

"ซอนไปรับผู้โดยสารอีกคนอยู่ไม่ไกลจากที่ซอนกำลังขับอยู่ เธอชื่อ
มีส นีน่า" พร้อมกับแจ้งบ้านเลขที่และที่นัดหมายไว้ให้ ซอนรีบขับไปรับ มีส นีน่า
ด้วยอาการปกติเหมือนทุกครั้งที่เคยทำมา เธอคนนี้พิการตามองไม่เห็นทั้งสองข้าง

พอรับเธอขึ้นรถเรียบร้อย ชอนก็เอ่ยถาม

"คุณลืมกุญแจบ้านหรือเปล่า ลองหยิบให้ผมดูหน่อย"

แทนที่จะได้คำตอบเพื่อให้แน่ใจ กลับได้ยินเสียงตะคอกตอกกลับมา

"ไอ้บ้า! ...คุณจะทำกุญแจฉันไปก๊อปปี้ แอบเข้าบ้านฉันหรือ!"

ชอนถึงกับตกใจ อ้าปากค้าง...

ผม.....???

ผมทึ่งเธอไม่ได้

“อย่าเมื่อยล้าในการทำความดี”

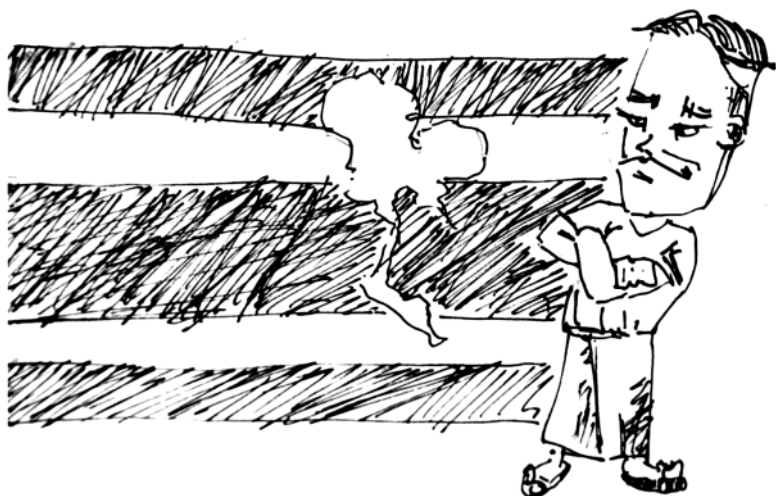
การทำความดี ไม่ใช่เรื่องยากและไม่ใช่เรื่องง่ายเลยทีเดียว เพราะมนุษย์มีหลากหลายจึงทำให้มีความคิดที่แตกต่าง บางครั้งเราทำความดีโดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ แต่เรากลับถูกมองว่าหาผลประโยชน์ผ่านการกระทำนั้น ๆ ชีวิตบนโลกใบนี้ไม่มีอะไรแน่นอน แต่สิ่งหนึ่งที่จะติดตัวเราไปตลอดนั่นคือ ความดี

การช่วยเหลือผู้อื่นนั้นเป็นสิ่งที่ดี โดยเฉพาะการช่วยเหลือคนที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้อย่างเต็มที่ เช่น คนพิการ ถึงแม้ในหลาย ๆ ครั้งผู้คนอาจจะไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่เราทำ แถมมาด้วยความเข้าใจผิดอีก ดังเช่น ซอน ที่มีความหวังดีต่อ มีส นีน่า เด็กสาวผู้พิการทางสายตา แต่เด็กสาวกลับไม่เข้าใจในความหวังดีของซอน แถมยังตะคอกใส่ซอนอีก แต่สัก ๆ แล้วตัวเราเองเท่านั้นที่รู้ว่าสิ่งที่ทำลงไป มันถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี และยังไปกว่านั้นเมื่อเราได้ทำสิ่งที่ดีเราก็จะเกิดสันติสุขขึ้นภายในจิตใจ

คำสอนของพระเยซูคริสต์ในพระธรรมกาลาเทีย บทที่ 6 ข้อที่ 9 ได้กล่าวไว้ว่า **“อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร”** พระเจ้าผู้เปี่ยมไปด้วยความดี ทรงเห็นคุณค่าในสิ่งที่เราทำเสมอ ถึงแม้หลายคนอาจจะมองข้ามสิ่งที่เราทำ แต่พระองค์ไม่เคยมองข้ามแม้เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตของเรา ความดีที่เราทำในวันนี้ถึงแม้ไม่มีใครเห็น ก็ไม่เป็นไร เพราะสุดท้ายแล้วความดีก็ย่อมส่งผลที่ดีๆ กลับคืนมาหาเรา เราท้ออย่างไร เราก็จะเกียวย่างนั้น ท้อความชอบธรรม ความดี ก็ได้ผลตอบแทนเป็นความชอบธรรม ความดี ถ้าท้อความอธรรมหรือความชั่ว สิ่งที่จะได้รับในชีวิตก็จะเป็นความอธรรมหรือความชั่วนั่นเอง ดังเช่นสุภาซิโตไทยได้กล่าวว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว อย่าได้ท้อต่ออุปสรรคที่ขวางกั้น เลือกสิ่งที่ถูกต้องให้กับชีวิตดีกว่าหลงผิดให้ชีวิตมัวหมอง พระเจ้าทรงมองดูทุกการกระทำของเราและพระองค์พร้อมที่จะเดินเคียงข้างไปกับเรา...

21 ภูมิใจ...ฉันเป็นไทย !

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนโกหก ตั้งแต่แอนเรียนสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยด้านศิลปะแห่งหนึ่งในแคลิฟอร์เนียในสาขาสถาปนิกฯ จากนั้นก็ไม่ค่อยจะมีเวลาว่างเลย ชีวิตมีแต่งงานและงาน เธอเป็นคนไทยที่ตามพ่อแม่มาอยู่ที่นี่ตั้งแต่อายุเพียงสองขวบเท่านั้น เด็บโตมาท่ามกลางวัฒนธรรมอเมริกันที่ทำให้เธอ กล้า แกร่ง เดินตามรอยอเมริกันดรีมเหมือนคนอื่นๆ

ชีวิตประสบความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยม ชื่อเสียงเรียงนามก็นับว่าอยู่ในอันดับต้นๆ ของประเทศทีเดียว บางปีก็ต้องยุ่งอยู่กับการออกแบบรถยนต์กับทีมงาน เพื่อนำออกแสดงในงานโชว์แบบรถ โดยมีผู้ผลิตรถยนต์จากบริษัทต่างๆ

ทั่วโลกให้ความสนใจบินมาชมเลือกซื้อแบบใหม่ๆ สำหรับรถยนต์ในปีถัดไป หรือ บางครั้งก็เป็นเครื่องใช้ไม้สอยภายในของรถ ตลอดจนเฟอร์นิเจอร์ดีไซน์ใหม่ สำหรับผู้มีรสนิยมในงานศิลปะ

นอกจากนั้นยังมีรายการเปิดนิทรรศการ การแสดงผลงานด้านศิลปะของเธออีกหลายๆ งานในแต่ละปี ดังนั้นก็ต้องยอมรับว่า เธอเป็นดาวเด่นในวงการ ออกแบบรถยนต์และภาพถ่ายตลอดจนจิตรกรรมเทคนิคสีน้ำมันบนผืนผ้าใบ และอื่นๆ อีกมากมาย...

“แอน ... เธอชื่อของขวัญให้พ่อแม่หรือยัง?” นิสาเพื่อนซี้เอ่ยถามขึ้น

“ทำไมเธอ”

“อ้าว เธอไม่รู้หรือว่า ใกล้วันปีใหม่ของไทย”

แอนนั่งเงียบไปสักครู่แล้วตอบเสียงเรียบๆ

“อืมม ... ฉันไม่มีแม่ พ่อก็จากไปเช่นกันหลังแม่เพียงปีเดียวเอง”

“ขอโทษ ... ฉันเสียใจด้วยนะ”

เธอถอนหายใจ...พร้อมกับเอนหลังพิงพนักเก้าอี้หลับตาด้วยความอ่อนเพลีย...แอนรู้สึกมีน้ำอุ่นๆ เอ่อคลอเบ้าตา เธอพยายามกลั้นไม่ให้น้ำตาไหลล้นออกมาอาบแก้ม

ในที่สุดไม่ทราบจะทำอย่างไร เธอถึงกับต้องร้องไห้ปล่อยโฮออกมาเหมือนเด็กๆ คุณป้าที่นั่งติดๆ กันได้ยื่นกระดาษทิชชูมาให้ซับน้ำตา พร้อมกับเอามือโอบไหล่ของเธอไว้... ตบเบาๆ โดยไม่ได้พูดอะไรสักคำ...

เธอหันไปขอบคุณคุณป้าคนนั้น...เธอรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาดกับการสัมผัสของป้าบนไหล่ของเธอ ชนิดเธอไม่เคยพบมาก่อนในชีวิต ในที่สุดเธอก็หลับไม่ไหวแล้วอีกต่อไป...

เธอหันไปร้องไห้บนหน้าลงบนไหล่ของป้าพร้อมกับกอดป้าไว้แน่นป้าคนนั้นโอบเธอไว้อย่างเมตตาพร้อมกับเอามือบีบไหล่อีกข้างของเธอเบาๆ เธอรู้สึกขนลุกซู่ไปทั่วทุกอณูของร่างกายและจิตใจ อบอุ่นเหลือเกิน ...

ป้าก็ใจดีกับเธอราวกับลูกสาวที่เดียว ลูกผมของเธอไปมาพร้อมกับโอบกอดไว้และปลอบเบาๆ ถึงแม้จะไม่เข้าใจภาษาไทยดีนัก แต่ก็รู้ว่าป้ารักเธอราวกับเด็กๆ...

"คิดถึงพ่อและแม่ ฉันอยากรู้เหมือนกันว่าฉันเป็นใคร รากเหง้าของฉันเป็นมาอย่างไร อยู่ที่ไหนบ้าง ตลอดเวลาที่เติบโตมาฉันไม่เคยมีความรู้สึกดี ๆ กับพ่อแม่เลย..."

... ตั้งแต่จำความได้ พ่อแม่ทำงานหนักมาก แม่เป็นพนักงานเก็บของเรียงสินค้าเข้าชั้นวางในตลาดแห่งหนึ่งใกล้ๆ บ้าน ส่วนพ่อนั้นก็ต้องเดินทางบ่อยๆ บางครั้งก็อยู่บ้านไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ครอบครัวเรามีด้วยกันหกคน ฉันมีพี่ชายอีกสามคนอายุอานามก็ไล่ๆ กัน

แม่หรือพ่อ มักจะขับรถกระบะเก่าๆ มาส่งที่โรงเรียนตั้งแต่เด็กเล็ก ๆ จนถึงฉันเข้าเรียนคอลเลจและมหาวิทยาลัย ฉันรู้สึกไม่ชอบและเกลียดที่พ่อไม่ยอมให้ไปไหน ถึงแม้ฉันบอกพ่อว่าฉันโตแล้วอยากไปกลับโรงเรียนเองหรือบางครั้งจะไปบ้านเพื่อนพ่อก็ต้องขับรถไปส่งไปรับที่บ้านเพื่อนจนได้...

อีกอย่างพ่อเป็นคนหัวโบราณ ยึดมั่นในประเพณีไทยอย่างมาก และไม่คอยชอบพูด เท้าที่จำได้พ่อไม่เคยบอก...ไม่เคยพูดว่า “พ่อรักลูก” หรือ “I love you” เหมือนพ่อแม่คนอื่นๆ ที่ฉันรู้จัก แม้แต่จะกอดฉันสักครั้ง (Hug) ก็ไม่เคย...ฉันไม่เข้าใจข้อนี้อย่างมาก

แต่...พ่อก็หวงห่วงฉันเหลือเกิน ขนาดฉันเข้าเรียนวิทยาลัยแล้ว พ่อยังไม่ยอมซื้อรถให้ จำได้เสมอว่า พ่อจะขับรถมาส่งทุกวัน เวลากลับพ่อก็จะขับรถมารับหน้าโรงเรียนก่อนเวลาเสมอ บางครั้งฉันมีงานค้างต้องอยู่จนดึก พอลับออกมา...เห็นพ่อยังนั่งรออยู่ท่ามกลางความหนาวในรถโดยไม่ได้นอนแม้แต่คำเดียว

ส่วนแม่นั้น ... แม่เป็นคนขยันขันแข็งมาก ทำโน่นทำนี่โดยไม่หยุดหย่อน กลับจากงานประจำก็ทำขนมไทยไปขายที่ร้านตลาดไทยอีก ...

วันหนึ่ง ฉันเห็นแม่อยู่คนเดียวท่ามกลางกองใบทวลงหนึ่บนโ้ด๊ะ เห็นแม่ ... หยิบใบโน้บโน้บพลิกมาพลิกไป แล้วก็หยุดเหม่อมองออกไปทางหน้าต่าง ... ฉันเข้าใจว่าแม่คงไม่มีตังค์พอที่จ่ายบิลล์ได้หมด ฉันได้แต่ส่งสารแม่จริงๆ ในขณะนั้น

อีกเรื่องหนึ่งที่เป็นเรื่องที่ฉันอดคิดถึงไม่ได้ ตอนเด็กๆ ในวันที่ฉันต้องไปรับรางวัลชนะเลิศในการวาดภาพในถึนดาราที่โรงแรมห้าดาวแห่งหนึ่งในเมืองเบเวอร์ลีฮิลล์

แม่ขับรถกระบะเก่าๆ คูชีฟไปส่งฉัน ปรากฏว่าคนที่ขับรถไม่ยอมให้เข้าบริเวณโรงแรมแถมไม่ให้จอดอีกต่างหาก เราต้องขับรถออกไปจอดไกลหน่อยแล้วแม่ปล่อยให้ฉันเดินไปรับรางวัลเพียงคนเดียว ...

คิดไปแล้วน่าเศร้าเหลือเกิน ทำไมคนเราถึงได้มองคนแต่เพียงภายนอก ตอนนั้นฉันยังเด็กมากเลยรู้สึกไม่ดีกับแม่เหมือนกัน ทำไมไม่รู้จักเปลี่ยนรถสักทีเพื่อจริงๆ รถคันนี้

เมื่อฉันเรียนจบได้งานทำแล้วก็ย้ายออกจากบ้านไปอยู่ที่พักของตัวเอง วันนั้นแม่ไม่ได้พูดอะไรมาก แต่แม่ทำตาแดงๆ มีน้ำตาคลอไหลรินลงมาตามร่องแก้ม ฉันก็บอกแม่ไปว่า

"..อายุครบ 18 ปีถือว่าโตแล้ว ต้องไปหาที่พักหรือสร้างรังเอง เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวมีความรับผิดชอบตัวเองได้"

ส่วนพี่ชายอีกสามคนก็ย้ายออกไปอยู่เองตั้งนานแล้วก่อนหน้านี้ฉันตกลงแม่ต้องอยู่สองคนกับพ่อเหมือนครอบครัวอเมริกันทั่วไป

ฉันทกใจตื่น ... หลังจากงีบไปนิดหน่อยหลังจากต้องคิดทบทวนเรื่องเก่าๆ ฉันบอกตัวเอง ฉันต้องการรู้ว่าฉันเป็นใครมาจากไหน อยากรู้รากเหง้าที่แท้จริงของฉัน

เสียดายเวลาที่ตอนพ่อแม่มยังมีชีวิตอยู่ ฉันไม่เคยสนใจหรือถามท่านเลยสักครั้งเดียว ... เฮ้อ ...เรานี้แย่จริงๆ

ก่อนที่จะฉันจะออกไปทำงาน ฉันตัดสินใจในนาที่นั้นว่าฉันจะต้องไปหาที่มาของฉัน รากเหง้าที่แท้จริงที่เมืองไทย ฉันอยากพบอยากรู้ว่าบ้านเกิดเมืองนอนของพ่อแม่และฉันนั้นเป็นอย่างไร เพราะเกิดมาเกือบสามสิบปีแล้วยังไม่เคยกลับไปเห็นเมืองไทยเลยสักครั้งเดียว

สามเดือนเต็มๆ ที่ฉันตะลุยไปทั่วเมืองไทยโดยมีเบ๊ใบเดียวพร้อมกล้องอีกหนึ่ง ไม่ว่าเหนือใต้ออกตกเกือบทุกเมือง ฉันมีญาติเยอะๆ จริงๆ เป็นร้อยทีเดียว เรามีความสุขมาก ฉันค้นหาภาพและของเก่าๆ ของปู่ย่าตายายและถิ่นอาศัยของพ่อแม่เคยอยู่เคยเป็น

ฉันพบว่าฉันเป็นคนไทยคนหนึ่งที่มีประวัติศาสตร์ ประเพณี วัฒนธรรม ศิลปะ อันเก่าแก่งดงามไม่แพ้ชาติใดในโลก ฉันภูมิใจที่เกิดเป็นลูกหลานไทย !

แต่..ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ว่า ทุนนิยมกำลังถาโถมเข้าใส่คนรุ่นใหม่
เหมือนไฟลามทุ่ง และวัฒนธรรมวิถีชีวิตอันงดงามใส่เยือกเย็นของเราจะ
สามารถสยบความร้อนแรงของไฟป่านี้ได้หรือ..?

...เข้าใจอย่างแจ่มชัดว่า การที่พ่อไม่เคยทอดฉันเลยนั้น เป็นประเพณีไทย
ที่ดีตั้งแต่โบราณหากลูกสาวโตแล้ว... ส่วนเด็กและผู้น้อยจะให้การยกมือไหว้แทน
และไม่จำเป็นต้องพูดว่าฉันรักเธอพ่อร่ำเพื่อเหมือนฝรั่ง เป็นการกระทำที่ทู่แท้ทั้งชีวิต
เป็นความรักจริงให้แทนคำพูด...แม้แต่ทุนการศึกษาทั้งหมดของฉันก็ไม่ต้องไปกู้ใคร
มาเรียน พ่อแม่ทู่มาให้หมด คิดไปท่านทั้งสองคงต้องลำบากยากเย็น และอดทน
มากทีเดียว...

พอลกลับมาที่สหรัฐฯ ฉันเริ่มเรียนภาษาไทยอย่างจริงจัง ทำอะไรเป็นไทยๆ
ไปหมด เจอใครก็บอกเขาอย่างภาคภูมิใจว่าฉันเป็นคนไทย...ยังมีเรื่องราว
อีกมากมายในการค้นหารากเหง้าของฉัน หวังว่าคงมีโอกาสดิ่เล่าให้ฟังในโอกาส
ต่อไป...

วันนี้ฉันรู้แล้วว่าพ่อแม่รักฉันมากที่สุดในโลกและเดี๋ยวนี้ฉันคิดถึงและ
รักท่านมากเหลือเกิน ถึงท่านไม่เคยบอก I love you กับฉันสักครั้งเดียว แต่ฉันเข้าใจ
นะ... เข้าใจแล้ว !

การกระทำของท่านที่มอบให้กับชีวิตฉัน มันยิ่งใหญ่กว่าการพูด
เป็นร้อยเป็นพันเท่า ตามที่เขามักพูดกันเสมอว่า

การกระทำดังกว่าการพูด !!

ภูมิใจ...ฉันเป็นไทย

“ขอบคุณพระเจ้าผู้สร้าง... ทรงสร้างสิ่งดีงามในประเทศไทย”

แบบอย่างที่ผ่านมาเข้ามาในชีวิตของเราแต่ละคนอาจแตกต่างกันออกไป เพราะเราต่างก็เกิดมาในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไป แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่ควรเปลี่ยนไปคือคงไว้ซึ่งวัฒนธรรมที่ดีงาม หากแม้หลายครั้งในชีวิตเราต้องย้ายที่อยู่อาศัย ทั้งในที่ไกล ๆ หรือไกลแสนไกล อาจจะต้องเจอกับสิ่งใหม่ ๆ รวมถึงวัฒนธรรมที่อาจแตกต่าง เราที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จะเข้าใจ แต่เด็กอาจจะไม่เข้าใจ กลับจะจดจำเฉพาะสิ่งใหม่ ๆ ที่ได้ในเวลานั้น ผู้ใหญ่ควรเป็นแบบอย่างที่ดี ปลูกฝังแต่สิ่งที่ดีงามและถูกต้องให้แก่พวกเขา หากวันนี้...เขายังไม่เข้าใจ แต่แล้ววันหนึ่งเมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่ แล้วเขาก็จะเข้าใจ...

ดังเช่นชีวิตของ แอน ที่เติบโตขึ้นท่ามกลางวัฒนธรรมอเมริกันทำให้เธอ กล้า แกร่ง เดินตามรอยอเมริกันดรีมเหมือนคนอื่น ๆ แต่เธอไม่เคยเข้าใจพ่อแม่ ไม่เข้าใจในแบบอย่าง ทำไมหลาย ๆ การกระทำจึงแตกต่างจากผู้คนที่นี่ แต่แล้ว

วันหนึ่งเมื่อพ่อแม่ของเธอจากไปแล้ว เธอจึงค้นพบว่าแท้จริงแล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อแม่มอบให้ คือแบบอย่างที่ดี คือวัฒนธรรมไทยที่งดงาม และน่าภาคภูมิใจ เธอยังเรียนรู้อีกว่า พ่อแม่นั้นรักเธอสุดหัวใจ ทุกอย่างที่ได้มาในวันนี้ คือร่างกายแรงใจที่พ่อแม่ทุ่มเทให้ทั้งหมดในวันนั้น...ดังคำสอนของพระเยซูคริสต์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระธรรมสุภาสิต บทที่ 22 ข้อที่ 6 ได้กล่าวไว้ว่า **“จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาเติบโตใหญ่ เขาจะไม่พลาจากทางนั้น”**

พระเจ้าทรงห่วงใยและรักเราทุกคนรวมถึงเด็ก ๆ ด้วย พระองค์ต้องการให้เราผู้ที่เป็นพ่อแม่ฝึกสอนให้เด็ก ๆ เดินในทางที่ถูกต้อง เพราะเด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า บ้านเมืองจะพัฒนา หากเด็ก ๆ เติบโตมาอย่างมีคุณค่า เราเชื่อว่าทุกการกระทำในวันนี้ คือแบบอย่างในอนาคต...ให้เราทุกคนภูมิใจ ที่เราได้เกิดมาเป็นคนไทย ประเทศที่เต็มไปด้วยวัฒนธรรมอันดีงามมากมาย มีธรรมชาติอันสวยงาม อาหารที่อร่อยเป็นที่เลื่องลือไปทั่วโลก ให้เราขอบคุณพระเจ้า พระผู้สร้างที่พระองค์ทรงสร้างสิ่งดีงามให้ประเทศไทยเรา ขอบคุณพระองค์ที่ทรงประทานชีวิตให้เราในแผ่นดินเกิดประเทศไทย ประเทศที่มีพระมหากษัตริย์เป็นศูนย์รวมจิตใจของพวกเราชาวไทย

22 มนุษย์...เหมือนตัวกินมด

สองปีที่ผ่านมา มีทั้งเพื่อนรักและเพื่อนที่รู้จักต้องจากไปหลายต่อหลายคน บางคนก็เพียงแค่เห็นหน้าทักทายกันบ้างในบางครั้งเท่านั้น

แต่...ส่วนมากผมมักจะอาสาไปถ่ายรูปให้ในงานพิธีๆ เสมอๆ โดยคิดว่านั่นเป็นหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งที่เราพอจะทำให้พวกเขาได้ โดยไม่ต้องจ่ายเงินให้ผม แต่ประการใด มันไม่ใช่อาชีพหลัก แต่มันเป็นความสุขทางใจ..ที่สามารถช่วยงานเขาได้ทางหนึ่ง ถึงจะไม่มากนักแต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้ทำอะไรเลย

ในระยะหลังนี้ที่เว้นไปบางงาน เพราะเวลาเดินทางมันปวดเมื่อยที่ขาแถวสะโพก เรื่องนี้ต้องเรียนให้ทราบ ผมไม่ได้เลือกงานครับ ไม่ว่าเพื่อนญาติมิตรสนิทแค่ไหน หรือไม่สนิทเลย ผมไม่เคยเลือกงาน ขอทราบเรียนให้ทราบมา

ณ ที่นี้ และต้องขออภัยต่อเจ้าภาพบางงานที่ไม่สามารถไปรับใช้ได้ อันเนื่องมาจาก เหตุผลดังกล่าว ขอขอบคุณครับ

เท่าที่สังเกตเอง ทำไมปีนี้สวรรค์ถึงได้เปิดรับคนใหม่ๆ มากเหลือเกิน
คนที่รู้จักกันมานานถึงได้จากไปเกือบสิบคนเท่าที่จำได้ ไม่ใช่ทุกคนจะมีอายุมาก บางรายอายุยังน้อยยังมีความฝันต้องไขว่คว้าอีกยาวไกลต้องมาหยุดลงอย่าง น่าเสียดาย

หลายคนเคยบอกว่า เส้นชัยมันไม่มาหาเราต้องวิ่งไปหามัน แต่ยามนี้ กลับคิดตรงข้าม อะไรคือเส้นชัย หากหมายถึงจุดหมายปลายทางของชีวิตก็ละ เส้นชัยไม่ต้องวิ่งไปหามันดอกครับ ถึงเวลามันวิ่งมาหาเราเมื่อไหร่ก็ได้...

หลายงานทีเดียวที่ทำให้ผมต้องร้องไห้จนน้ำตาเปียกเลนส์ เพราะได้ยิน คำสรรเสริญสดุดีเียนยอด้วยน้ำตาของครอบครัวและเพื่อนๆ ฟังแล้วเคลิ้มยิ่งนัก แต่เนื่องด้วยความใกล้ชิด เราดูเราเห็นว่าชีวิตจริงนั้น มันไม่ใช่ !

ตอนมีชีวิตอยู่ครอบครัวลูกเต๋ามาไม่เคยดูแลให้ความสุขแก่คนตายเลย ยิ่งนึกในใจตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ว่า "ทำไมพวกเขาถึงได้ใจดำใจร้ายขนาดนั้น" แต่พอเธอจากไปกลับมาร้องไห้ร้องไห้ให้ปานจะขาดใจ แฮ่คิดแล้วก็เศร้า...

ยิ่งตอนมายืนดูไว้อาลัยหน้าศพ ยิ่งทำให้ปลงมากนักหนา ชีวิตมันมีเพียง แค่นี้เอง อะไรที่เคยสร้าง อะไรที่เคยต่อสู้ดิ้นรนมาทั้งหมด มันไม่มีความหมายสำหรับ เขาก็ต่อไป หากทำดีหรือมีอะไรพิเศษทั้งไว้อาลัยก็ถูกพุดถึงไม่เกินหนึ่งอาทิตย์ จากนั้นแม้แต่ชื่อค่อยๆ เลือนหายไปด้วย...

ก่อนที่ผมจะคิดอะไรเรื่อยเปื่อยต่อไป เจ้าชัยและคุณเล็กเพื่อนรัก
ที่นั่งอยู่ใกล้ๆในร้านกาแฟ ถามว่า "คิดอะไรอยู่...เจียบไปเลย"

ผมก็เล่าให้ฟังตามที่เขียนมานั้นแหละ พวกเขาก็เห็นด้วย ชีวิตนี้อันิจจัง
จริงๆ อย่าคิดมากเกินไปประสาทกิน ขอให้เราอยู่กันวันต่อวัน ตื่นเข้ามายังมีชีวิตอยู่
ก็ดีใจแล้ว อะไรจะเกิดขึ้นหลังจากเช้าทุกวันเราก็ไม่มีสิทธิ์รู้เหมือนกัน

"บางคนตื่นเช้าขับรถออกจากบ้านไปทำงาน ตอนเย็นอาจไม่ได้กลับมา
เลย..."

ทันใดนั้น คุณเล็ก เอ่ยขึ้น

"ถ้าคนเราสามารถเปลี่ยนชิ้นส่วนอวัยวะได้เหมือนในฝันก็ดีนะ จะได้
ไม่ต้องตายกันอีก อยู่มันไปตลอดนั้นแหละ อะไรเลื้อมเราก็อะไรล่มาเปลี่ยน"

ฮา...เสียงหัวเราะดังขึ้นพร้อมกัน

ชัยทำท่าชิงช้า

"มันเป็นไปได้แน่จริงๆ สมัยนี้ทำได้หลายอย่างแล้ว อย่างเช่นเลือด
ก็ไม่ต้องบริจาคต่อไปสามารถทำเลือดเทียมใช้ได้เลยกับทุกคน"

ความจริงก็เคยคิดถึงโลกของวันพรุ่งนี้เหมือนกัน มันคงเป็นไปได้
อย่างแน่นอน ได้ข่าวว่าโลกวุ่นวายกันนักหนาเพราะเจ้าทองคำสีดำหรือน้ำมัน
นี่แหละ แต่อนาคตอันใกล้นี้ เราอาจใช้น้ำทะเลเปลี่ยนเป็นพลังงานได้ หรือแม้แต่
อากาศก็สามารถนำมาใช้เป็นพลังแทนน้ำมันได้เหมือนกัน

ถึงตอนนั้น หายใจก็ต้องเสียดังค์กันละคราวนี้! เมื่อเร็วๆ นี้ได้ข่าวเขาทำ
น้ำทะเลเป็นน้ำจืดได้แล้ว คิดว่าไม่นานนักคงใช้ในแคลิฟอร์เนียแหละ ที่นี้ก็คง
ไม่ต้องกลัวขาดน้ำกันอีก

คุณชัยถามต่อ

"หากทำน้ำจืดจากน้ำทะเล แล้วเกลือจะไปทิ้งที่ไหน"

"ไม่ต้องห่วง มันต้องมีทางออก อาจเอาไปทำเป็นอุตสาหกรรมอื่นๆ"

คุณเล็กนั่งฟังด้วยความตั้งใจ เอ่ยขึ้นบ้าง

"ส่วนมนุษย์คงไม่ต้องไปทำงานที่ไหน นั่งทำงานในบ้านก็พอ อยากติดต่อใครก็เพียงแค่ส่งความคิดผ่านชิพที่ฝังในแว่นตา เหมือนกดเบอร์โทรศัพท์เท่านั้นแหละก็สามารถติดต่อสื่อสารกันได้แม้ไกลแสนไกล แคมสามารถมองเห็นภาพคู่สนทนาได้ด้วย เจ๋งไหม?"

คุณชัย ชักตื่นเต้น

"แบบนี้มันก็สามารถแปลภาษาต่างประเทศได้อีกด้วยในตัว พอติดต่อกับชาวต่างประเทศ เจ้าเครื่องที่ติดอยู่ในแว่นมันก็จะแปลให้เสร็จ"

คุณเล็กย่ำ

"ใช่แล้ว ไม่ต้องไปไหนกันอีกแล้ว ทำงานในบ้านนี้แหละ ใครๆ ก็เอางานมาทำที่บ้านกันหมด ทางสำนักงานก็ไม่ต้องให้ใครมาทำงานที่บริษัทอีกต่อไป รถยนต์ก็ไม่ต้องใช้แล้ว ถึงจำเป็นต้องใช้ในบางเรื่องก็ไม่ต้องมีคนขับ พอบอกมันเลขที่ถนนเมืองเท่านั้นแหละ มันไปของมันเองได้"

"คุณชัย ถามต่ออย่างสนใจ

"แล้วมันไม่ชนกันหรอกหรอ...อีกอย่างนะ ถนนหนทางก็เต็มไปด้วยรถไร้คนขับวิ่งกันเกลื่อนไปหมด เห็นแล้วเสียวไส้จริงๆ แต่..คิดอยู่เดียวคนมันก็ชินไปเองเนอะ"

เล็กหันซ้ายแลขวา พลางนึกอะไรขึ้นมาเลยกล่าวเสริมขึ้น

"เออ...อนาคต โลกพุงนี้ เครื่องบินก็ไม่ต้องใช้คนขับ มันบินไปได้เอง เหมือนโดรนไปถล่มที่ไหนต่อที่ไหนนั่นแหละ แหม...คิดถึงเวลานั่งเครื่องบินแล้ว ไม่มีคนขับนี่มันเสียใจจริงๆ"

ผมเห็นด้วย"ต่อไปในอนาคต เวลาสั่งซื้อสินค้าหรือแม้แต่สั่งอาหารทูโก มันจะใช้เจ้าโดรนเครื่องบินไร้คนขับนั้นมาส่งถึงบ้านเลย เราไม่ต้องไปกินอาหารนอกบ้านแล้ว

แม้แต่จดหมาย หรือ สิ่งของจากไปรษณีย์มันคงส่งทางเครื่องบินไร้คนขับ ขนาดเล็กมาที่บ้านทุกวัน แหม..แต่ก็คิดไปคิดมา มนุษย์เราคงตกงานกันหมด ไม่รู้จะทำงานอะไรแล้ว"

โลกพัฒนาทางเทคโนโลยีกันมากเท่าไรคนก็ตกงานกันมากเท่านั้น อนาคตคงนำเจ้าหุ่นยนต์มาใช้งานแทนมนุษย์กันไป แม้แต่คนรับใช้ในบ้าน ก็ใช้เจ้าหุ่นยนต์นั้นแหละ"

คุณชัย คิดเลยไปไกลกว่านั้น

"เรื่องอาหารการกิน คงไม่ต้องกินกันแล้ว ถึงตอนนั้นเราคงกินแต่อาหารสำเร็จรูป เช่นทำเป็นเม็ด ทำเป็นแคปซูลกันหมด ชาวสวนชาวนา ก็คงตกงานกันอีก เฮ้อ...คิดไปแล้วปวดหัวจัง"

ผมซักจะเห็นคล้อยตาม

"เรื่องนี้ทำให้หลายคนคิดหนักเหมือนกัน ต่างก็วิตกกังวลไปต่างๆ นานา ว่าเจ้าหุ่นยนต์มันกำลังมาแรงในทุกๆ เรื่อง เห็นทีมนุษย์คงเสรีจมน

ชีวิตตอนนั้นก็อยู่กับแบบเทียมๆ ครอบครัวยังไม่ต้องมีกันแล้ว เห็นไหมตอนนี้เขามีรายการฝากไข่ของผู้หญิง ฝากเชื้อของผู้ชายกันแล้ว ชนิดเป็นธนาคารกันเลย

อยากมีลูกกับเขาสักคนไม่ว่าตอนนั้นเราอายุเท่าไรก็ตาม หรือเป็นร้อยปี เราเพียงแต่ไปบอกเจ้าหน้าที่และธนาคารที่รับฝากเชื้อหรือได้รับการบริจาคไข่จากผู้หญิงหรือรับบริจาคจากผู้ชาย

อยากได้น้ำตา ผิวนิสีใจคอ ไอคิว สูงเตี้ยขนาดไหน เขาจัดให้แน่นอน โดยเอาไปผสมในขวดแก้วให้ออกมาเติบโตเหมือนต้องการเลยทีเดียว

เดียว...ก่อนจะลืม เรื่องเงินนั้น เขาไม่ใช้กระดาษที่เป็นเงินอีกต่อไป เขาใช้เพียงตัวเลขเท่านั้น โดยฝังชิพไว้ที่แขน หรือที่ฝ่ามือ จะใช้อะไรเราเพียงแต่ใช้มือที่ฝังชิพนั้นทาบไปบนเครื่อง มันก็จะตัดเงินเราไป และเวลาเราได้รับเงินมันก็เข้ามาเป็นตัวเลข...

...อีกอย่างที่เขากำหนดแบบนี้ก็เพื่อกันมิให้มนุษย์ต้องสูญพันธุ์ไปจากโลกนี้ เพราะทุกวันนี้โลกมันทำท่าจะน้อยใจ เห็นไหม ดินฟ้าอากาศแปรปรวน ไร่ที่ไม่เคยน้ำท่วมก็ท่วม เช่นตอนเหนือของอเมริกาในขณะนี้ เป็นต้น

แผ่นดินไหวอีกหลายๆ แห่ง เชียงรายก็แผ่นดินไหว คิดๆ แล้ว เดียวนี้ อยู่ที่ไหนก็ไม่ปลอดภัยสักประเทศเดียว อะไรต่อมิอะไรก็เกิดขึ้นได้เสมอ"

คุณเล็กกล่าวสรุปหน้าตาเฉย อยากรู้เหมือนกันหน้าตามนุษย์ยุคนั้น จะเป็นอย่างไรหนอ?

"มนุษย์คง หัวโตมาก ปากเหมือนตัวกินมด..พวกเราไปดีกว่า เสียงระฆังดังแล้ว...!!"

มนุษย์..เหมือนตัวกินมด

**“แม้สิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้จะเปลี่ยนแปลงไป
แต่ความรักของพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง”**

เทคโนโลยีในปัจจุบันนับวันยิ่งพัฒนาไปอย่างก้าวไกล จากอดีตหลายสิ่งหลายอย่างที่เคยได้มาอย่างยากลำบากโดยเฉพาะการติดต่อสื่อสาร กว่าจะติดต่อกันแต่ละทีต้องใช้ระยะเวลานาน แต่ปัจจุบัน การติดต่อสื่อสารกันนั้นทั้งสะดวกและง่ายดาย คำกล่าวที่ว่า ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้คนเราตงงานกันมากยิ่งขึ้นจริงหรือ ? ทั้งยังทำให้ความสัมพันธ์ต่อครอบครัว ต่อเพื่อน ต่อองค์กรลดน้อยลงด้วย และที่สำคัญทำให้คนเราขี้เกียจมากขึ้น เพราะทุกสิ่งดูเหมือนจะสะดวกสบายไปหมด แทบไม่ต้องลงมือทำอะไรด้วยตนเองเลย

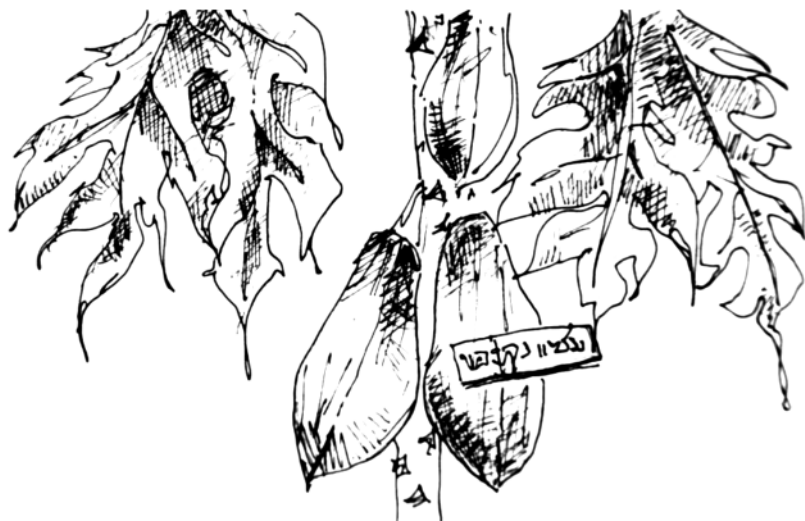
ไม่ว่าวันนี้หรืออนาคตเทคโนโลยีจะพัฒนาก้าวหน้าไปไกลแค่ไหนขอเพียงให้คนเรามีสติ ไม่หลงไปกับสิ่งที่ฟุ้งเฟ้อ เรียนรู้และพัฒนาตนเองให้เท่าทันเทคโนโลยี อย่าให้เทคโนโลยีอยู่เหนือเราและควบคุมเรา แต่ให้เราอยู่เหนือสิ่ง

เหล่านั้นและควบคุมมัน พระเจ้า พระผู้สร้าง ผู้ทรงสร้างฟ้า สวรรค์ และแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งต่างๆ น้ำ ท้องฟ้า แผ่นดิน สัตว์พืช รวมถึงมนุษย์ผู้แรก อาดัมและเอวา เพื่อให้มนุษย์เป็นผู้ดูแลสรรพสิ่งทั้งหลายแทนพระองค์ ดังนั้นมนุษย์จึงเป็นผู้ที่สามารถควบคุม ดูแลสิ่งต่างๆ

มนุษย์มีพลังมากมายที่ขับเคลื่อนในการดำเนินชีวิต ให้เราทำวันนี้ให้ดีที่สุด โดยไม่ต้องกังวลใจ หรือกระวนกระวายถึงอนาคตว่าจะเกิดอะไรขึ้น คำสอนของพระเยซูคริสต์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระธรรมฟิลิปปี บทที่ 4 ข้อที่ 6 ถึงข้อที่ 7 กล่าวไว้ว่า **“อย่ากระวนกระวายในสิ่งใด ๆ เลย แต่จงทูลทุกสิ่ง โดยการวิงวอน พร้อมกับการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขของพระเจ้าที่เกินความเข้าใจจะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านทั้งหลาย”** พระเจ้าพระองค์ทรงอยู่เหนือสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างมา อย่าได้กระวนกระวายต่อสิ่งใด ๆ เลย เพราะพระองค์ทรงอยู่เคียงข้างเราเสมอในทุก ๆ สถานการณ์ ขอเพียงเราไม่ลืมพระคุณของพระองค์ เพราะถึงแม้ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้อาจจะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นเหมือนเดิม รักเราไม่เปลี่ยนแปลง ให้เราเชื่อและวางใจในพระองค์...

23 มะละกอลูกนี้...ของลุง... ?

ทุกเช้า มนัส...มักจะตื่นแต่เช้าประมาณตีห้าเป็นประจำ วันนี้ก็เช่นกัน...แต่แปลกหน่อยที่ได้ยินเสียงจากโทรทัศน์ข้างบ้านซึ่งมีรั้วติดกัน ยังคงเปิดอยู่ เสียงค่อนข้างดัง แคมประตูป้านก็เปิดอ้าซ่า คิดในใจว่า "เมื่อคืนลุงแซมคงลืมปิดโทรทัศน์ก่อนนอน"

พูดถึงลุงแซม เป็นบ้านคนขาวคนเดียวที่เหลืออยู่ในหมู่บ้าน ที่ว่าเหลืออยู่คนเดียวนั้นก็เพราะเมื่อราวยี่สิบกว่าปีที่แล้ว มนัสย้ายครอบครัวมาจากทางตะวันตกของลอสแอนเจลิสมาอยู่ในย่านไชน่าทาวน์ใหม่ของรัฐแคลิฟอร์เนีย ใกล้เมืองอัลแฮมบร้าและมอนเทอเรี พาร์ค ตอนย้ายมาใหม่ๆ ในขณะนั้น หมู่บ้านนี้ส่วนมากจะเป็นคนผิวขาวหรือที่เรามักจะเรียกพวกเขาว่าฝรั่งนั่นเอง นอกนั้นก็จะมี

ชาวเม็กซิกันปะปนอยู่ไม่มากนัก...แต่ขณะนี้มองไปซ้ายหรือขวาเกือบทั้งหมู่บ้าน กลายเป็นหมู่บ้านชาวจีนหรือชาวเอเชียไปหมดแล้ว...

เพื่อนๆ ที่มาจากเมืองไทย มักจะถามมนัสเสมอๆ ว่า "มาอยู่หลายวันแล้ว เดินไปทางไหนก็เจอแต่คนเอเชีย ตลาดจีน ร้านอาหารจีน ไม่เห็นมีฝรั่งบ้างเลย เชื้อใหม่...ที่บ้านเราแถวพญา ภูเก็ต กรุงเทพฯ หรือแม้แต่บางจังหวัดยังเห็นฝรั่ง มากกว่าที่นี้เสียอีก" มนัสได้แต่ยิ้ม

"เคยได้ยินไหมที่ว่า ลมตะวันตกกำลังพัดหวนกลับไปตะวันออก..."

นายเปรมปรีดิ์ซึ่งเพิ่งเดินทางมาอเมริกาเป็นครั้งแรก พักหน้าเหมือนจะ หมายความว่าที่เจ้านัสว่ามา "น่าจะจริงอย่างที่เอ็งบอก บ้านเราตอนนี้ ธุรกิจ ห้างร้าน ธนาคาร ล้วนแต่คนต่างชาติเป็นเจ้าของไปเกือบหมดแล้ว หลังวิกฤติ ต้มยำกุ้งสมัยนั้น"

ก่อนที่เปรมปรีดิ์จะเดินทางกลับเมืองไทยหลังเสร็จสิ้นภารกิจที่นี้แล้ว ก่อนที่จะเดินเข้าสนามบิน ยังแอบกระซิบไว้ว่า "ถ้าเอ็งเบื่อก็กลับบ้านเราเถอะ ตอนนี้ภาษาอังกฤษดี มีอะไรๆ ให้ทำเยอะ ไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าจะกลับเมื่อไหร่บอก ด้วยจะจัดการให้ แม้แต่ฝรั่งชาวยุโรปยังไปทำงานแถวเอเชียกันมากมาย"

"ข้าคงไม่กลับแล้ว ลิกๆ ในใจเหมือนกับตัวเองมีสองบ้านสองใจ ไปเมืองไทยก็คิดถึงแอลเอ อยู่แอลเอเองเจสิสก็คิดถึงเมืองไทย...เฮ้อ...เหนื่อยใจ... ไม่อยากคิดแล้ว...อยู่ที่ไหนก็ได้...ขอให้สบายใจก็พอ..."

ครอบครัวของมนัสเมื่อย้ายเข้ามาอยู่ในหมู่บ้านที่มีแต่ฝรั่งผิวขาวและ ชาวเม็กซิกันทำให้รู้สึกเหมือนโดดเดี่ยวแปลกๆ เพราะมีคนในครอบครัวของตนเอง เท่านั้นที่เป็นคนผิวเหลืองตามที่ฝรั่งเขาเรียกเรา แต่...เมื่ออยู่ๆ ไปกลับไม่ได้น่ากลัว แต่ประการใด

ทุกคนต่างก็เป็นมิตรที่ดีต่อกัน ยิ้มแย้มแจ่มใส ทักทายกันเป็นประจำ เจอหน้าก็เฮยไฮ...หรือฮัลโหลกันเป็นประจำ จนกระทั่งมีคณะกรรมการหมู่บ้านเกิดขึ้น หรือที่เขาเรียกกันว่า Neighborhood watch พวกเรารู้จักกันมากขึ้น เรียกได้เต็มปากเต็มคำว่า "เพื่อนบ้าน หรือ คนหมู่บ้านเดียวกัน"

คนหน้าเดิม เอ๊ย...ขอโทษ...คนหน้าใหม่ เข้ามา รับรองเจอรายงาน เพราะมีหัวหน้ากรรมการหมู่บ้านคอยมองคอยดูและแจ้งให้ลูกบ้านรู้ทุกระยะ นับว่าได้ผลพอสมควร โจรผู้ร้ายก็ลดน้อยลงจนเห็นได้ชัด

หลังจากนั้นไม่นาน...คงเป็นช่วงที่ราคาบ้านถูกปั่นขึ้นจนสูงลิ่วแล้ว ลดวบลงมาอย่างรวดเร็วเศรษฐกิจตกสะเก็ดคนตกงานกันมาก ทำให้ฝรั่งต่างรีบขาย เป็นการใหญ่ ย้ายไปอยู่ต่างรัฐบ้าง อยู่เมืองเล็กๆ ทางเหนือของแคลิฟอร์เนียบ้าง กระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง

จากนั้นไม่นาน หมู่บ้านที่เคยเป็นหมู่บ้านตัวอย่างก็ต้องสิ้นสลายลง เพราะเดี๋ยวนี้มีแต่คนใหม่ๆ ย้ายเข้ามา เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์เป็นชาวจีนหรือเอเชีย ไม่รู้เหมือนกันว่าคนเหล่านี้รวยมาจากไหนถึงได้มาซื้อบ้านแถวนี้ได้เกือบทั้งหมู่บ้าน ก็ว่าได้ คิดไปก็แปลก...

สิ่งหนึ่งที่มันส์และครบครันไม่เข้าใจก็คือ ตอนแรกคิดหนักใจเมื่อต้องมาอยู่ท่ามกลางคนขาวหรือฝรั่งตามที่ชาวบ้านเรียกกัน แต่กลับรู้สึกอบอุ่นสามารถกลมกลืนเข้ากันได้เป็นอย่างดี ผิดกับปัจจุบันนี้ ถึงแม้จะเป็นชาวเอเชียด้วยกัน หน้าตาก็จีนๆ จิตๆ รวมทั้งผมด้วย ทำไมไม่ยอมทักทายกันเลย และไม่ยอมรับรู้จักกันด้วย...

บางครั้งเราก็พยายามทักทายหรือพยายามทำตัวเป็นเพื่อนบ้านที่ดี แต่...กลับไม่ได้รับการตอบสนองเท่าที่ควร สังเกตเหมือนต่างคนต่างกระแวงซึ่งกัน

และกัน เข้าก็ออกไปทำงานเย็นมีดคำก็กลับบ้าน และแต่ละบ้านก็อยู่กันหลายคน
รถเลยจอดไม่เป็นที่เป็นทางเหมือนที่ผ่านมา

สำหรับมันส์แล้ว เขาไม่มีปัญหาใดๆทั้งสิ้น กลับคิดในทางที่ดีว่า
ตอนนี้เหมือนอยู่ในเยาวราชบ้านเรา ดีเสียอีก...ร้านอาหารจีนผุดกันขึ้นมาจาก
แทบจะเลือกไม่ทัน มีทุกอย่างที่เราเคยมีในบ้านเรา หรือบางอย่างก็มีมากกว่าเสียอีก
ร้านอาหารภัตตาคารดีๆ ที่เข้าชั้นชั้นหนึ่งก็มีให้เห็นและลองชิมมาแล้ว ส่วนตลาดสด
นั้น ห้างใหญ่ๆ ของฝรั่งเจ้าถิ่นหายไปหมด เหลืออยู่เพียงหนึ่งหรือสองแห่งเท่านั้น
คิดแล้วมันก็สะดวกสบายสำหรับเราชาวเอเชียเหมือนกัน ถึงแม้จะรถติดบ้างก็ไม่
เป็นไร...บ้านเราติดยิ่งกว่านี้ เรื่องมารยาทการขับรถก็แทบไม่ต้องพูดถึง ยิ่งตอน
แย่งกันหาที่จอด ดูแล้วไม่จิตจริงๆ...บางคนกำลังรอรถถอยเพื่อจะนำรถเข้าไปจอด
อีกคันโผล่มาจากไหนไม่รู้เข้าไปเสียบเฉยเลย แถมเดินลงมาคุยโทรศัพท์ทำเป็น
ไม่รู้ไม่ชี้...เออ...สนุกดี

กลับมาเรื่องลุงแซมดีกว่า...เช้าวันนั้นมันส์ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก
เห็นลุงเปิดประตูมุ้งลวดเอาไว้ มองทะลุเข้าไปในบ้านก็เห็นทีวียังเปิดอยู่
เสียงดัง...ธรรมชาติลุงเป็นคนชอบเปิดเพลงเสียงดังมากอยู่แล้ว แม้แต่เวลาขับรถ
ออกไปไหนมาไหนด้วยตนเอง เวลากลับบ้าน เสียงเพลงร็อคยุค 60 ยังดังกระหึ่ม
ไปเพื่อชาวบ้านชาวช่องด้วย เออ...ลุงแกก็มีความสุขของแก มันส์ก็ได้แต่ดีใจเป็นสุข
ที่เห็นลุงยังแข็งแรงไปไหนมาไหนได้ด้วยตนเอง ถึงแม้จะเก๋าสิบกว่าแล้วก็ยังขับรถ
เองได้

ความจริงลุงแซมเป็นบ้านสุดท้ายในหมู่บ้านที่ไม่ได้ย้ายไปไหน เป็น
ชาวสเปนนิสอายุอานามก็กว่าเก้าสิบปีแล้ว แกอยู่ของแกคนเดียวมาเกือบสี่สิบปี
ที่ผ่านมา ลูกหลานไม่เคยเห็นมาเยี่ยมเยียนหรือมาฉลองคริสต์มาสอะไรสักปี

มนัสก็เกรงใจไม่อยากจะถามเรื่องส่วนตัวมากนัก ถึงแม้จะสนิทสนมกันเป็นอย่างดี เพราะเห็นหน้ากันแทบทุกวัน ลึกๆ ในใจอดเป็นห่วงตัวเองไม่ได้ว่า สักวันหนึ่งเราอาจต้องอยู่คนเดียวแบบนี้ก็ได้ใครจะไปรู้...แต่หากต้องอยู่อายุยืนยาวขนาดนี้ ขอให้สามารถช่วยตัวเองได้เหมือนลุงแซมก็จะดีไม่น้อยไม่ต้องเป็นภาระให้ใคร ด้ออก...จริงไหม ?

ตามธรรมชาติของคนไทย มักจะปลูกสวนครัวไว้รอบๆ บ้าน ไม่ว่าจะเป็นสารพัดพริก ตะไคร้ ใบมะกรูด มะนาว ใบกระเพรา กระถิน...ตลอดจนผลไม้ไทยหลายชนิด เช่น มะละกอ กัลล้วย เป็นต้น...วันดีคืนดีลุงแซมก็มากระซิบข้างรั้ว ซึ่งเป็นเพียงตะข่ายลวดกันไว้เท่านั้น สามารถมองเห็นและพูดคุยกันได้ ลุงแซมก็มักจะเข้ามาทักทายพูดคุยกันข้างรั้วเสมอๆ

"เออ...คุณมานาส... ผมเห็นคุณเด็ดโน่นเด็ดนี่ ใบโน่นใบนี้ เอาไปทำอะไร"

มนัสก็ตอบไปด้วยความยินดีที่จะแบ่งปันความรู้ให้เพื่อนบ้าน

"ที่ผมเด็ดนั้นเป็นสมุนไพร หรือ เป็นส่วนปรุงอาหารทั้งนั้น ที่เห็นแถบนี้เป็นของกินได้ เราจะได้ไม่ต้องไปซื้อให้เสียเงินเสียทอง อย่างเช่นต้นนี้เราใช้แต่ใบอย่างเดียวใส่ในต้มยำ เขาเรียกว่า ใบมะกรูด.. Lemongrass" ลุงแซมทำหน้าแปลกๆ แล้วแกล้งเรียกมนัสเข้ามาใกล้ๆ รั้ว แล้วบอกว่า

"ว่างๆ ช่วยเข้ามาในบ้านผมหน่อย แล้วช่วยดูรอบบ้านผมว่ามีอะไรที่สามารถเด็ดเอาไปกินได้บ้าง" มนัสได้แต่หัวเราะเพราะรู้ว่าลุงแกล้งล้อเล่นเท่านั้น มนัสจำได้ดี เมื่ออาทิตย์ก่อนลุงมาข้างรั้วขณะกำลังรดน้ำต้นไม้อยู่

"มานาส โอ๊ยของมะละกอลูกนี้นะ ทำไมมันใหญ่โตกว่าลูกอื่นๆ ทั้งหมด"

"จริงครับลุง แต่..รอให้มันสุกกว่านี้ได้ไหม หากเด็ดตอนนี้มันจะฝาด ผมจะเขียนป้ายไว้ ห้ามเด็ดลูกนี้ ลุงแซม จองแล้ว !"....หลังจากนั้นทุกเช้าเห็นแกยืนจ้องมองเจ้ามะละกอข้างรั้วอย่างตั้งใจ..

ลมโยย..โซยมาพร้อมกลิ่นแปลกๆ มนัสเดินรดน้ำต้นไม้เหมือนเคย พลันสายตาเหลือบไปเห็นเจ้ามะละกอมันสุกคาคันกำลังดี นึกถึงลุงแซม ขึ้นมาทันที...

เขาบรรจงเด็ดมะละกอลูกนั้นด้วยความตั้งใจเพื่อที่จะนำไปให้ลุงแซม พอเดินไปหน้าประตูบ้าน ต้องผละถอยหลังแทบไม่ทันเพราะกลิ่นเหม็นเน่าโชยเตะจมูกอย่างแรงจนรู้สึกฉุนกึก...พอตั้งสติได้พาลนึกไปถึงแมวเก็บบ่ย์สิบตัวที่ลุงเลี้ยงไว้เป็นเพื่อน อาจเป็นเพราะแมวตายในบ้านหรือเปล่าหนอ..? มนัสรีบวางเจ้ามะละกอลูกนั้นไว้หน้าประตูบ้านแล้วเดินถอยกลับ...

หลายวันต่อมา...รถหิว...ทั้งรดตำรวจ พยาบาล ดับเพลิง รถพยาบาล มากันสิบกว่าคันเสียงไซเรนดังสนั่นหวั่นไหว แสงไฟวับวาบไปทั่วหมู่บ้าน...

ร่างของลุงแซมห่อไว้ด้วยถุงพลาสติกสีฟ้าเข้ม ถูกเข็นออกมาจากบ้าน...ลุงนอนหลับไปหลายวันแล้ว...แมวทะกินเสียจนละไปเกือบทั้งตัว...!!

มะละกอลูกนี้...ของลุง...?

**“ทำวันนี้ให้ดีที่สุด
เพราะพรุ่งนี้อาจจะไม่มีอีกเลย”**

ชีวิตคนเราไม่มีอะไรแน่นอน ทั้งความคิด ความหวัง ความฝัน ก็อาจไม่เป็นจริงเสมอไป วันเวลาก็เช่นเดียวกัน เราไม่สามารถกำหนดได้ว่าชีวิตจะดำเนินไปได้อีกกี่วัน พรุ่งนี้อาจจะไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกแล้วก็เป็นได้ สิ่งหนึ่งที่คนเราทุกคนต้องการ นั่นคือ สันติสุขที่แท้จริงของชีวิต เพราะเราไม่รู้ว่าอนาคตข้างหน้าจะเป็นอย่างไร พรุ่งนี้เราจะยังตื่นขึ้นมาอีกหรือไม่ เราจึงต้องอยู่กับปัจจุบันและทำทุก ๆ วันให้ดีที่สุด ให้ทุก ๆ วันเป็นวันที่เรามีแต่ความชื่นชมยินดี

คำกล่าวที่ว่า “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” จากพระธรรมมัทธวิบทที่ 22 ข้อที่ 39 ผุดขึ้นมาในจิตใจขณะที่อ่านบทความนี้ ให้เราเห็นถึงความรักของมนุษย์ที่มีสิ่งดี ๆ ให้แก่กัน ดังเช่นชีวิตของมนัสกับลุงแซม ที่มีรั้วบ้านติดกัน ลุงแซมเฝ้าระมัดระวังของมนัสทุกวัน รอว่าเมื่อไหร่จะสุก แต่แล้วเมื่อมะละกอสุกลุงแซม

ก็จากไปเสียแล้ว ทั้งที่มันเองก็ตั้งใจที่จะนำไปให้ลุงแซม และบรรจงหีบห่ออย่างดี ถ้าเราเป็นมันส์ เราจะไม่เสียใจเลย เพราะเมื่อลุงแซมมีชีวิตอยู่ เขาได้แสดงความรัก แก่ลุงแซม

ให้เราคิดถึงคนที่อยู่ใกล้ตัวเรา เช่นพ่อแม่ พี่น้องญาติสนิทมิตรสหาย เราได้กระทำแก่พวกเขาด้วยความรักหรือไม่ ไม่มีอะไรสายเกินไปในการทำสิ่งดีงาม ให้เราทำวันนี้ให้ดีที่สุด ไม่เพียงแต่ตัวเราแต่กับคนรอบข้างเราด้วย แล้วเราจะไม่เสียใจเลยที่อยู่ๆ คนใดคนหนึ่งต้องจากไปกะทันหันเหมือนลุงแซม...

24 ยี่...กับสัญญาใจ

ดีใจอย่างมากที่ได้พบปะแฟนพันธุ์แท้หลายท่านเมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมา ถึงแม้ส่วนมากจะเป็นผู้สูงอายุก็ตาม เหมือนหยดน้ำใสสะอาดหวานชื่นใจปานน้ำทิพย์จากสวรรค์ที่หยดใส่หัวใจที่เกือบ จะเหือดแห้ง... ไม่มีอะไรจะทำให้กำลังใจแก่คนเขียนหนังสือได้ดีกว่านี้อีกแล้ว...

การได้พูดคุยกับผู้สูงวัยนั้น เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างมาก เพราะเหมือนกับเรากำลังพูดคุยกับแหล่งความรู้ ปัญญาจากประสบการณ์จริงของชีวิต เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์

ติดกับคนพันธุ์ใหม่พวกมนุษย์กัมหน้า ทั้งหลายในสมัยนี้ที่มักไม่ยอมพูด ไม่ยอมคุย เอาแต่กัมหน้ากัมตาฝ้าดู คอยกดเจ้ามือถือ เฟซบุ๊ก หรืออะไรต่อมิอะไร ยุ่งไปหมด ดูๆ ไปก็ที่น่าเวทนามากเหมือนคนติดเกมส์หรือเสพติดเทคโนโลยีใหม่ๆ จนไม่สามารถมีความสัมพันธ์แบบปกติกับคนอื่นเหมือนที่ผ่านๆ มาในอดีต

การเรียนรู้ตามทันเทคโนโลยีใหม่ๆ นั้นเป็นเรื่องที่ดีหากใช้ให้เป็น ประโยชน์ สะดวกสบายกว่าหลายสมัยที่ผ่านมา แต่หากมันแต่หมกมุ่นมากเกินไป ก็ทำให้เกิดผลเสียได้เหมือนกัน มันแต่เล่นเกมส์หรือติดจนงอมแงม ลืมแม้กระทั่ง คนที่อยู่เคียงข้าง หรือรอบๆ วันในครอบครัว จนเกิดปัญญาตามมาดังเป็นข่าว ในสื่อต่างๆ ทุกวันนี้ ...

เมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมาเอง สื่อนอกตีข่าว เด็กหญิงวัย 13 ปีชาวอินเดีย ตัดสินใจทำร้ายตัวเองถึงเสียชีวิต สาเหตุจากถูกคุณแม่ห้ามเล่นเฟซบุ๊ก แลให้ลบบัญชี ออกอีกด้วย โทษฐานหมกมุ่นกับการแชทกับเพื่อนๆ ในสังคมออนไลน์มากเกินไป จนไม่สนใจทำอะไรอื่น...

คุณยาย พุ่ม วัย 98 ปี รูปร่างบอบบางสมส่วน สุขภาพยังดี สามารถ เดินเหินได้เองถึงแม้จะช้าหน่อย ความจำยังใช้ได้ดี เล่าให้ฟังว่า มีเพื่อนอยู่คนหนึ่งชื่อ

ยี เดินทางมาจากประเทศจีนในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ตั้งแต่อายุเพียงหกเจ็ดขวบพร้อมแม่ ส่วนพ่อนั้นถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารในระยะนั้น ต้องรอนแรมมาบนเรือใบโดยสารพร้อมกับผู้โดยสาร ผู้ใหญ่และเด็กจำนวนมาก

ระหว่างทางโดนพายุฝนถล่มจนเรือเกือบล่มหลายต่อหลายครั้ง จนไม่รู้ ว่าเรือกำลังลอยล้าอยู่ในประเทศใด เพื่อความอยู่รอดได้กึ่งสั่งลูกเรือ ที่เป็นผู้ใหญ่ เอาของหนักๆ โยนทิ้งทะเล บอกว่าเพื่อให้เรือมันเบาลงจะได้ไม่จมน้ำ ได้คลื่นยักษ์ ให้มันล่องลอยต่อไปได้

น่ากลัวมาก ไหนจะต้องคอยระวังพวกทหารญี่ปุ่น หากพบเจอคงไม่รอดเหมือนกัน อีกใจก็หวั่นไหวต่อคลื่นลมทะเลที่ถาโถมเข้าใส่ เรียกว่า ไม่น่าเชื่อว่าจะรอดตายมาได้ยังไง

เสียงหวีดร้องด้วยความกลัว ตะโกนเสียงดังของผู้โดยสารราวกับแผ่นดินไหว ทำให้ผู้คนบนเรือเกือบจะเป็นบ้าเพราะทุกสิ่งที่เกิดขึ้นมันรุนแรงเกินคาด แม้แต่ ได้กั๋งเรือก็ต้องทำงานหนักเป็นพิเศษ พร้อมเสียงตะโกน สั่งคนโน้น คนนี้ยุ่งไปหมด

ส่วนฝ่ายผู้ช่วยในเรือหลายคนต้องทำงานหนักเป็นพิเศษ บางรายโดนกระแสน้ำคลื่นยักษ์ซัดเซไปเซมาเกือบตกลงในทะเลหลายครั้ง เป็นที่เสียใจอย่างยิ่ง พอคลื่นลมสงบได้กั๋งบอกว่า

"ยังไม่รู้ว่าพวกเรากำลังอยู่ในเขตน่านน้ำของประเทศใด"

พวกลูกเรือได้ยืนต่างก็ตื่นตระหนกกันใหญ่ กลัวทหารญี่ปุ่นก็กลัว แถมยังไม่รู้ว่าขณะนั้นอยู่ที่ไหนอีก โอ๊ย...มันอะไรกันขนาดนั้น !

ในไม่ช้า...น้ำดื่มก็หมด ที่นี่ยุ่งกันใหญ่ ได้กั๋งสั่งให้ทุกคนปัสสาวะใส่ถัง ตอนแรกก็ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องปัสสาวะใส่ถัง พอมารู้ทีหลัง โอ๊ย...เป็นลมดีกว่า เพราะเขาจะเก็บไว้ให้ดื่มกินแทนน้ำ

"แหม...คิดถึงแล้วจะเป็นบ้าตาย..."

ส่วน จงโพ (พอครว) บอกว่าต่อไปนี่จนกว่าจะถึงฝั่ง เราไม่มีอะไรกินแล้ว อาหารเหลือน้อยเต็มที ต้องกินปลาตากแดด ปลาแห้งอย่างเดียว ประทังชีวิต ลองหลับตาคิดดูสิมันจะขนาดไหน กินปลาแห้งกับน้ำจืดๆ แบบนั้น !....

ยาย แสง นั่งฟังอยู่ใกล้ๆ แทรกขึ้น

"แล้ว...เรื่อล่อยอยู่ในมหาสมุทรนานไหม?"

ยายพุ่มเล่าต่อ "เห็นเขาบอกว่า หลายเดือนเหมือนกัน ความจริงไม่รู้
หรือกว่ากี่เดือน เท่าที่เขารู้สึกมันเหมือนตลอดชีวิตเลย นานเหลือเกิน...เห็นแต่น้ำ
กับฟ้าเท่านั้น"

**และแล้ว...ในที่สุดก็มาถึงเมืองไทย เข้ามาถึงท่าเรือกรุงเทพฯ
ตรงแถวๆ ยานนาวา บางรักนั่นพอดี แต่...ช่วยอีกแล้ว พอขึ้นฝั่งได้นึกว่ารอดตาย
แล้วดีใจกันใหญ่ ที่ไหนได้โดนเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองกวาดเอาไปเข้าตาราง
อีก แม้แต่เด็กๆ อย่างเราก็ต้องเข้าไปด้วย**

ที่นี่ต้องรอคนมารับรอง คนที่มีญาติพี่น้องก็เร็วหน่อยมารับรองแล้วก็
ออกไปได้ ส่วนไอ้ยี้กับแม่เนื่องจากไม่มีญาติพี่น้องอยู่ในเมืองไทยเลย ต้องให้เพื่อน
ของญาติอีกทีมารับรอง กว่าจะออก มาได้ เสียเวลาไปหลายวัน สูดอากาศหายใจ
ในกรุงเทพฯ ได้เต็มปอดเสียที

เนื่องจากบอบช้ำอย่างมากมาจากการรอนแรมในทะเลมหาสมุทร
มาหลายเดือน ทำให้แม่ต้องล้มเจ็บลงกะทันหัน ต้องนอนชมอยู่กับที่พักชั่วคราว
ของเพื่อนของญาติ

เรื่องไปหาหมอไปโรงพยาบาลนั้นเลิกพูดถึงเลย เพราะเราไม่มีเงินติดตัว
มามากมายเหมือนคนอื่น อีกอย่างก็ไปไหนไม่ถูกนอกจากแถวบางรักและเยาวราช
เท่านั้น ดังนั้นด้วยการไถ่ถามคนแถวนั้น จึงได้หาแต่หมอมะ (หมอจีน) แถวนั้น
เอายาแผนโบราณมาต้มด้วยหม้อดินปั้นให้เหลือน้ำเพียงครึ่งถ้วยน้ำเท่านั้น
แล้วให้แม่กิน

กินหลายสิบครั้ง แม่ก็ค่อยๆ ดีขึ้น แต่ไม่ได้หายขาด แม่ยังอ่อนแอ แต่อดทนมาก แม่ยังไม่แข็งแรงก็ได้ความรู้จากเพื่อนบ้านว่ามีสวนฝรั่งอยู่แถว ตรอกจันทร์....

ดังนั้นแม่ก็เลยไปรับฝรั่งจากสวนในตรอกจันทร์มาวางขายตามริมทางเดิน ครั้งแรกก็แถวๆ บางรักก่อน พอขายได้บ้างแม่ก็ดีใจ เพราะนั่นหมายถึงค่าเช่าหรืออาหารสำหรับเราสองคนในแต่ละวัน ขายผลไม้ฝรั่งอยู่พักใหญ่ๆ แม่ก็ไปรับผลไม้ชนิดอื่นมาเพิ่มเติม เช่น พริกส้ม ลูกเงาะ เป็นต้น

...หลายปีผ่านไป ไอ้ยี่โตเป็นสาวเกือบยี่สิบแล้ว เลยแบ่งส่วนหนึ่งไปตั้งขายอีกที่หนึ่งเพื่อจะมีรายได้เพิ่มขึ้น ด้วยความขยันถึงแม้จะไม่ได้เรียนหนังสือแต่ก็สามารถทำหามากินค้าขายได้ ทำให้มีรายได้พอเพียงสำหรับดำรงชีพอยู่ได้อย่างไม่ขัดสนแต่ประการใด

มีอยู่วันหนึ่ง ไอ้ยี่มันกำลังยืนขายฝรั่งอยู่ก็มีลูกค้ายืนอออยู่หลายคน ส่วนมากก็เป็นหนุ่มๆ ที่มาขายขนมจีบนั่นแหละ จนทำให้ยี่ถึงกับเกิดอาการเขินเลยถูกมิดเฉาะฝรั่งเข้าที่ฝ่ามือ คือเวลาคนซื้อต้องเฉาะให้เป็นซี่ๆ แล้วใส่ถุงกระดาษให้ต้องไปเย็บถึงเกือบสิบเข็ม

หลังจากวันนั้นยี่และแม่ก็เปลี่ยนอาชีพไปเรื่อยๆ อะไรที่คิดว่าได้ก็คว้าไว้ก่อนไม่ว่าจะเป็นการเดินสายขายอาหารตักตามงานวัดหรืองานจิวตามสถานที่ต่างๆ แม้แต่ต่างจังหวัดก็ไป และไม่นานนักสองแม่ลูกก็สามารถเก็บเงินสดซื้อห้องแถวได้ห้องหนึ่งและท้ายสุดก่อนแม่จะเสียชีวิตได้กลายมาเป็นคนรับเดินโพลห่วยใต้ดินทำให้ร่ำรวยขึ้นอย่างรวดเร็ว...

...เพื่อให้สิ้นเข้า เรื่องของยีนนั้นมีมากมาย...ยี้ก็รับงานแทนแม่เรื่อยมา วันหนึ่งไปรับหอยแถวโรงน้ำชาเขาวราชได้รับเด็กชายคนหนึ่งซึ่งแม่ทำงานในโรงน้ำชามาเป็นลูกบุญธรรม ยี้ตั้งชื่อให้ว่า ตี๋ จนแล้วจนรอดยี้ก็ไม่แต่งงานสักที เพราะมัวแต่ทำหามากิน

พอสิ้นแม่ก็กลับมาทำหน้าที่แม่ให้กับตี๋อีก เวลาผ่านไปรวดเร็วมาก ตี๋เติบโตเป็นวัยรุ่นแล้ว ส่วนยี้ก็แก่เฒ่าไปตามอายุ เจ้าตี๋เป็นเด็กเกเร ยิ่งมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมของนักพนันนักเล่นหอยใต้ดิน เลยกลายเป็นเด็กไม่เอาไหน

ไ้ตอนหลังสุดมันติดการพนัน เล่นบอล เล่นไพ่ตามบ่อนเถื่อนต่างๆ จนบางครั้งไม่มีตังค์ก็มาขอแม่ยี้ เวลาไม่มีจะให้มันถึงกับทำร้ายเอา...

เวรกรรมจริงๆ เจ้าตี๋มันก็รู้ มันไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของยี้ มันก็ยิ่งกวนประสาทใหญ่ วันหนึ่งๆ ก็เอาแต่เล่นการพนัน ติดจนอมแถม เวลาต้องการเงินก็มาขอยี้ทุกที เป็นแบบนี้มานานมาก จนยี้มันทนแทบไม่ไหว ไล่มันออกจากบ้าน มันก็ไม่ยอมไป มันก็ตามตอแยกับยี้อยู่เรื่อยไป

ความจริงเจ้ายี้มันทำมาหากินหลายอย่างด้วยกัน จนมีเงินเก็บมากมาย พอสมควร แต่มันไม่ยอมให้เจ้าตี๋ เพราะรู้ว่าถ้าให้มันก็หมดอีกจนได้ การพนันไม่เคยทำให้ใครรวยและสุขสบายสักคนเดียว ด้วยเหตุนี้เจ้ายี้เลยมีเงินสดมากมาย แอบซุกซ่อนไว้ มันบอกยายว่า ไม่เคยเข้าโรงเรียน อ่านหนังสือไม่ออก ไม่อยากไปธนาคาร จะซื้ออะไรก็ใช้เงินสดหมด ด้วยเหตุนี้ตอนหลังมันก็เอาเงินมาฝากยายไว้ ทั้งหมดเกือบสองล้านบาทได้มั้ง บอกว่าถ้าหากมันตายก็เอาไปให้เจ้าตี๋ทำทุน แต่ต้องแน่ใจว่าไ้ตี๋มันเลิกเล่นการพนันร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว...

ยายพุ่มทิ้งท้ายไว้น่าคิดว่า พอมันตายข้าไม่รู้จะเอาเงินคืนมันได้อย่างไร จะให้เจ้าตี๋มันก็ยังไม่เลิกเล่นการพนัน ข้าไม่อยากจะทำผิดสัญญากับ

ไอ้ยี่เพื่อนรักของยาย ในที่สุดไม่รู้จะทำอย่างไรดี นาที่สุดท้ายตอนมันตาย
ไปร่วมงานฝังศพของไอ้ยี่ ยายก็ไม่อยากเป็นหนี้ใคร ไม่อยากผิดสัญญากับใคร
โดยเฉพาะกับเพื่อนรักยิ่งของยายคนนี้ สงสารมันจริงๆ เลยตัดสินใจ

"เขียนเช็คสองล้านใส่ไว้ในหลุมฝังพร้อมกับศพของมัน...ให้ไป
เบิกเอง..."

อี... กับสัญญาใจ

“ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ...”

หลายต่อหลายท่านคงจะได้ยิน “ความรักแบบไม่มีเงื่อนไข” เป็นความรักที่พร้อมที่จะให้อภัย อดทนต่อกัน มีสันติสุข เชื่อในส่วนดีของกันและกัน เป็นความรักที่รักได้แม้แต่ผู้ที่เกลียดเราหรือเป็นศัตรูกับเรา แม้ไฉ่ตีจะไม่ไ่ช่ลูกแท้ๆ ของนางยี้ และต่อมาได้มีพฤติกรรมไม่ดีทำให้นางยี้เสียใจ แต่นางยี้ก็รักและหวังดีที่จะให้ไฉ่ตีมีอนาคตที่ดี มิฉะนั้นคงไม่เก็บออมเงินไว้ และฝากให้ยายพุ่มช่วยเก็บรักษาไว้ให้ไฉ่ตีทำทุนหลังจากนางยี้ตาย

เรื่องของนางยี้กับไฉ่ตี ทำให้เรานึกถึงคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ซึ่งการรักคนที่น่ารัก ที่ปรารถนาดี กระทำดีกับเรานั้นเป็นเรื่องง่ายที่จะรัก แต่ทำอย่างไรที่เราจะรักคนที่ไม่น่ารัก คนที่คอยคิดชั่วจะทำร้ายเราอยู่ตลอดเวลา ไม่ถ่วงน้ำหนักสำหรับมนุษย์คนบาปอย่างพวกเราที่มีข้อจำกัด มีเงื่อนไขในการดำเนินชีวิตจะทำได้ แต่ก็ไม่ยากเกินไปเช่นกันที่เราจะทำได้ ถ้าเราสามารถข้ามผ่าน จิตใจของความโกรธเคือง ให้เป็นจิตใจที่เต็มล้นไปด้วยการให้อภัย ไม่เพียงแต่ชนะใจผู้อื่นแต่ที่สำคัญ ชนะใจตนเองที่จะกระทำใน

สิ่งที่ดี สิ่งที่เป็นพระพรกับชีวิต และผู้คนรอบข้าง แม้จะต้องใช้ความอดทน อดกลั้น
มาน้อยแค่ไหน แต่ก็เชื่อว่า ผลสะท้อนที่กลับมายังตัวเรานั้น ต้องเป็นผล
แห่งความดีงามอย่างแน่นอน

“ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่โอ้อวด
ไม่โอวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบค้าย ไม่คิดเห็นแก่ตนฝ่ายเดียว ไม่จู้จี้
ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพาศผิด แต่ชื่นชมยินดี
เมื่อประพาศชอบ ความรักทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของผู้อื่น และเชื่อ
ในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง”
(พระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 13 ข้อ 4-7)

25 วัฒนธรรม...เดียวดาย

ลมหนาวพัดมากระทบผิวจนรู้สึกขนลุกซู่ กลิ่นดอกไม้หน้าหนาว
ส่งกลิ่นโชยจนรู้สึกคุ้นจมูกทำให้ป่าสมรถึงกับจามเสียงดัง รีบถอยกลับ
เข้ามาภายในบ้านที่เปิดเครื่องทำความร้อนทิ้งไว้ตลอดวันและคืน...

บรรยากาศ และความเหน็บหนาว ทำให้ป่าสมรรู้สึกแปลกๆ หันหน้า
ไปทางไหนก็ไม่มีใครอยู่บ้านสักคน ทั้งๆ ที่บ้านออกใหญ่โต มีห้องนอนห้าห้อง....

สมร หรือ ป่าสมรในยามนี้ หวนคิดถึงครอบครัวอยู่สหรัฐอเมริกาเมื่อนาน
มาแล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่เธอตั้งใจและภูมิใจอย่างยิ่งก็คือ ครอบครัวเราได้ปลูกฝัง

วัฒนธรรมไทยอันดีงามแก่ๆ ของเราตั้งแต่พวกเขายังเป็นเด็กเล็กๆ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ครอบครัวของเราจะได้เป็นแบบครอบครัวไทยๆ

บางครั้งก็ไม่ง่ายในการปลูกฝังเรื่องนี้ เพราะสังคมและสิ่งแวดล้อมของเด็กๆ ภายนอกบ้าน และแม้แต่สื่อต่างๆ ที่ออกมาให้ได้พบเห็นนั้นก็ไม่ใช่เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยเลยแม้แต่หน่อย...

...ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ครอบครัวของป้าสมรที่ค่อนข้างจะอบอุ่น มีชีวิตชีวา ไม่เหงา ไม่เหมือนครอบครัวอื่นๆ ที่อยู่ในประเทศนี้ ลูกเริ่มเติบโตเป็นผู้ใหญ่คนเล็ก เกือบจบการศึกษาไฮสคูลในไม่ช้า เธอและสามีคู่ทุกข์คู่ยากรู้สึกภาคภูมิใจเสมอมา

...วันนี้เป็นวันเสาร์ซึ่งปกติทุกคน มักจะอยู่กันพร้อมหน้า แต่วันนี้แปลกกว่าวันอื่นๆ ก็คือ ไม่มีใครอยู่บ้านสักคนเดียว ทั้งๆ ที่ทุกคนก็รู้ว่าวันนี้เป็นวันที่ได้จ้างให้ช่างมาซ่อมเปลี่ยนห้องน้ำและพื้นบ้านใหม่

ด้วยสัญชาตญาณ ป้าสมรรู้สึกว่ามีคนแปลกหน้าเข้ามาทำงานในบ้าน ถึงสองคนซึ่งไม่เคยรู้จักพวกเขามาก่อน ป้ารู้สึกกลัวๆ เหมือนกัน ทำไมหนอ... ทำไมต้องอยู่บ้านหลังนี้เพียงคนเดียว เพื่อดูแล การซ่อมแซมบ้าน คนในครอบครัวไม่มีใครให้ความสนใจบ้างเลย

ทั้งๆ ป้าสมรเป็นเพียงผู้หญิงคนเดียว แต่กลับต้องมารับผิดชอบทำหน้าที่ดูแลตรงนี้ น่าจะมีคนในครอบครัวมาช่วยดูแล อย่างไรก็ตามหลังห่ามโงะเย็น พอช่างกลับพวกคนในบ้านก็ทยอยกันกลับเข้ามา

...และอีกวันหนึ่งก็เหมือนเดิมพอช่างเข้ามา คนในบ้านก็เริ่มออกไปข้างนอกเหมือนเมื่อก่อนนี้ แต่วันนี้ป้าสมรรู้สึก เปล่าเปลี่ยว หดหู่ เหงา และน้อยใจ ที่คนในบ้านปลื้มตัวออกไปหมดราวกับว่าอยู่คนเดียวในโลก ไม่มีเพื่อน ไม่มีใครให้ความสนใจ เหมือนถูกทอดทิ้ง ให้อยู่เดียวดาย

มันช่างเป็นเวลาที่เศร้าเหลือเกินจนแทบจะร้องไห้...

...วันเวลาผ่านไปไม่นานสามีกก็จากไปด้วยโรคมะเร็ง ทำให้ป้าสมรยิ่งโดดเดี่ยวมากขึ้น แต่ก็พยายามคิดในทางที่ดีไว้เสมอว่าลูกๆ คงจะเป็นเพื่อนและให้การดูแลเธอเมื่อยามแก่เฒ่ามากไปกว่านี้

วันหนึ่ง...วันที่เหมือนฟ้าผ่ากลางหัวใจ เมื่อลูกคนโตมาบอกว่า

"แม่...ผมจะต้องย้ายออกไปอยู่ใกล้ที่ทำงานแล้วละแม่"

"อ้าว...ทำไมต้องย้ายด้วย เราก็อยู่ด้วยกันก็ดีแล้วนี่ จะได้ประหยัดค่าใช้จ่ายและอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตา อบอุ่น ดีกว่า"

"แม่ไม่เข้าใจ...กว่าจะเดินทางไปทำงานต้องใช้เวลาเกือบสองชั่วโมง ผมก็ขับรถไกลเหลือเกินแถมต้องตื่นเช้ามาก"

สมรวิ่งไปสั๊กพัก โดยไม่ได้กล่าวอะไรอีกเลย ได้แต่นั่งเงียบ ปล่อยให้ลูกชายคนโตเก็บข้าวของออกจากบ้านไป โดยไม่ได้แสดงอาการอาลัยอาวรณ์ให้ลูกเห็น

...และไม่ช้า ลูกคนเล็กก็ย้ายออกจากบ้านไปอีกคน บอกว่าต้องย้ายไปอยู่ที่หอพักในมหาวิทยาลัย เพราะอยู่คนละเมือง สมรเสียใจเป็นอย่างมาก เพราะไม่เคยคิดมาก่อนว่าเรื่องจะลงเอยแบบนี้เหมือนกับครอบครัวอเมริกันทั่วไป ทั้งๆ ที่เธอได้ปลุกฝังลูกๆ มาอย่างดีในแบบไทยๆ

หลังจากได้พูดคุยกันอยู่นาน สมรก็ไม่สามารถทำอะไรได้ น้ำอูนๆ ไหลเอ่อเข้าตาไหลรินออกมาตามโหนกแก้มโดยไม่รู้ตัว...

"แม่ไม่รู้หรือว่า วัฒนธรรมที่นี่ เด็กๆ เติบโตขึ้นจะต้องออกจากบ้านไปสร้างรังเอง เพราะถือว่าโตแล้วต้องดูแลตัวเอง ขึ้นอยู่กับพ่อแม่ต่อไปต้องเสียค่าเช่า

ให้กับพ่อแม่ แม้แต่การศึกษาในมหาวิทยาลัยยังต้องหาเงินด้วยลำแข้งของตนเอง
ไม่มันจะถูกเพื่อนๆ เขาดูถูกดูแคลนเอาว่า เลี้ยงไม่รู้จักโต"

สมร รู้สึกเหมือนถูกไม้ท่อนใหญ่ฟาดลงกลางศีรษะ มึนงงไปหมด ตะโกน
เสียงดัง

"เป็นอะไรของมันไปหมดว้ย !"

จากนั้นก็หันหลังกลับไปด้วยหัวใจที่แตกสลาย ปิดประตูห้องนอนเสียง
ดัง ปัง ! ปล่อยโฮ..ร้องไห้เสียใจแทบเป็นลมทั้งยืน

"ข้าว่า ข้าเลี้ยงดูมาแบบไทยๆ ไหงพวกมึงจึงเปลี่ยนไปรวดเร็วแบบนี้
ไม่ให้ข้ามีโอกาสได้ตั้งตัว หรือมีเวลาทำใจกันบ้างเลย...!"

...บ้านที่สมรภูมิใจนักหนาว่าเป็นบ้านไทยสมบูรณ์แบบ อยู่กันอย่าง
อบอุ่น เอื้อหนุนจนเจือกัน ไม่ใช่ตัวใครตัวมันเหมือนที่นี่ ! พลังคิดรำพันในใจ....

แล้วมันเกิดอะไรขึ้น...มันเป็นความผิดของฉันหรือ? ที่พยายามยึดเยียด
ความคิดให้สามีพาลูกๆ มาเพื่อให้ได้รับการศึกษาที่นี่ และเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีกว่า
แต่...นี่มันกลับกันคนละทิศคนละทางไม่ได้เป็นไปตามที่เราเคยคาดหวังไว้เลย
สักนิดเดียว

...ป้าสมร น้อยอกน้อยใจอย่างมากที่ต้องกลับกลายมาอยู่บ้านพัก
คนชรา คิดไม่ถึงว่า ลูกๆ ของเราจะใจร้ายใจดำเห็นแก่ตัวเหลือเกิน
เมื่อเล็กๆ จนเติบโตใหญ่เราเคยรักเคยดูแลอย่างทะนุถนอมแทบจะมอบชีวิต
แก่ลูกๆ ให้ทุกคนเติบโตเป็นคนดีเป็นที่พึ่งในยามชรา

แต่สังคมปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปอย่างคาดไม่ถึง โลกยิ่งก้าวเร็วเท่าไร
ความโดดเดี่ยว อ้างว้าง สับสน ไร้ทิศทางก็ยิ่งมากทวีคูณขึ้นไม่ว่าจะอยู่ส่วนไหน
ของโลก

เราจะไปโทษใครก็ได้ ศีลธรรม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม สังคม มันเปลี่ยนแปลงไป ยิ่งนับวันคนสูงอายุจะเพิ่มมากขึ้นทุกวัน....

เข้านี้ป้าสมรลืมตาขึ้นเมื่อแสงแดดลอดช่องหน้าต่างเข้ามาแยงตา จนต้องลุกขึ้นมาจากเตียงในบ้านพักคนชราของรัฐบาลที่จัดให้ เธอรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียวในโลกจริงๆ ในยามนี้ พลังคิดในใจว่า

" ลูกๆ หายไปไหนหมด ไม่ได้มาหามาเยี่ยมมานานแสนนานแล้ว"

มันเป็นไปได้อย่างไร มันต้องมีอะไรที่ผิดเพี้ยนในสังคมเป็นแน่ ขนาดแม่คนเดียวพวกมันยังไม่เหลียวแล แล้วมันจะไปดูแลใคร... ชุมชน สังคม ประเทศชาติ ได้อย่างไร?

แต่อีกใจหนึ่งก็คิดใน *ด้านบวก* ว่า

ความจริงมันจะไปโทษใครไม่ได้ วัฒนธรรมทั้งสองแบบก็มีความดีและไม่ดีเหมือนกัน อยู่ที่คนต่างหากที่จะเลือกว่าจะอยู่แบบไหน ทำไมต้องเลือกเอา วัฒนธรรมสุดเหวี่ยง...ฉันไม่เข้าใจ

กระหายตามกันตะวันตกเป็นเหยื่อ พระเจ้าเงินตรา ! จนไม่รู้ว่สิ่งดีๆ ที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราปูทางไว้ดีแล้ว เป็นอย่างไร ?

ป้าสมรค่อยๆ ขยับกายเพื่อลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า พร้อมกับบ่นเสียงดังฟังชัดว่า

"โธ่เอ๊ย...การศึกษาสูงเท่าใด ไม่ได้ทำให้คนมีจิตใจดีไปด้วยเลย... ความรู้ท่วมหัว ปริญญามากมาย...แต่ไร้สติ และ ปัญญา !...ช่างน่าสงสัย...????"

วัฒนธรรม...เดียวดาย

“จงละความกระวนกระวาย”

ครอบครัวไทยแต่เดิมได้รับการอบรมปลูกฝังค่านิยมเรื่องความกตัญญู และการทดแทนบุญคุณ ผู้เป็นบุตรต้องเป็นฝ่ายดูแลเลี้ยงดูพ่อแม่ในยามแก่เฒ่า ซึ่งเป็นประเพณีที่ฝังงมในสังคมไทยและปฏิบัติสืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น

แต่ด้วยความต้องการที่จะเพิ่มคุณภาพชีวิตของครอบครัวตนเอง ทำให้ครอบครัวไทยหลายครอบครัวโยกย้ายถิ่นฐานไปสู่ประเทศที่เจริญกว่า หวังเพื่อว่าจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นทั้งด้านเศรษฐกิจความเป็นอยู่ และการศึกษา ของบุตรหลาน ซึ่งเป็นการก้าวกระโดดจากวัฒนธรรมหนึ่งสู่อีกวัฒนธรรมหนึ่ง ทำให้หลายครอบครัวก็ต้องพบกับความผิดหวัง ดังเรื่องราวของป้าสมร ในเรื่อง “วัฒนธรรมเดียวดาย” เพราะไปอยู่ท่ามกลางวิถีชีวิตและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

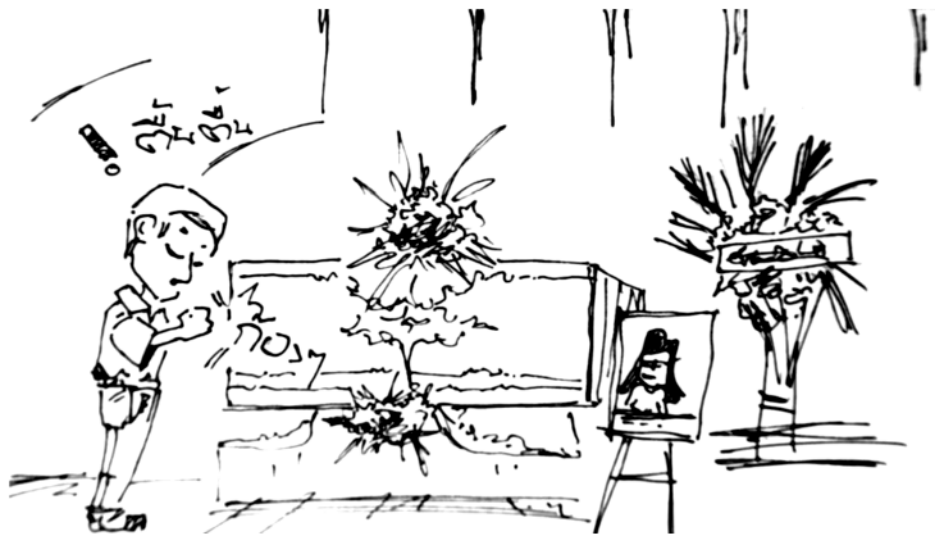
ดังนั้นจึงเป็นข้อคิดเตือนใจให้กับผู้ที่ต้องการไปใช้ชีวิตในต่างแดน ต่างวัฒนธรรมด้วยการเตรียมความพร้อมให้กับตนเอง ศึกษาวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ของผู้คนในประเทศที่ต้องการไปอาศัยอยู่ แต่แน่นอนว่าแม้จะเตรียมการดีขนาดไหน ก็ตาม ก็ย่อมมีปัญหาอยู่เพราะมันต่างวิถีชีวิตและวัฒนธรรมที่เคยอยู่ ซึ่งต้อง

ปรับตัวเองให้เข้ากับวัฒนธรรมนั้นๆ สิ่งหนึ่งที่เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงและปฏิเสธได้เลยคือความกังวลใจ ความกระวนกระวายในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน วันนี้ก็มีปัญหาประดังเข้ามามากอยู่แล้ว เมื่อคิดถึงวันพรุ่งนี้ มะรืนนี้อีก โอ้ย...ปวดหัว สงสัยจะรับไม่ไหวแน่ ทำอย่างไรเราจึงจะมีชีวิตที่มีความสุข และสันติสุขท่ามกลางปัญหา มนุษย์เรามีความจำกัดที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ในทุกเรื่อง แต่มีผู้หนึ่งที่เราสามารถมอบชีวิต มอบปัญหาไว้ให้ได้ และผู้นี้จะเป็นผู้นำพาเรา เป็นโล่กำบังให้ชีวิตเรา ให้เรามอบความกังวลไว้กับผู้นั้นไม่ว่าสถานการณ์จะเลวร้ายแค่ไหน เราจะเป็นผู้ชนะ

ขอให้เราอธิษฐานขอการทรงนำในการดำเนินชีวิตกับองค์พระเยซูคริสต์ พระเจ้าผู้ทรงเมตตาเรา ในพระธรรม 1 เปโตร บทที่ 5 ข้อที่ 7 กล่าวไว้ว่า **“จงละความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย”**

26 สวรรค์คงได้...เฮ !

เสียงเพลงร่ำวง ลอยกระทง ติดตามด้วย เขมรไทยโยค...
ราตรีประดับดาว...และลาวดวงเดือน แว่วมาตามสายลม...จริงทีนะ
นี่ก็เข้าช่วงเวลาเทศกาลฉลองอีกแล้ว...

พ่อเป็นนักดนตรีไทยเดิมที่หาตัวจับยากที่สุดในยุคนั้น เพราะท่าน
เล่นดนตรีไทยได้ทุกชิ้น ไม่ว่าจะหยิบอะไรขึ้นมาท่านเล่นได้หมด ยิ่งถ้าเป็นซอ
และระนาดจะพลิ้วหวานแจ่มเป็นพิเศษ หัวใจแทบหลุดลอยไปตามเสียงเพลง..
หากพ่อได้เจ้าเทพธิดาเต็มไซดาและน้ำแข็งด้วย (ตามคัมภีร์ของพ่อ)...พ่อจะเล่น
อย่างถวายชีวิต...มันช่างมีความสุขเหลือเกินในยามนั้น

208 ร้อยเรื่องราว...ร้อยข้อคิดเตือนใจ

เรามีวงของตัวเอง ซึ่งได้ออกแสดงตามงานต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นงานวัด งานแต่งงาน ศพ บวชงานฉลองในเทศกาลต่างๆ และอื่นๆ อีกมาก มีคิวจอยยาวเป็นหางว่าวทีเดียว สาวแก่แม่มายติดกันงอมแงม ที่บ้านจะอบอวลไปด้วยเพลงไทยเดิม มีชีวิตชีวาเหมือนอยู่บนนิมานชั้นฟ้าโน้นเลย...

นักร้องนักดนตรีหลายสิบคน มักจะมาซ้อมกันที่บ้านเป็นประจำ และสิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้เลยก็คือ สุรานารี ต่างก็มีความสุข สนุกสนานกันอย่างเต็มที่แบบไทยๆ

เวลาซ้อมก็ต้องตั้งวงเหล้า พร้อมด้วยบรรดาภรรยาของนักดนตรีและแฟนฯ ของวงด้วย ช่วงนั้นของชีวิตอาจจะพูดได้ว่าครบครันเราอาจเป็นที่อิจฉาของชาวบ้านแถวนั้นก็ได้ เพราะเส้นทางชีวิตเต็มไปด้วยงานเลี้ยงและดนตรี...

ความจริงฉันก็ชอบดนตรีไทยมากเหมือนกัน โดยเฉพาะเมื่อได้ยินเสียงเพลงบรรเลงของซอหรือระนาด จำได้อย่างแม่นยำและไม่เคยลืมตราบนานทุกวันนี้

ฉันมีพี่น้องหกคน ฉันเป็นคนพี่หกละคน ครบครัน ส่วนแม่นั้นท่านเป็นแม่บ้านเต็มตัว ไม่ได้เข้าร่วมวงดนตรีของพ่อกับเขาด้วย แต่...แม่อีกเข้าร่วมวงกับเหล่านักร้องนักดนตรีและเพื่อนบ้านเป็นประจำแทบทุกคืนเหมือนกัน แม้เป็นคนสนุกสนานไม่เคยบ่นเรื่องอะไรทั้งนั้น

งานพิเศษอีกอย่างของแม่ คือ มีหน้าที่ทำกับข้าวหรือกับแก้มให้กับวงเหล้า และวิ่งบริการลูกค้าอย่างเต็มอกเต็มใจ ยิ้มแย้มแจ่มใส จึงเป็นที่รักของทุกคนที่รู้จัก ทุกคนที่ได้ใกล้ชิดติดสนิท ฉันจำได้ดีแม่เป็นคนที่ทำอาหารได้อร่อยมาก ยิ่งพวกรักๆ กับแก้มด้วยแล้ว หาตัวจับยากทีเดียว....

แต่...น่าเสียดาย แม่มิปมด้อยอยู่อย่างหนึ่ง คือ แม่จะเป็นคนที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวอะไรกับใคร ชุมชนในหมู่บ้านมักเรียกแม่ว่า "คนบ้าจี้" และรู้จักแม่ดีทุกคน และด้วยเหตุนี้แม่เลยกลายเป็นตัวตลกประจำหมู่บ้านกว่าได้ มีเรื่องให้คนเขาล้อและทำเรื่องให้ได้หัวเราะกันถ้วนหน้า

วันหนึ่งขณะที่แม่กำลังเดินข้ามสะพานไม้ไผ่ คือ ใช้ไม้ไผ่สองสามลำ ทาบผ่านคลองแล้วมัดที่เกาะไว้หนึ่งลำ แม่ต้องก้าวเท้าด้วยความระมัดระวัง แต่ด้วยความเคยชินแม่จึงเดินได้รวดเร็ววกว่าปกติ ทันใดนั้นมีเสียงของทิดหวางตะโกนขึ้นมาด้วยเสียงอันดัง

"ตก ตก ตก !!!"

เท่านั้นเอง แม่ก็ตะโกนตาม

"ตก ตก ตก..! "

แล้วกระโดดลงไปในคลองเลย ทำให้แม่เปียกปอนไปหมด กว่าจะว่ายน้ำขึ้นมาได้เล่นเอาผ้าถุงเกือบหลุด

ทำให้เกิดเสียงหัวเราะชอบใจของคนที่อยู่รอบข้างตามมา บ้างก็ตบมือตบไม่อย่างสนุกสนานที่ได้แกล้งแม่

ยิ่งถ้าตอนแม่กำลังคิดอะไรเจี๊ยบๆ คนเดียว หากถืออะไรอยู่อย่าได้ตะโกนเป็นอันขาด แม่จะทำทันที เช่น ตะโกนบอกว่า

"เฮ้ย..งูๆๆ !!

แม่ก็จะร้อง งูๆๆๆ ไปด้วย แล้วกระโดดหยองแห่ียงๆ ร้องกรี๊ดทีเดียวเป็นที่ชอบใจของคนที่ได้แกล้งเสมอๆ จนบางที่พ่อก็โกรธเอาเหมือนกัน ที่ใครมาแกล้งแม่โดยไม่รู้จักกาลเทศะ

แปลกกว่านั้น แม่เป็นคนตกใจง่ายหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ หากทำอะไร
ตกหล่นสักอย่างแม่จะร้องตะโกนดังๆ แม่อยู่ท่ามกลางหมู่มิตรในวงเหล้า แม่กำลัง
เดินถือจานอาหารกับแก้ม้อมาให้ ไม่รู้ทำอีท่าไหน เกิดทำอาหารหล่นสักอย่าง

"ว้าย..แม่ตก...!"

เจ้าทิดหว่างรีบตอบรับ

"เก็บๆ ไว้...ให้ช้า..เร็ว เร็วๆๆ"

เท่านั้นแหละเสียงหัวเราะฮาตึงตึงไปทั่วหมู่บ้านเลย หลายคนขำกลิ้ง
ลงไปนอนกับพื้นบ้าน ส่วนสาวๆ ก็หน้าแดงเหมือนลูกมะเขือเทศ ทำท่าเขินอาย
ไปตามๆกัน

"พอแล้ว อ้ายทิด มึงชักจะทะเล่ิงมากไปแล้ว"

พ่อต่อว่าแต่ก็ยังอดขำหัวเราะด้วยไม่ได้ และไม่ได้โกรธอะไร เพราะเรา
อยู่กันแบบครอบครัวจริงๆ ชีวิตก็สนุกสนานกันไปตามแบบฉบับของชาวเรา

คืนนี้ก็เช่นเดียวกัน...

ขณะที่พ่อและนักร้องนักดนตรีและเพื่อนฝูงในหมู่บ้านกำลังก๊งกัน
อยู่กันอย่างสนุกสนาน เสียงเฮเสียงฮาดังมาก เพราะวงเพิ่งซ้อมเพลงเสร็จ

"ไอ้ แดง มึงไปซื้อเหล้าปากซอยให้ที มันหมดแล้ว"

"จำพ่อ..."

แม่อยู่ในวงเหล้าด้วย แม่รีบอาสาไปแทนจัน

"ให้แม่ไปแทนดีกว่า มันดีอยู่แล้ว"

แม่ลุกขึ้นหยิบผ้าถุงแล้วรับเงินจากพ่อ เพื่อออกไปหาซื้อ เจ้าเทพธิดา
เดิมโซดาและน้ำแข็ง

เสียงพ่อเอ่ยขึ้น

"แม่พลอยเอ็งจะไปซื้อเองเหวอ งั้นก็ฝากบอกไอ้โกด้วย ว่างๆ ให้มันมาร่วมสนุกกับเราที่นี้ด้วย อย่ามัวแต่ชี้เหนียวค้าขายอย่างเดียว"

และแล้วสิ่งที่เราคาดไม่ถึงก็เกิดขึ้น...

แม่ถูกรถชนตาย ! ที่ปากซอย...

ฉันเสียใจและเศร้าที่สุดในชีวิต หลังจากนั้น ไม่นาน พ่อก็ไปคว้าเอาแม่หม้ายลูกติดสองคนเข้ามาในบ้าน นับจากนั้นมาชีวิตและครอบครัวก็แตกสลายเป็นเสี่ยงๆ ไม่เป็นชิ้นดี

เราเริ่มมีการทะเลาะวิวาทระหว่างแม่เลี้ยงและพวกเรากันจนถึงขั้นมีการทุบตีกันตลบตบเรียกว่าแบ่งพรรค แบ่งพวกกันเลย เราสับสนกับแม่เลี้ยงและลูกของเธอสองคน ส่วนพ่อก็ได้แต่ดูดำพวกเรา จนฉันรู้สึกว่าการนี้ช่างไม่ยุติธรรมเลย โหดร้ายจริงๆ

เมื่อฉันจบ ป.6 พ่อไม่ยอมส่งให้เรียนต่อ เลยอยู่กับบ้านเฉยๆ แต่ก็ช่วยงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ และแล้ววันที่ฉันรอคอยก็มาถึง ฉันอายุครบ 17 ปี "เก็บเสื้อผ้ายัดใส่กระเป๋" ไซ้..ฉันออกจากบ้านมาหางานทำที่กรุงเทพฯ ฉันทนไม่ไหวแล้ว !

กลับมาที่งานศพของแม่ คินนั้นยังจำได้ดี ฉันและพี่น้องรวมทุกคนที่มาร่วมงานต่างเศร้าโศกไปตามๆ กัน ทำเอาวงดนตรีที่เป็นของพ่อแท้ๆ ยังเล่นไม่ออกเหมือนกัน

ทิดหว่าง เจ้าโก ตลอดจนนักร้องนักดนตรีและชาวบ้านมาร่วมงานกันอย่างคับคั่ง ต่างก็ทยอยกันเข้าไปกราบแม่ ขออภัย ขอโศกกรรมกับแม่จนถ้วนน้า

แต่...สุดท้าย ทิดหว่าง ก็อดทั้งนัยเสียใจไม่ได้

"แม่พลอยเอ๋ย สิ่งใดที่ข้าได้ล่วงเกินด้วย กาย วาจา หรือใจก็ดี ขอให้
อโหสิกรรมให้ข้าด้วย เพื่อที่จะได้เลิกแล้วต่อกัน ไม่อาฆาต จองเวร กันเนอะ ขอให้
แม่พลอยได้ขึ้นสวรรค์ พักผ่อนให้สบาย ส่วนพวกเราไม่ต้องห่วง"

ทิดหว่างหยุดสงบใจอยู่พักใหญ่ แล้วค่อยพูดเสียงค่อนข้างดัง

"เออ..แม่พลอย... ตื่น...ตื่น...ตื่น !!"

ทำให้แขกเหรื่อตกอกตกใจคิดไม่ถึงว่าทิดหว่างจะมาขู่นี้

คราวนี้ไม่มีเสียงหัวเราะ ได้ยินแต่เสียงกันดาลทิดหว่างกันขรม ทำให้ทิด
ถึงกับอายต้องหลบหน้าหลบตาออกจากหน้าศพไปอยู่ข้างหลังเพื่อน ๆ

เมื่อมองย้อนกลับไปดูชีวิตและครอบครัวของฉันทิที่ผ่านมา
ทำให้รู้สึกปลงเอามาก ๆ ทำไมเราอยู่ของเราอย่างมีความสุข สนุกสนาน
รื่นเริงกับดนตรี เสียงเพลง และเพื่อนฝูงล้อมหน้าล้อมหลัง แต่...จู่ ๆ ก็เกิด
เหตุการณ์ไม่คาดฝัน ทำให้ชีวิตทั้งชีวิตต้องพลิกผันเปลี่ยนไปชนิดหน้ามือ
เป็นหลังมือ

ดังนั้นอยากให้ทุกท่าน โปรดระลึกไว้เสมอว่า ชีวิตของเราแต่ละคน
ไม่สามารถกำหนดเองได้ ขอให้อยู่อย่างมีสติ มีความสุขในแต่ละวัน อย่าว่าแต่
พรุ่งนี้เลยที่เราไม่รู้ แม้แต่ก้าวเท้าออกจากบ้านวันนี้ เราก็ก็นึกว่าจะเกิดอะไรขึ้น ใน
แต่ละวัน จะได้กลับบ้านอย่างปลอดภัยหรือไม่...

ชีวิตของคนเรานั้นสั้นนัก..ขออย่าได้ประมาท มีสติ และ คุณภาพ
ในแต่ละวัน ความแน่นอนของชีวิต ก็คือ สิ่งที่ไม่แน่นอน นั่นเอง !!

สวรรค์คงได้เฮ

“ สันติสุขที่ให้...ไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย ”

ในโลกนี้มีความสุขมากมายที่มนุษย์แสวงหา ซึ่งความสุขของแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนมีความสุขกับการมีของที่ตนเองรัก บางคนมีความสุขกับการมีทรัพย์สินสมบัติเงินทองมากมาย บางคนมีความสุขกับงานที่ได้ทำ บางคนมีความสุขกับการมีชื่อเสียงเกียรติยศ บางคนมีความสุขที่ได้ดื่มกิน สนุกสนานสนาน เฮฮาตลกขบขัน เพลิดเพลินในเสียงหัวเราะของตนเองและผู้อื่น ฯลฯ เพราะฉะนั้นอาจสรุปสั้น ๆ ว่า ความสุขอยู่ที่ความพอใจของแต่ละคนซึ่งอาจไม่เท่ากัน ความสุขของคนหนึ่งอาจไม่ใช่ความสุขของคนหนึ่ง แต่คนมากมายต่างก็มุ่งหน้าแสวงหาสิ่งที่เรียกว่าความสุข

เรื่องราวของ “สวรรค์คงได้..เฮ” คงเป็นข้อคิดให้กับผู้ที่ต้องการแสวงหาความสุขว่า ไม่มีความสุขใดในโลกนี้ที่เป็นความสุขแท้และจีรังยั่งยืน ความสุขที่ได้รับในวันนี้อาจต้องสูญสลายไปในวันข้างหน้าได้ แล้วมนุษย์จะแสวงหาความสุขแท้จากที่ไหน แท้จริงแล้วความสุขของคนในโลกนี้แตกต่างจากความสุขแท้

ซึ่งหมายถึงความสุขที่มาจากพระเจ้าพระเจ้าผู้สร้างฟ้าและสรรพสิ่งทั้งปวง ที่เรียกว่า
สันติสุข เพราะไม่ว่าสถานการณ์ภายนอกจะดีหรือร้ายจะเป็นอย่างไร สันติสุข
ของพระเจ้ายังคงอยู่กับเราอย่างไม่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นผู้มีสันติสุขสามารถ
เปลี่ยนบรรยากาศ และสถานการณ์รอบข้างได้แม้จะเป็นเรื่องที่เลวร้ายก็ตาม
ถ้าเรามีสันติสุขเราก็อยู่ได้ทุกที่ทุกสถานการณ์

พระเยซูคริสต์ทรงตรัสถึงสันติสุขในพระธรรมยอห์น 4 : 27 ว่า “ **เรามอบ
สันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่าน
ไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย** ” ศัตรูที่ร้ายกาจ
สำหรับคนที่แสวงหาความสุขคือความกลัว กลัวว่าความสุขจะอยู่กับตนเองได้ไม่นาน
กลัวมีสิ่งที่จะมาทำลายความสุข จนบ่อยครั้งกลายเป็นความวิตกกังวล แต่สันติสุข
ที่พระเยซูคริสต์ทรงตรัสถึงนี้เป็นความสุขแท้ที่พระองค์ทรงมอบให้กับผู้ที่เชื่อ
ในพระองค์ทุกคน ให้เราเรียนรู้ความสุขจากพระองค์ อย่าได้ยึดติดสิ่งของใดๆ
ในโลกที่เปรียบเสมือนบ้านชั่วคราวของเรา

27 สุขกันไป...ร้อนใจก็เท่านั้น

สุขกันเถอะเรา เศร้าไปทำไม อย่ามัวอาลัย คิดร้อนใจไปเปล่า เกิดมาเป็นคนอดทนเถอะเรา อย่ามัวชมเชา ทุกคนเราทนมัน..โลกคือละคร...อย่าอาวรณ์เลย... เสียงเพลงสุขกันเถอะเรา...ดังกระหึ่มอย่างสนุกสนานในวงเหล้าที่จับกลุ่มของชาวบ้านในหมู่บ้านมีทั้งหญิงและชาย ช่วยกันร้องคนละคำสองคำตามแบบฉบับสุราพาไป

ไม่สนใจใครจะเดินผ่านหรือต้องรับฟังเพลงที่ประสานกันคนละทิศคนละทาง โทนเสียงก็ตามใจชอบของแต่ละคน บางคนก็ลุกขึ้นเต้นสามช่าอย่างเมามันสนุกสนานตามจังหวะตบของมือและเสียงเคาะถ้วยชามที่อยู่บนโต๊ะยาว...

เสียงชายคนหนึ่งในวงเหล้าตะโกนบอก

"ถึงอย่างไรพวกเราก็มีความสุขกันอย่างสุดเหวี่ยงเนื่องในโอกาสปีใหม่ สงกรานต์ไทย มาๆ พวกเรามาดื่มให้หายเหนื่อย อะอะไรจะเกิดก็ให้มันเกิดไปเถิด... สนุกกันดีกว่า"

เรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นเสมอๆ ในแถบนี้ จนเป็นที่ชินชาของชาวบ้านจนแทบ จะกลายเป็นเรื่องธรรมดามาก วันไหนหรืออาทิตย์ไหนไม่มีวงเหล้าถึงจะเป็นเรื่อง ผิดปกติ...

คิดไปก็แปลกดี ชาวบ้านสามารถฉลองได้ในทุกโอกาส หรือ อีกนัยหนึ่ง หาเรื่องกินเหล้าได้ทุกเทศกาล จนเข้าอันดับโลกทีเดียว

"ตามสถิติคนไทยดื่มเหล้ามากเข้าอันดับ 5 ของโลก โอ้โฮ...ทำไมมาก ขนาดนั้น และยังไม่พอเข้าอันดับที่ 3 ของเอเชียด้วย นื่องๆ ของชาวญี่ปุ่นและเกาหลี เท่านั้น"

เบียร์เป็นเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ดื่มกันมากที่สุด รองลงมาเป็นสุราขาว หรือ สุราชุมชน เช่น กระแช่ อุ น้ำตาลเมา สาโท เป็นต้น

ยิ่งในช่วงปีใหม่สงกรานต์ไทย อุบัติเหตุบนท้องถนนส่วนใหญ่ก็เกิดจากการดื่มแอลกอฮอล์ แล้วขับรถ เลยต้องมีรายการเตือนจากราชการเสมอๆ จนได้ชื่อ ว่าเดือนแห่งอันตรายบนท้องถนน

ปีที่ผ่านๆ มามีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนนเกือบ 1000 ราย บาดเจ็บไป 976 ราย และเสียชีวิต 59 ราย นี่เป็นสถิติในปี 2013"

ทองแดง หนึ่งในกลุ่มเอชชช

"โอ้ ลุงโกร่ง อย่ามัวแต่เทศนาอยู่เลย เราก็กินกันในหมู่เพื่อนฝูงของเราเอง ไม่ได้ไปขบรถขบราที่ไหน"

ลุงโกร่งเป็นผู้ที่ยืนขึ้นแจ้งตัวเลขดังกล่าว และย้ำอีกว่า

"ไม่ใช่อะไร ข้าเพียงแต่อยากให้เราารู้เท่านั้นเอง หากใครเมาหรือไม่เมา หากดื่มสุราแล้วอย่าได้ขบรถ มันอันตราย"

ทองแดง ยกแก้วขึ้นดื่มพร้อมกับพูดด้วยเสียงอันดังฟังชัดตามแบบฉบับของแก้วว่า

"เฮ้อ...เห็นไอ้หมอนั่นไหม ซื่ออะไรไม่รู้ มันพยายามจะเข้ามาร่วมวงกับเรา"

ลุงโกร่งหันไปมอง

"อ้อไอ้สมชายนั่นเอง มันอยู่ทาวเฮาส์ห้องที่สามทางขวามือก่อนเข้าซอยนี้ มันไม่กินเหล้า แต่อยากจจะรู้จักพวกเรานะ"

ทองแดงรีบพูดขึ้นด้วยเสียงค่อนข้างจะจริงจัง ดุดัน

"ไม่ได้นะ ลุงโกร่ง ใครไม่กินเหล้าห้ามเข้ามาร่วมวงกับเรา"

ตามมาด้วยอีกหลายเสียงที่เห็นพ้องกับทองแดง

"ใช่ ใช่ ใช่เลย...ลุงโกร่งอย่าให้เขามาร่วมในวงเหล้านี้เด็ดขาด"

ลุงโกร่งไม่เข้าใจว่าไอ้ทองแดงมันหมายถึงอะไร ถึงได้รังเกียจเพื่อนบ้านที่ชื่อสมชายคนนั้น ทั้งๆ ที่เขาก็เป็นคนดีมีงานทำค่อนข้างดี

"แล้วมันเรื่องอะไรกันวะ ถึงได้รังเกียจเขา"

ทองแดงลุกขึ้นอธิบายพร้อมกับทำมือทำไม้ราวกับกำลังอธิบายในสภาพ

"พวกเราเคยได้ยินปรัชญาวงในเหล้าไหม..?"

คนกินเหล้าพูดมาจากใจ คนไม่กินเหล้ามันพูดออกมาจากสมอง"

"มันเป็นอย่างไร ข้าเป็นงัวะ"

"อ้ายลุงก็ คนกินเหล้าไซ้ใหม่ คนกินเหล้าส่วนมากมีเรื่องในใจอะไร ก็พูดออกมาอย่างนั้นไม่มีรายการปิดบัง บางทีก็เผลอพูดเรื่องส่วนตัวไปบ้าง ส่วนคนไม่กินเหล้าก่อนมันจะพูดจะจาอะไรมันต้องคิดก่อนถึงจะพูด แบบนั้นมันเอาเปรียบกันนี่หว่า"

"แหม คิดมากจริงไอ้พวกนี้ แล้วมีอะไรอีก ข้าอยากรู้เหมือนกัน"

เจ้าทองแดงกล่าวเพิ่มเติม

"กติกายังมีอีกหลายอย่าง เช่น กินเหล้าด้วยกันในวง เขาห้ามพูดคุยในหลายเรื่องด้วยกัน เช่นห้ามคุยเรื่องการเมือง เรื่องเมียเพื่อน และ...และ...อะไรอีกว้า...ไ้เปี้ยก"

เปี้ยก นึกออกก่อน

"เรื่องศาสนา และ แม่ยาย..ฮา ฮา ฮา"

เสียงหัวเราะดังขึ้นพร้อมกันจนดังไปทั่วซอย

"เบาๆ หน่อยได้ไหม เมียเจ้าเปี้ยกซึ่งอยู่ทาวเฮาส์ตรงข้ามตะโกนจากหน้าต่าง"

เปี้ยก ตะโกนตอบ

"แหม...วันนี้วันปีใหม่ แกอย่าพูดมาก พวกเรากำลังสนุก เออ...มีอะไร แกลั่นเหล้าเหลืออีกไหม ช่วยยกมาให้หน่อยได้ไหม ที่ ร้าก...."

"บ้า...ให้เบาหน่อย แหม...จะให้ทำกับแกลั่นเพิ่ม แกอย่าเมามากเกินไป ไม่สบายอีก ข้าชี้เกียจไปนอนเฝ้าแก่ที่โรงพยาบาล"

"โอ้...งั้นก็ไม่ต้องก็ได้วะ เดี่ยวไปซื้อปลาหมึกปิ้งมาแทนก็ได้"

ยังไม่ทันที่ที่เจ้าเปี้ยกจะพูดอะไรต่อ

ทองแดงลุกขึ้น

"กระผมขอประพวงครับ ท่านประธาน..."

ลุงโกร่งสั่นหัว

"ไฉน...ถ้าจะบ้าการเมืองไปหน่อย"

"เปล่าบ้า ลุงโกร่งเฮีย"

ก่อนที่จะตอปากต่อคำกับเจ้าทองแดง ทันใดนั้นก็เหลือบไปเห็นสมชาย เพื่อนใหม่ที่เพิ่งย้ายมาอยู่แถวปากซอยเดินเข้ามาใกล้

"หยุดๆ พวกเรา ต้อนรับเพื่อนใหม่ก่อน"

สมชายยกมือไหว้ลุงโกร่ง ผู้อาวุโสที่สุดในกลุ่มด้วยท่าทางเป็นมิตร

"สวัสดิ์ปีใหม่ ครับ และทุกๆ คนด้วย ผมชื่อสมชายเพิ่งย้ายมาอยู่แถวนี้ ไม่นานมานี้เอง พอดีที่บ้านมีแบล็กเหลื่ออยู่ขวดหนึ่งเลยหยิบมาฝากพวกเรา"

เจ้าทองแดงทำตาโต "โ..เหล้านอกด้วย ขอบใจมากคุณสมชาย..."

ลุงโกร่ง หัวเราะชอบใจ

"ไอ้ทองแดง เอ็งนี่ยอดจริงๆ เรียกคุณสมชายเลย เจ๋งหว่า"

ลุงโกร่งเชิญสมชายเข้าร่วมวงด้วย โดยเจ้าเปี้ยกริบเทเหล้าผสม น้ำแข็งแห้งให้ด้วยอาการเอาอกเอาใจเป็นพิเศษ "ขอบใจ ผมเลิกดื่มแล้ว เมื่อก่อนก็เล่นหนักเหมือนกัน"

ลุงโกร่ง ถามด้วยความอยากรู้ "ทำไมถึงได้เลิกละ มีสาเหตุอะไรหรือ หรือว่าไม่สบาย สุขภาพไม่ดี" "เปล่าดอกลุง ความจริงผมมีเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเคยร่วมก๊งกันมาตั้งแต่เริ่มแตกเนื้อหนุ่มนี้แหละกินกันจนมีเรื่อง ไอ้เพื่อนคนนี้นั่นชื่อตั๋ย

มันกินที่ไรต้องมาไปข้างหนึ่ง มันดื่มเพียวๆ ตบด้วยน้ำเปล่า ต้องกินจนคอพับ
หลับไปคาโต๊ะนั่นแหละถึงได้หยุดมันได้ !

จากนั้นไม่นาน เราก็ห่างเหินกันไปสักพัก วันหนึ่งมันโทรมาหา บอกว่า
มันกำลังจะตายอยู่แล้ว คิดถึงขอฝากลูกเมียด้วย ผมก็คิดว่ามันพูดเล่น ถามมัน
เป็นอะไรมันก็ไม่บอก จากนั้นไม่นานมันก็ตายไปจริงๆ เพราะโรคตับแข็ง

อีกอย่างตอนที่ใกล้เลิกดื่มนั้น วันหนึ่งผมนั่งดื่มอยู่แถวถนนรัชโยธินหลัง
พัฒนพงษ์ดื่มไปร้องเพลงไปกับสาวๆ ในบาร์ญี่ปุ่น กว่าจะเลิกก็ดึกมากแล้ว จะกลับ
บ้าน เจ้าคนขับรถของผมมันไปไหนของมันก็ไม่รู้ ถามคนขับรถคันอื่นๆ บอกว่า
มันคงแอบไปเล่นไพ่อยู่ด้านในที่จอดรถ

ด้วยความโมโหเลยเอากุญแจขับรถเองกลับบ้าน เชื้อใหม่จากสีลม
ไปบ้านอยู่แถวบางเขน พอขึ้นรถได้ก็ขับไปเรื่อยๆ โดยไม่ได้มีอุบัติเหตุใดๆ เลย
แต่...แล้ว...จู่ๆ ก็เจอด่านตำรวจมาตรวจรถ ถามว่า "จะไปไหน ในรถมีอะไรผิด
กฎหมายหรือเปล่า"

ตำรวจถามว่าบ้านอยู่ไหน ผมบอกว่า "อยู่บางเขน" ตำรวจหัวเราะ
"นี่มันใกล้อยุธยาแล้ว บางเขนไปทางโน้น มันไปคนละทิศ...ผมนี่แทบหายใจ
ต้องหันรถกลับ ตั้งแต่นั้นมาก็เลยเลิกดื่มเด็ดขาด ...

ลุงโกร่งฟังด้วยความสนใจ "เฮ้อ...เมาเหล้าก็แบบนี้แหละมันอันตราย
หากให้เหล้ามันกินเรา แต่...ก็ยังดีกว่าไอ้พวกเมาอีกจำพวกหนึ่งที่คนโบราณสอน
เป็นสำนวนไทยไว้ว่า...

"เมาตัวลืมหาย เมากายลืมแก่" ???

สุขกันไป... ร้อนใจก็เท่านั้น

“ให้เราใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง ...”

สังคมปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการดื่ม (แอลกอฮอล์) ของคนไทย เปลี่ยนไปมาก แต่ก่อนผู้ดื่มส่วนใหญ่เราจะมองไปที่ผู้ชาย แต่ปัจจุบันนี้ผู้หญิง ก็ดื่มมากเช่นกัน แนนอนส่งผลต่อสุขภาพทำให้ร่างกายอ่อนแอ โรคภัยไข้เจ็บตามมา หลายต่อหลายคนที่มีชีวิตครอบครัวที่ดี การงานที่ดี ก็จบชีวิตลงด้วยความตาย ก่อนที่ควรจะเป็น ให้เราขอบคุณค่าแบ่งปันดีๆ จากไอ้ทองแดงหรือสมชาย ซึ่งเคยมีชีวิตที่ดีแต่เหล้า แต่กลับตัวกลับใจเมื่อเห็นประสบการณ์ความตายของเพื่อนรัก อีกทั้งประสบการณ์ตรงจากตัวเองที่สูญเสียสติ การบังคับตนเองเมื่อเหล้าเข้าปาก

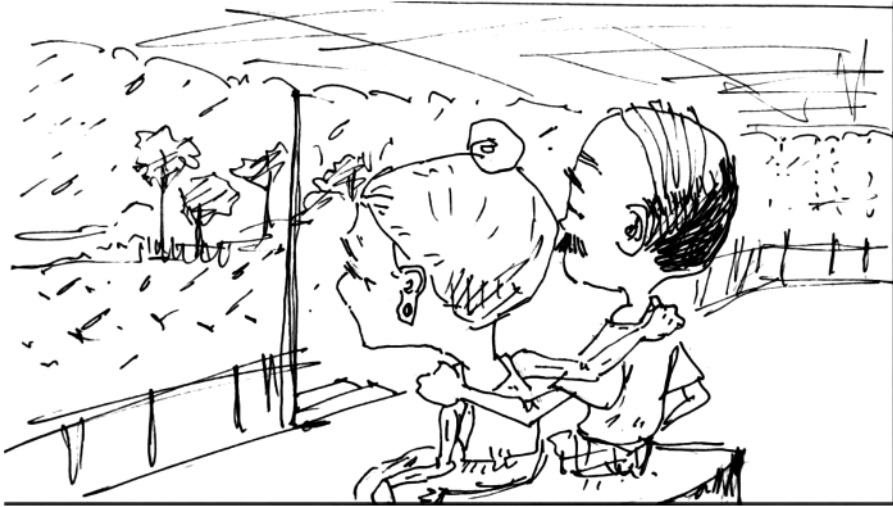
อย่าให้ความทุกข์ ความผิดหวังของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ ด้านเศรษฐกิจที่รัดตัว ความทุกข์ปัญหาครอบครัว คนรักและอื่นๆ มาทำให้เรามีชีวิต ที่ตกเป็นทาสของแอลกอฮอล์ อย่าให้เราใช้แอลกอฮอล์เป็นเครื่องมือหรือ วัฒนธรรมในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในทุกเวลา ทุกโอกาส เพราะนั้น

หมายถึงเมื่อเราขาดแอลกอฮอล์ไม่ได้ ปัญหาจะตามมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาจะเกิดขึ้นกับผู้ที่ไม่รู้จักรักการดื่มอย่างพอประมาณ

ในพระธรรมทิตัส บทที่ 2 ข้อที่ 2 ได้เตือนสติเราว่า **“ให้เราใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง และให้เราดูแลเอาใจใส่ต่อร่างกายของตนเอง... เพื่อจะได้มีชีวิตที่ยืนยาว...”** ความเหงา ความเศร้า ความทุกข์อยู่คู่กับมนุษย์ อย่าให้แอลกอฮอล์เป็นตัวเลือกของการเป็นที่พึ่งทางใจ แต่ยังมีตัวเลือกอีกรูปแบบหนึ่ง คือ การอธิษฐานขอองค์พระเยซูคริสต์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด พระเจ้าแห่งความรัก พระเจ้าที่ทรงเป็นที่ปรึกษาอัศจรรย์ให้กับชีวิตของเรา พระองค์จะทรงช่วยเหลือและปลดปล่อยปัญหา ความทุกข์ให้ผู้ที่เชื่อและวางใจในพระองค์

28 ฝนตก...ดอกโรย

ดอกสีขาวโพลนเกือบเต็มต้นของแบริคอปปีนี่ต้องร่วงหล่นไปก่อนเวลา
เมื่อเจอฝนตกลงมาอย่างหนักติดต่อกันหลายวัน ก่อนหน้านั้นมันช่างดูสง่างาม
สวยซึ่ง ยืนยง ทำท่าย แข็งแกร่ง...

ดอกขาวสีสวยแซมแดงตรงกลางมักจะบานสะพรั่งปลายฤดูหนาวเข้า
สู่สปริงทุกปี ให้เราได้ชื่นชมความสวยงาม ทำท่าย นิ่ง มั่นคง อดทน แดดลม
อย่างทรง แต่เสียดาย เจ้าฝนมาทำให้มันกลับกลายกลับหล่น ร่วง ไม่เป็นท่า...

ฟาง ยืนมองกลีบดอกเกสรที่หล่นเกลื่อนกลาดตามพื้นโดยรอบต้น
แบริคอปปีด้วยใจนึกเสียดายหนักหนา แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่า เมื่อดอกมันร่วงไม่เข้า
ก็จะกลับกลายเติบโตเป็นผลไม้ให้ได้ทานกันอีกเหมือนทุกปีที่ผ่านมา...ผู้หลักผู้ใหญ่
เคยบอกไว้ว่า

หากดอกไม้ร่วงโรย เราก็จะไม่ได้มีผลไม้ทานตามมาที่หลัง หรือว่า ถ้าเมล็ดไม่เนาเปื้อยไปในดินก็จะไม่เกิดต้นใหม่มีชีวิตขึ้นมาแทน !

ก่อนที่จะพางจะปล่อยจิตใจล่องลอยไปไกลกว่านั้น ภาพดอกมะปรางที่เคยบานสะพรั่งในรั้วบ้านของพ่อแม่ในบ้านเกิดเมืองนอนผุดขึ้นมาในความทรงจำอีกครั้ง...

เธอเติบโตมาในครอบครัวที่ร่ำรวย เป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อแม่ที่ถูกเอาเอาอกเอาใจจากคนรอบข้างอย่างกับไขในหิน แต่...เท่าที่จำได้พ่อแม่มักจะมีงานยุ่งทั้งวันและคืน ดังนั้นจะมีใครเล่า

นอกจากแม่บ้านหรืออยู่ในความดูแลของคนใช้ในบ้าน แม้แต่นอนกับแม่บ้านด้วย แทนที่จะนอนกับแม่หรือห้องส่วนตัว...ไปโรงเรียนตั้งแต่เด็กก็จะมีคนขับรถไปรับไปส่งเป็นประจำทุกวัน มีเพียงบางวันเท่านั้นที่แม่ไปส่งแล้วเลยไปทำธุระอย่างอื่นหากไปทางเดียวกันหรือแม่ต้องการใช้รถในวันนั้น ทั้งๆ ที่บ้านมีรถหลายคันมีคนขับรถถึงสองคนก็ตาม...

พอโตขึ้นพอรู้เรื่องก็กลับรู้สึกโดดเดี่ยว เหงา ทั้งๆ ที่มีทุกอย่างที่ต้องการ หรือ อาจจะมีมากกว่าเด็กๆ อีกมากมาย

เข้านี้ก่อนที่พ่อและแม่จะออกจากบ้านแต่เช้าเหมือนที่ผ่านมา

"แม่จะไปไหนวันนี้ ไหนสัญญาว่าจะไปกับหนูไง"

แม่หันมาตะโกนก่อนให้คนขับรถรีบขับออกไปจากบ้าน

ฉันรีบบอกแม่อีกครั้ง

"วันนี้วันแม่ คุณครูเขาอยากให้แม่ไปด้วย เพื่อมอบดอกไม้ให้แม่ที่ห้องประชุม" แม่ทำถ้าครุ่นคิด

"ให้แม่ชูปะแทนได้ไหม วันนี้ยุ่งมาก ติดประชุมหลายงานทีเดียว หรือลองถามพ่อดูว่า เขามีเวลาว่างไหม ให้พ่อไปแทน?"

ฉันรู้สึกเจ็บปวดมากในเวลานั้น แม่ชูปะเป็นเพียงแม่บ้านเท่านั้น จะให้ไปแทนแม่ได้ไง...

ฉันไม่เข้าใจว่าพ่อแม่ท่านจะยุ่งอะไรกันนักหนา แคไปโรงเรียนไม่กี่ชั่วโมงทำไมถึงไม่ยอมไป !...

นี่เป็นครั้งแรกที่ฟางรู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง หัวใจน้อยๆ แทบจะขาดหลุดลอย ร้องไห้ออกมาเสียงดังโดยไม่สนใจแม่ชูปะหรือใครจะปลอบขนาดไหน

"ใจเย็นๆ หนูฟาง แม่เขาคงไม่ว่างจริงๆ ไปกันเหอะคนขับรถเขาคอยไปส่งอยู่..."

"ฉันไม่ไป...ฉันเกลียดทุกคน !"

วันนั้นเป็นต้นมา ฟางจากเด็กร่าเริง เรียนเก่ง กลัปกลายเป็นคนเก็บตัว การเรียนก็แย่งจนถูกครูที่โรงเรียนบ่นว่าบ่อยๆ แต่ฟางก็ไม่สนใจ สมุดรายงานการเรียนที่ครูให้อามาให้พ่อแม่ดูก็ไม่ให้พ่อแม่...กลับแอบปลอมลายเซ็นแม่ส่งกลับให้ครูแทน เป็นต้น

เหตุการณ์คงดำเนินไปแบบเดิมๆ จนฟางเริ่มเติบโตขึ้นเป็นสาวจนได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยนานาชาติมีชื่อแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

ฟางเริ่มติดเพื่อน ไม่สนใจใยดีกับพ่อแม่อีกต่อไป มีอะไรก็ปรึกษาหารือกับเพื่อนแทน หาความรู้และประสบการณ์ชีวิตกับเพื่อนแบบสุดฤทธิ์สุดเดช เริ่มใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย เข้าสังคมเที่ยวผับชั้นสูงจนเป็นข่าวในหน้าสังคมในหนังสือพิมพ์เสมอๆ

แม้กำลังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย แต่ด้วยความเป็นลูกของผู้มีชื่อเสียง นักธุรกิจใหญ่จึงง่ายต่อการติดปีกบิน..และบินสูงขึ้นเรื่อยๆ...ติดลมบนเสียแล้วตอนนี้!

เสพติด ความฟุ่มเฟือย หูหრა เมามัน...สนุกสนาน...!

จู่ๆ เหมือนฟ้าผ่าลงมากลางแสงแดดอันแผดจ้า เมื่อเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

"ฟางๆ กลับบ้านเร็วๆ แม่เสียชีวิตแล้ว"

เสียงทุพุดด้วยเสียงอันสั้นเครือ

"เป็นไปได้ไง เมื่อวานก่อนยังเห็นแม่ดีๆ อยู่เลย"

ฟางถามด้วยเสียงปกติ ไม่มีอาการตกอกตกใจอะไร

"คุณแม่กลับมาบ้าน บอกว่าปวดหัวมาก เลยไปส่งโรงพยาบาล ไม่นานก็เสียชีวิต หมอบอกว่าเส้นเลือดในสมองแตก..."

ถึงแม้ฟางไม่ค่อยมีอะไรผูกพันกับแม่เหมือนเด็กทั่วไป แต่ด้วยความผูกพันทางสายเลือดและการตามใจของแม่มาตลอดระยะเวลาอันยาวนาน แม่เป็นนักธุรกิจยุ่งอยู่กับการทำงาน แต่แม่ก็ให้ทุกอย่างที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นรถยนต์ หรืออะไรที่อยากได้...ฟางรู้สึกเศร้าเสียใจอย่างมากที่แม่จากไป ถึงได้รู้ว่า

คนเราไม่รู้คุณค่าในสิ่งที่มี จนกว่าสิ่งนั้นจะพลัดพลาดจากไป !

...ไม่นานนักประมาณห้าหกเดือนต่อมา เหมือนสวรรค์แก้ง เรื่องเดือดร้อนต่างถาโถมเข้ามาในชีวิตแบบตั้งตัวแทบไม่ติด

พ่อตัวดีไปคว้าเมียใหม่เป็นแม่หม้ายลูกติดสองคนเข้ามาในบ้าน เรื่องนี้ทำให้ฟางโกรธพ่อกว่าถึงกับเกิดมีปากเสียงกันอย่างรุนแรง ฟางต่อว่าพ่ออย่างเสียๆ หายๆ จะด้วยความหวังพ่อหรือเพราะอะไรก็เหลือที่จะเดา จนทำให้พ่อเกิดโทสะถึงกับออกปากไล่ฟางออกจากบ้าน

"ไป...ไอ้ลูกไม่รักดี ออกจากบ้านนี้ไปเลย"

ฟางถึงกับร้องกรี๊ด...ด้วยความโกรธ

"ได้...จะไปเดี๋ยวนี้เลย เราตัดขาดพ่อลูกกันตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป"

"ดี...แล้วอย่ากลับมาให้เห็นหน้ากันอีก ข้าตายก็ไม่ต้องมาเผา ไอ้ลูกกระยำ ไม่รู้จักโต เงินก็ไม่ต้องมาเอาจากข้า ตัดขาดกันตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป...ไป..."

เท่านั้นแหละ ฟางกระแทกประตูดังโครม ขับรถออกจากบ้าน เหยียบคนเร่งเกือบจม เสี่ยงล้อบดถนนดังเอี๊ยด ลั่นไปทั่วหมู่บ้าน โดยไม่เอาอะไรติดตัวมาเลย แม้แต่เสื้อผ้าของใช้จำเป็นสักชิ้นเดียว...

ฟางผันตัวเองมาอาศัยอยู่กับเพื่อนที่อพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งใจกลางเมือง นั่นเป็นการเริ่มต้นใช้ชีวิตแบบอิสระเสรีเหมือนลูกนกที่บินออกจากรังไปสู่โลกภายนอก ต้องเผชิญกับอันตรายรอบตัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เหมือนคนอื่นๆ ในโลกนี้ ...

ฟางเพิ่งรู้ว่าชีวิตจริงนั้น เพื่อนๆ ไม่ว่าจะสนิทหรือไม่สนิทแค่ไหนต่างก็มีภาระรับผิดชอบต่อครอบครัวของตนเอง ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลได้ตลอดไป ดังนั้น ฟางต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน และเริ่มหางานทำเหมือนคนอื่นๆ สุขบ้างทุกข์บ้าง...

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนติดปีกบิน หลังจากผ่านเหตุการณ์มากมายในชีวิต ฟางได้แต่งงานกับจอห์นด้วยการแนะนำของเพื่อนร่วมงาน และเดินทางไปอยู่สหรัฐอเมริกาในรัฐ แคลิฟอร์เนียกับสามีอย่างไม่เคยคาดคิดมาก่อน

ฟางทำหน้าที่แม่บ้านตลอดเวลาในการมีชีวิตคู่โดยสามีทำงานคนเดียว เนื่องจากจอห์นผู้สามีเป็นคนดี ขยันขันแข็ง รักครอบครัว ไม่เคยทำให้ฟางต้องได้รับความเสียใจแต่ประการใดนับเป็นโชคดีของฟาง เหมือนสวรรค์ประทานสามีที่ดีเยี่ยมมาให้เป็นผู้ให้ความรักและปกป้องดูแลสมกับที่ฟางเรียกจอห์นว่า "พ่อสุภาพบุรุษ"

เกือบสี่สิบปีที่ผ่านมาฟางไม่เคยติดต่อพ่อเลย นับตั้งแต่ออกปากไล่เธอออกจากบ้านในวันนั้น ทุกคำพูดและท่าทางเกรี้ยวกราดของพ่อยังฝังอยู่ในความทรงจำของฟางเสมอมา ทั้งๆ ขณะนี้อายุมากแล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถลืมมันได้ น่าเสียดายที่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยไม่ได้ขอโทษพ่อ...มีอยู่วันหนึ่ง ลูกชายสองคนของฟาง บัดนี้โตเป็นหนุ่มแล้วได้ย้ายออกไปสร้างครอบครัวเองหลายปีมาแล้ว ไท มาหาพ่อ ซึ่งขณะนี้ได้เกษียณงานแล้วอยู่ที่บ้าน คอยดูแลเอาใจใส่ภรรยาอย่างดีตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา ลูกชายสองคนก็ออกไปดูแลครอบครัวของตนเอง...

ขณะนี้ฟางนั่งอยู่ในวิลแชร์ "ฟาง...จะเข้าบ้านหรือยัง" จอห์นเดินมาเพื่อจะช่วยเหลือวิลแชร์ให้...ขอบคุณสวรรค์ที่ประทานสามีที่ยอดเยียมมาให้ฉัน

"ดูสิ เขาไม่ได้มีสายเลือดเดียวกันกับฟาง ไม่ใช่พ่อแม่ ญาติพี่น้อง ไม่ใช่ลูกในไส้ของฉัน เขาเป็นคนอื่นแท้ๆ แต่...ทำไมเขาดีต่อฉัน ดูแลฉันเสมอต้นเสมอปลาย..."

ฟางจ้องมองดูดอกไม้ดอกเล็กๆ ที่ร่วงหล่นด้วยฝนเมื่อวาน ถูกลมแรงพัดปลิวกระจัดกระจายไปทั่วพื้น บ้างก็ลอยลอยเคว้งคว้างไปในอากาศ ...

ฝนตก..ดอกไม้โรย

**“ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู
เราจะเข้าไปหาผู้นั้น”**

เส้นทางชีวิตของมนุษย์เราในโลกนี้หาสิ่งใดที่สมบูรณ์แบบและเพียบพร้อม
บางคนเกิดมาท่ามกลางความขัดสนยากจนแร้นแค้น ใช้ชีวิตอย่างทุกข์ยากเวทนา
อดมื้อกินมื้อ บางคนเกิดมาบนกองเงินกองทองสามารถใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย
มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากมายเหลือเฟือ แม้ว่าจะร่ำรวยหรือยากจนต่าง
ก็หาความสุขทางใจมาเติมเต็มให้ชีวิตสมบูรณ์ไม่ได้ นอกจากได้รับการเลี้ยงดูฟูมฟัก
ด้วยสายใยรักที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข ผู้มอบความรัก ความอบอุ่น หล่อหลอมสร้าง
ความผูกพันให้เป็นหนึ่งเดียวกันในครอบครัว หากไม่เช่นนั้นแล้วชีวิตคงไม่ต่าง
จากฟางที่ถูกทอดทิ้งไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้เป็นแม่เป็นพ่อ สร้างบาดแผล
ลึกในใจให้แก่เธอจนต้องระหกระเหินไร้ซึ่งจุดหมายปลายทางอันเป็นที่พักพิงทั้งกาย
และใจ ถึงกระนั้นก็ตามชีวิตก็เชื่อว่า จะเลวร้ายเสมอไปเหมือนดังความมืดปิด

ที่ปกคลุมในเวลากลางคืน แต่เมื่อยามตะวันตกแสงในเช้าวันใหม่ก็ได้ฉายประกาย
ส่องสว่างขับไล่ความมืดมิดออกไป ในที่สุดฟางได้แต่งงานมีสามีที่ดีช่วยนำพาชีวิต
เติมเต็มสิ่งที่ขาดหายไปทำให้ชีวิตของฟางพบกับความสุขสมบูรณ์อย่างแท้จริง

เรื่องราวของฟางได้สะท้อนให้เห็นถึงการมีชีวิตในโลกนี้ แม้เราจะไม่ได้รับ
ความรักจากผู้เป็นพ่อ แม่ ญาติพี่น้อง หรือลูกๆ ก็ตาม แต่อย่าให้เราท้อแท้ สามี
ของฟาง “จอห์น” เปรียบเสมือนของขวัญชิ้นพิเศษที่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้สร้างฟ้า
สวรรค์แผ่นดินโลกได้ประทานให้แก่ฟาง ให้มีชีวิตที่ไม่ตกอยู่ในความทุกข์จนทนไม่ได้
แม้ว่าในช่วงชีวิตที่เหลือเราจะไม่มีใครที่เหลียวแลดูแลเรา ให้เรานึกอยู่เสมอว่า
เรายังมีผู้หนึ่งที่มีใจเมตตาปราณี พร้อมเสมอที่จะช่วยเหลือบรรดาผู้คนที่หัวใจ
แตกสลายจมอยู่กับอดีตที่เลวร้ายในชีวิตให้หลุดพ้นจากบาดแผลที่เกาะกินใจ
มีชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยความสุข ท่านผู้นั้นก็คือองค์พระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัส
ในพระธรรมวิวรณ์บทที่ 3 ข้อที่ 20 ว่า **“นี่แน่ะ เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใด
ได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น”** ลองสัมผัสและเปิดใจ
ให้พระองค์ ความมืดมิดจะกลับกลายเป็นความสว่างนำพาชีวิตให้ลูกช่วงโชติ
เปี่ยมล้นด้วยสันติสุข

29 อยากเห็นหน้าเธอ...นก

ชัยณรงค์ เด็กหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ กำลังตั้งอกตั้งใจฟังการแข่งขันฟุตบอลโลกกับเพื่อนๆ อีกหลายคน พร้อมกับส่งเสียงเชียร์กันอย่างสนุกสนาน บางคนในนั้นเป็นคนพิการทางสายตามองไม่เห็นรวมทั้งตัวเขาด้วย ซึ่งก็ไม่ใช่อุปสรรคในเรื่องกีฬาโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องราวเกี่ยวกับฟุตบอลแต่ประการใด

แนกว่านั้น พวกเขาไม่รู้ไปหมด ไม่ว่าใครเล่นอย่างไร ตำแหน่ง สังกัดอยู่ที่ทีมใดของประเทศ ดิวิชันไหน เป็นต้น ขนาดคนตาดีอย่างเรายังต้องถอยห่างออกมาด้วยความงุนงง

พวกเขาเข้าไปหมดได้อย่างไร เก่งจริงๆ !

ถ้าหากเราไม่อยู่ที่นั่น หรือเห็นกับตาคงไม่มีโอกาสรู้ว่า พวกเขาเป็นคนตาบอด เพราะการวิพากษ์วิจารณ์ผู้เล่นแต่ละคนนั้นยอดเยี่ยมจริงๆ แถมการเชียร์ก็ออกรสถึงพริกถึงขิง แสบทรวงจริงๆ และยอมรับว่าพวกเขารู้จริง ไม่ใช่วิจารณ์ส่งเดชเหมือนคนบางคน ! ทั้งๆ ที่ตาดีแต่หาสาระไม่ได้เลยจริงๆ ตะเจียดประตูก็โดนด่าเป้งไปก็มี....

นก นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งของประเทศไทย ยามว่างมักจะออกไปเป็นอาสาสมัครและวันนี้เธอมาเป็นอาสาสมัครฝึกหัด เพื่อช่วยเหลือคนพิการทางสายตา ถึงแม้ว่าตัวเธอจะไม่ใช่แฟนพันธุ์แท้ของกีฬาฟุตบอลเหมือนเด็กคนอื่นๆ ที่รวมกลุ่มกันอยู่ในขณะนี้ แต่ด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและจิตอาสาจึงทำให้เธอมีความสุขมาก ที่ได้มีส่วนร่วมในการ เชียร์ฟุตบอลโลกกับพวกเขาด้วย ทำให้เธอถึงกับพลอยตื่นเต้นไปด้วยอย่างมาก

เธอหันมามองนาฬิกาที่ข้อมือ

"โห..พวกเรา จบหรือยัง...นี่เกือบสว่างแล้วนะ พวกเรากลับไปนอนหะอะเดียวพุงนี้ลูกไม่ไหวจะโดนอาจารย์ดุเอานะ"

ชัยณรงค์ตอบกลับมาอย่างตื่นเต้นว่า

"ไม่ต้องห่วงหะรอกคุณนก พวกเราขออนุญาตอาจารย์ไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านอนุญาตให้เราดูฟุตบอลนัดพิเศษนี้ได้ พุงนี้ตื่นสายหน่อยก็ไม่ใช่ไรครับ"

อีกคนหนึ่งพูดเสริมขึ้นด้วยอาการดีใจเหมือนทีมของตนกำลังจะชนะ

"พี่นก...ไม่ต้องห่วงนะ พวกเราจะแยกย้ายกันไปนอนหลังจากจบเกมนี้แล้ว คงไม่เกินอีกสิบห้านาที แหม...พี่นก...สงสัยต้องตัดสินใจด้วยการเตะลูกโทษแน่เลย..."

เมื่อเธอทราบว่า พวกเขาได้รับอนุญาตจากผู้ใหญ่เรียบร้อยแล้วตามที่ได้ยินมาก็รู้สึกโล่งใจไปเพราะตัวเองก็ไม่ทราบว่า ที่นี้เขาอนุญาตพิเศษในวันนี้ให้พวกเขาได้มีโอกาสได้ชมหรือได้ฟังการแข่งขันฟุตบอลโลก ซึ่งความจริงก็ดีมากเหมือนกัน ทำให้คนเหล่านี้ สนุกสนาน ตื่นเต้น รักใคร่กลมเกลียวกัน อย่างน่าทึ่ง

นก ไม่อยากถามต่อเพื่อขัดความสุขของพวกเขาเหล่านั้น ได้แต่คิดในใจว่า

"มันเป็นความสุขเล็กๆ น้อยๆ หรือมากมายของพวกเขา เธอก็ยินดีที่จะทนอยู่เกือบสว่าง ดูบอลจากทีวีบ้าง หลับไปบ้างตื่นบ้าง แต่ก็พลอยตื่นเต้นไปกับพวกเขาด้วยจริงๆ"

นก ถามด้วย กับทุกคนว่า

"ฉันง่วงมากเลยนะพวกเรา ขอตัวไปนอนก่อนได้ไหม คิดว่าจะนอนที่นี้แหละ พรุ่งนี้ค่อยกลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วค่อยไปมหาวิทยาลัยตอนบ่าย..."

ชัยณรงค์ หันมาตามเสียงของนก

"ไม่เป็นไรครับคุณนก พวกเรากลับไปห้องพักได้เอง ไม่ต้องเป็นห่วง หากคุณง่วงก็ไปนอนพักก่อนก่อนก็ได้ พวกเราคงต้องอยู่กันยันสว่างแน่นอนเลย"

หลายวันต่อมา นกเริ่มสนิทสนมกับชัยณรงค์มากขึ้น จึงทราบว่า ชัยเด็กหนุ่มคนนี้ได้พิการทางสายตาแต่กำเนิด เขาเกิดมามองเห็นเหมือนคนทั่วๆ ไป แต่เนื่องด้วยประสบอุบัติเหตุรถชนทำให้สายตาพิการ และเริ่มต้นชีวิตใหม่อย่างยากเย็น

แต่ด้วยรักและการทุ่มเทเอาใจใส่ของพ่อแม่ เขาจึงได้มาอยู่ที่โรงเรียนนี้ เพื่อเรียนรู้การใช้ชีวิตอีกแบบหนึ่ง ทุกอย่างต้องเริ่มต้นใหม่หมด แม้กระทั่งการเข้าห้องน้ำ การซักล้างเสื้อผ้า แม้แต่การหัดเดินด้วยไม้เท้านำทาง

หลังจากนั้นก็เริ่มเรียนอักษรเบรลล์ (อังกฤษ: Braille) และพิมพ์ดีดตลอดจนการใช้คอมพิวเตอร์ เท่าที่ช่วยเหลือให้ฟัง มันต้องใช้ความอดทนและพยายามอย่างมากมาย เหมือนอยู่คนละโลกทีเดียว แต่ในที่สุดเขาก็ทำสำเร็จ สามารถอ่านออกเขียนได้และใช้คอมพิวเตอร์สื่อสารได้เหมือนคนทั่วไป แต่ที่พิเศษกว่านั้นช่วยชอบเรื่องกีฬาเป็นพิเศษ โดยเฉพาะฟุตบอล

"นก เธอรู้ไหม กว่าผมจะสามารถทำได้ ช่วยตัวเองได้ ทุกวันนี้ ล้มลุกคลุกคลาน หกล้มจนเกือบตาย เหมือนเด็กๆ หากไม่ยอมล้มเสียบ้างก็ไม่สามารถลุกขึ้นมาเดินได้ บางทีก็หัวแตกไปก็มี แต่ด้วยความคิดที่ว่า เราต้องชนะ เราต้องทำได้ ในที่สุดก็ทำได้จริงๆ"

นกตั้งใจฟังอย่างตาไม่กระพริบ เพราะตัวเองก็เพิ่งจะมาฝึกการดูแลคนตาบอดไม่นานนี้เอง ตอนนั้นก็มาอ่านหนังสือไสยตีให้คนตาบอดฟัง แต่ทำมาทำไปรู้สึกมีความผูกพันและอยากเรียนรู้ชีวิตคนพิการทางสายตามากขึ้น เลยขอเข้ามาฝึกการดูแลคนตาบอด ซึ่งเป็นสถาบันสำหรับคนตาบอดโดยเฉพาะ ก่อนที่นกจะคิดอะไรต่อไป

"นก ๆ พี่มีข่าวดีจะบอก ไม่รู้สนใจไหม ?"

"เรื่องอะไรหรือ อยากรู้จัง"

"คือว่า พวกเรามีทีมฟุตบอลของเราด้วย ผมก็เล่นเป็นผู้รักษาประตูในทีมเราจะมีการแข่งขันกับทีมจังหวัดอื่นเดือนหน้านี้ อยากชวนนกไปเชียร์พวกเรไปด้วย"

"เย...ดีใจ...นี่ไม่ได้หลอกกันเล่นนะ นกก็อยากรู้เหมือนกันว่าพวกเขาเล่นกันได้อย่างไร แล้วกติกาเหมือนที่เขาเล่นกันทั่วๆ ไปไหม"

ชัยณรงค์เห็นว่าสนใจและตื่นเต้นไปด้วยเลยเล่าให้ฟังย่อๆ

ก็เหมือนทั่วๆ ไปนั่นแหละ แต่...ทีมหนึ่งจะมีผู้เล่นเพียง 7 คนเท่านั้น มีคนพิการตาบอด 4 คนและคนที่เห็นเลือนลางอีกสูงสุดไม่เกิน 3 คน"

"แล้วอย่างอื่นเหมือนกันไหม?"

ชัยอธิบายต่อ

"เล่น 20 นาที พัก 10 นาที ส่วนลูกฟุตบอลนั้นเขาจะเอาลูกป็นอัดลมใส่เข้าไป เพื่อให้มีเสียงเวลาเล่นคนตาบอดจะได้ยินเสียงฟุตบอลวิ่งไปทางไหน"

นก รับปากทันที "นกไปด้วยแน่นอน รับรองไม่พลาด"

นกเห็นชัยณรงค์กำลังจะก้าวลงบันไดเพื่อเดินไปอีกตึกหนึ่ง เธอรีบคว้ามือของเขาไว้แน่น กะว่าจะจูงมือนำทางเขา แต่ก็ต้องหยุดสะดุดลง

"เออ...นก พี่จะบอกอะไรให้หะ เวลาเห็นคนตาบอดไม่ว่าอยู่ที่ไหนก็ตาม หากต้องการจะช่วยนำทาง อย่ารีบคว้ามือเขาทันที จะทำให้เขาหรือคนตาบอดตกใจ และอาจไม่แน่ใจว่าเป็นคนดีหรือคนร้าย ทางที่ถูกต้อง ควรเดินเข้ามาใกล้แล้วแนะนำตัว ใช้เพียงหลังฝ่ามือทาบเข้ากับหลังมือของคนตาบอด หากเขารู้จักหรือไว้ใจก็จะขยับมือขึ้นมาจับแขนให้เรานำทางไป แบบนี้จะเป็นวิธีที่สุภาพและให้เกียรติกัน"

"ขอโทษค่ะ นกไม่ได้คิดเรื่องนี้ ขอบคุณที่บอก เป็นความรู้ใหม่ที่มีความสำคัญสำหรับนกจริงๆ"จากนั้นทั้งสองก็เดินกันไปยังอีกตึกหนึ่งด้วยความสุขทั้งสองคน

และแล้ว...วันแข่งขันฟุตบอลก็มาถึงเสียงสองทีมต่างขนแฟนฯ มาเชียร์กันอย่างสนุกสนาน ไม่น่าเชื่อว่าพวกเขาจะเล่นได้ดีขนาดนั้น เล่นกันเจ็บๆเอาจริงเอาจังกันเลย บ้างก็โดนเตะแข้งนอนดินด้วยความเจ็บปวดไปก็มี แต่ก็ไม่มีใครบ่นว่าอะไร หายแล้วก็ลุกขึ้นวิ่งต่อ เสียงเชียร์ดังกระหึ่มกึกก้อง เสียงคนพากย์ผ่านไมโครโฟนดังพอสสมควร ทำให้การเล่นออกรสชาติมากยิ่งขึ้น คิดว่าเสียงพากย์

ที่ดังนั้นมีส่วนช่วยในการเล่นฟุตบอลของพวกเขาเหมือนกัน ยอมรับว่าการเล่นกีฬาทำให้พวกเขาถึงแม้จะพิการทางสายตา

แต่..ก็สามารถทำให้ความเขาเกิดความสุข ร่าเริง สนุกสนาน ไปพบเพื่อนใหม่ๆ ประสบการณ์ใหม่ๆ เกิดความเชื่อในตัวเองมากยิ่งขึ้น

วันนั้นหลังจากการแข่งขันจบลงแล้ว ปรากฏว่าทีมของชัยณรงค์ชนะ 6 ต่อ 2 ซึ่งได้รับของรางวัลไปตามระเบียบ ทุกคนในทีมต่างดีใจอย่างเห็นได้ชัด

จากนั้นไม่นาน นกได้รับข่าวว่า ชัยณรงค์ ไปเล่นฟุตบอล หัวไปโขม่งเข้ากับเสาข้างประตูอย่างแรงจนเลือดตกยางออก ต้องเข้าห้องผ่าตัดฉุกเฉิน หลังผ่าตัดนกได้เข้าเยี่ยมเกือบทุกวัน จนวันหนึ่งณรงค์ชัย บอกว่าเอียงหูมาใกล้ๆ แล้วกระซิบด้วยเสียงที่แผ่วเบา...

"อัครชัย เธอรู้ไหม ผมเห็นนางๆ แล้ว เย้...ดีใจกับผมไหม?" "ดีใจที่สุดในโลกเลย บอกไม่ถูกว่าจะพูดอย่างไรดี" ชัยณรงค์ ยังพูดต่ออีกว่า วันนั้นหลังผ่าตัดพอรู้ว่าเห็นนางๆ แล้วหมอบถามว่า "สิ่งแรกที่ชัยอยากเห็นที่สุดในโลก คืออะไร?"

รู้ไหมผมบอกอย่างไร" "แล้ว..ชัยบอกหมอบว่า...?"

"ผมอยากเห็นใบหน้านางฟ้าที่แสนดีคนหนึ่งชื่อ นก... ! !"

อยากเห็นหน้าเธอ...นก

“จงช่วยรับภาระของกันและกัน”

การที่คนหนึ่งคนใดต้องตกอยู่ในโลกแห่งความมืด เป็นผู้พิการทางสายตา ไม่ว่าจะเป็นโดยกำเนิดหรือที่หลังก็ตาม ย่อมบั่นทอนความรู้สึกทางจิตใจและขาดโอกาสในสังคม ซึ่งปัญหาใหญ่ของคนพิการทางสายตา คือ การไม่ได้รับการยอมรับความสามารถของเขาจากคนปกติ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการศึกษา และอาชีพการทำงาน ดังนั้นหากมีผู้คนที่จะแบ่งปันไมตรีช่วยเหลือจนเจือ คอยเป็นเพื่อนที่ให้อภัยใจ มอบโอกาสดีๆ ให้แก่เขา ดังเช่น เรื่องราวของชัยณรงค์ ที่ได้รับการเฝ้าเอาใจใส่จากนก จนเธอเป็นนางฟ้าที่แสนดีของเขาและเป็นคนแรกที่ชัยณรงค์อยากเห็นใบหน้าของเธอ

ในสังคมปัจจุบันที่ทุกคนต่างดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของตนเองจนลืมมองคนรอบข้างที่ด้อยโอกาสมากกว่า ดังนั้นหากทุกคนตระหนักและหยุดคิดสักนิดว่า ยังมีคนอีกมากมายที่รอคอยความช่วยเหลือ อยากมีโอกาสนในสังคม ในพระคัมภีร์ ได้ชี้แนะแนวทางในการอยู่ร่วมกันในสังคมว่า **“จงช่วยรับภาระของกันและกัน และด้วยการกระทำเช่นนี้ท่านทั้งหลายก็ได้ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของ**

พระคริสต์” คริสตชนรู้เสมอว่าเมื่อเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์แล้ว ภาระทั้งหมดได้วางไว้ที่พระองค์ ปัญหาอุปสรรค โรคภัยไข้เจ็บ ความเลวร้ายต่างๆ ในชีวิตแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน แต่พระเยซูทรงแบกรับภาระทั้งหมดนั้นไว้โดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ดังนั้นการอยู่ร่วมกันในสังคม ทุกคนต้องแบกภาระช่วยเหลือซึ่งกันและกันไม่ว่าจะอยู่ในฐานะเช่นไรก็ตาม ซึ่งการช่วยเหลือกันและกันนั้นไม่ใช่ลำแดง ออกเฉพาะคำพูดเท่านั้นแต่ยังแสดงออกด้วยความรักและการกระทำของเราด้วย

เชื่อว่าถ้าเราแต่ละคนตระหนักและมีความคิด จิตวิญญาณเป็นหนึ่งเดียวกันในเรื่องนี้ ไม่เพียงแต่จะช่วยให้สังคม ชุมชนของเราน่าอยู่มากขึ้น เพราะเรามีใจเอื้ออาทร ห่วงใยซึ่งกันและกัน แต่สิ่งที่ทำไปนั้นจะส่งผลสะท้อนให้ชีวิตของเรามีแต่สันติสุข เปี่ยมล้นไปด้วยความชื่นชมยินดีอีกด้วย

30

วาสนา...หัวเท้าบอกยน

(หัวโตเท่ากระบอกตำหมากของทางใต้)

หน้าร้อนปีนี้ มันช่างรุนแรงราวกับโลกจะแตกเป็นเสี่ยงๆ สังกะสีบนหลังคาโอดร้องเสียงดังอืดอาด ผนังห้องที่ปิดด้วยสังกะสีป่นไม้กระดานเก่าๆ สองด้าน นอกนั้นโล่งหมด ลมที่เคยพัดผ่านให้หายใจได้บ้าง วันนี้หยุดนิ่ง ไม่มีแม้กระทั่งเสียงใบไม้ที่เคยกระซิบกระซาบเวลาลมพัดโบกเพียงแผ่วเบา เหมือนวานวันที่ผ่านมา

"ไฉย...มันจะร้อนไปถึงไหนกันวะ" เสียงเอกร้องตะโกนด้วยความหงุดหงิด

เอก ซึ่งคนทั่วบางต่างก็รู้จักันหมดว่า มันเป็นเด็กเกร ซอบไปมีเรื่อง มีราวกับเด็กวัยรุ่นในเมืองเสมอๆ หรือแม้แต่คนในพื้นที่เดียวกันก็ต่างให้ความสนใจในความกว้างของเขามากๆ ทั้งๆ ที่แม่มีสวนผักและยาง ต้องทำงานหนักทั้งวัน ส่วนน้องสาวชื่อ น้อย โตได้เล็กกันมากก็ช่วยแม่ทำสวนอย่างขยันขันแข็ง

เพิงที่พักอยู่ปลายสวน สร้างด้วยมือของเอกนั่นเอง เขามักจะแอบมาอยู่ที่นี่คนเดียวในวันที่เขาตงงาน เห็นบอกว่าซอบเพราะมันเงียบดี แถมเย็นสบาย อีกต่างหาก

ความจริงแม่อยากให้เราช่วยทำสวนอีกแรงหนึ่ง แต่เอกไม่ชอบ บอกว่าไม่อยากเป็นชาวสวน เพราะทำเท่าไรก็มีแต่หนี้เพิ่มพูนขึ้น ที่ดินก็ต้องตัดขายไปเป็นระยะๆ เมื่อเลยออกไปทำงานในเมืองเป็นผู้ช่วยร้านซ่อมจักรยานยนต์

วันนี้เป็นอีกวันหนึ่งที่เอกกลับบ้าน พอสายหน่อยก็หลบมาที่พักปลายสวน "พี่เอกทานข้าวหรือยัง" เสียงร้องเรียกมาแต่ไกลของน้อยน้องสาว

เอกตะโกนตอบ

"กลับมาแล้วหรือ...แม่ละ.?"

"กลับมาพร้อมกันนี้แหละ แม่ให้ถามว่า เย็นนี้อยู่กินข้าวด้วยกันมั๊ย"

เอกตอบด้วยอารมณ์ดี

"ได้ๆ ข้าจะอยู่กินด้วย ยังไม่ไปไหน พอดังานมันหมด ตอนนั้นเลยได้พักสักระยะหนึ่ง"

ตกเย็น แม่ลูกสามคนกำลังทานอาหารอยู่ในบ้านอย่างเอร็ดอร่อย เพราะนานๆ จะได้ทานฝีมือแม่สักครั้ง นอกนั้นก็กินข้าวนอกบ้านเสียจนเบื่อ ทันใดนั้นก็มีเสียงรถมอเตอร์ไซด์วิ่งไปมาบิดเสียงดังลั่นไปหมด แม่หันมามองหน้าเจ้าเอก พร้อมกันลั่นหัว

"อีกแล้ว นัดใครไว้ คราวที่แล้วยังไม่เชิดอีกหรือ?"

เจ้าเอกยิ้ม

"ข้าไม่ได้นัดใครไว้แม่ คราวที่แล้วโดนตำรวจจับเพราะถนนมันลื่นนะแม่"
แม่พลอยเอ่ยขึ้นอีกครั้งด้วยความอ่อนใจ

"ถามจริงๆ เถอะวะ ทำไมเอ็งชอบไปแข่งรถกับพวกนี้ มันเสี่ยงจะตายไป
เปลวๆ อาจตายหรือไม่ก็พิการได้"

เอกเถียง "แม่ก็เห็นนี่นา...เห็นไหมไม่ไปแข่งกับมัน พวกมันก็มากวนมา
ทำท่าเสียงดัง ยกล้อหน้าวิ่งไปวิ่งมาหน้าบ้านเรา"

น้อยผสมโรง ออกความเห็น

"พี่ก็ไม่ต้องยุ่งกับมันก็ได้เนี่ยนา แข่งมอเตอร์ไซค์นี่มันอันตรายจะตายไป
ยิ่งแข่งกันบนถนนหลวง ไหนจะต้องระวังตำรวจยังต้องระวังรถสวนอีกต่างหาก"

เอกทำท่าชักไหล่

"เออ...มันทำหายดี พี่ชอบ"

น้อยเอ่ยเตือนพี่ชายอีกครั้ง พร้อมกับเดินไปยกน้ำให้แม่และพี่ชาย

"ถ้าโดนตำรวจจับอีก เตือนร้อนแม่อีกตามเคยต้องไปประกันตัว พี่นี่แปลก
จริงๆ"

เอกทำหน้าครุ่นคิดสักพัก

"ก็ได้ วันนี้อากาศมันร้อน แถมรถก็ยังแต่งไม่เสร็จ ฝากไว้ก่อนละกัน
เดี๋ยวออกไปบอกพวกมันเอาไว้วันวันกันใหม่ จะแข่งที่ไหนเมื่อไหร่ก็ว่ากันอีกที
สบายใจได้แล้วแม่วันนี้"

น้อยบ่นในลำคอ

"ความจริง หาอย่างอื่นเล่นก็ได้ ทำไมต้องแข่งรถกันบนถนน ไม่เห็นเข้าท่าเลย ข้าไม่เห็นมันสนุกที่ไหน"

เอกยังยืนย่นอย่างแข็งขันว่า

"มันทำทนายดี" พร้อมกับยิ้มที่มุมปาก

แม่ทำท่าจะพูดอะไรต่อ ก็พอดีมีคนมาหาที่บ้านสองสามคนพร้อมกับเอ่ยทักขึ้น

"แม่พลอยๆ ได้ข่าวว่า ที่บ้านมีต้นวาสนามันออกดอก พวกเราขอเข้าไปดูหน่อยได้ไหม เห็นใครๆ บอกว่า ต้นวาสนานี้ออกดอกบ้านใดบ้านนั้นจะโชคดี ร่ำรวย เป็นบ้านคนมีบุญ พวกเราก็เลยอยากเห็นเป็นบุญตาหน่อย"

แม่พลอยหรือแม่ของเอกนั่นเอง ลูกขึ้นต้อนรับเพื่อนบ้านด้วยอารมณ์ดี

"แหม...ไม่รู้จะเนีย เจ้าต้นวาสนานี้มันจะเกี่ยวอะไรกับบุญวาสนา"

เพื่อนบ้านรุดต่อ

"เออনা..ขอให้พวกเราได้เห็นหน่อยว่าหน้าตามันเป็นอย่างไรกันแน่ เกิดมาก็ยังไม่เคยเห็น"

น้อยเสริมขึ้น

"ต้นนี้พ่อปลูกไว้หลายปีมาแล้วก่อนที่จะจากไป ความจริงก็ไม่ได้ใส่ใจมันเป็นพิเศษอะไรดอก ดูต้นมันผอมแต่สูงชะลูดทีเดียว แต่ปีนี้มันเพิ่งออกดอก เคยเห็นกล้วยไม้พวกข้างกระ ข้างแดง ข้างขาวไหม มันคล้ายๆ แบบนั้นแหละ แต่มันยาวเป็นยวงเหมือนหางกระรอก กลิ่นหอมเย็น อย่าบอกใครเชียะ กลิ่นคล้ายมะลิหรือดอกแก้ว หรือราตรี"

หลังจากนั้นแม่กับเจ้าน้อยก็พาเพื่อนบ้านสองสามคนเข้าไป
หลังบ้าน ต้นวาสนาที่เห็นปลูกอยู่ใกล้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งข้างล่างมีจอมปลวก
อยู่อันหนึ่งด้วย

"ว้าย...สวยจริงๆ ด้วย" เพื่อนบ้านส่งเสียงด้วยความดีใจที่ได้เห็น

"เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกนะเนี่ย คงเป็นบุญวาสนาของเราแท้ๆ"

เจ้าเอกไม่ได้ตามเข้าไปดู เพราะต้องออกไปเจรจาดินแดนกับพวกนัดบิด
ที่มาทำทนายอยู่หน้าบ้าน เห็นชาวบ้านทยอยกันเข้ามาในบ้าน ก็รู้สึกไม่พอใจเท่าไร

ยิ่งนับวันก็ยิ่งเพิ่มจำนวนคนมากขึ้น ทำอย่างกับมีงานวัดหรืองานบุญ
อะไรสักอย่าง เลยเข้าไปดูที่หลังบ้านว่ามันเกิดอะไรกันขึ้น ถึงมีคนมามากขึ้นทุกวัน

"แหม พวกเรา นี่มันต้นไม้ธรรมดาๆ นี่เอง ต้นวาสนาก็ออกดอกออกผล
ไม่เห็นน่าตื่นเต้นสักหน่อย"

"ยายเนี่ยน หนึ่งในจำนวนนั้นพูดขึ้นอย่างนอบน้อม

"โอ...อย่าไปพูดแบบนั้น มันเป็นบุญวาสนาจริงๆ นะ ต้นนี้ออกดอก
บ้านไหนบ้านนั้นมีบุญมากจะร่ำรวยกันใหญ่แล้ว ยิ่งมาเห็นมีจอมปลวกด้วยแล้ว
โห... ยิ่งศักดิ์สิทธิ์ใหญ่เลย"

แม่พลอยเสริม

"เอก ตอนลูกเด็กๆ จำได้ไหม ชอบซุกซนไปฉีใส่จอมปลวก แล้วไอ้จุ่มัน
เกิดววมขึ้นมา เอ็งร้องไห้ใหญ่เลย ฮ่า ฮ่า ฮ่า"

เอกไม่เชื่อ

"มันไม่เกี่ยวกันดอก ข้าไม่เชื่อ รู้แต่ว่ามีคนเขาใช้ดินจากจอมปลวก ไปผสมพอกทำไข่เค็มขายนะเป็นไปได้ และสมัยโบราณเขาเอาไปผสมหล่อโลหะ ของช่าง"

เอกได้แต่สั่นหัวแล้วเดินจากไป ปล่อยให้แม่และน้องพูดคุยกับชาวบ้าน ที่พาคนมายื่นดูจำนวนเพิ่มขึ้น จนวันหนึ่งเอกกลับมาบ้านอีกครั้ง

คราวนี้ถึงกับตกใจ เกิดอาการหงุดหงิดเพราะต้นวาสนา จอมปลวก ใต้ต้นไม้ ถูกผูกด้วยผ้าหลากสี แถมมีกระถางรูป ดอกไม้ ผลไม้ อ้อย และกล้วย เต็มไปหมด

เพิงที่พักที่เคยเงียบสงบ บัดนี้มันกลายเป็นที่ตั้งขายดอกไม้ พวงมาลัย ไปแล้ว เอกรู้สึกเคืองมากที่แม่และน้องปล่อยให้ชาวบ้านแห่กันเข้ามาบนบาน ขออะไรต่อมิมะไรอุ่นไปหมด

แม่ปลอบใจเอกว่า

"โลกทุกวันนี้มันเจริญมากขึ้นเท่าไร ต่างคนต่างอยู่ ต่างกินต่างแย่งกัน หาแต่เงิน ไม่ได้ฟังพาดูภัยกันเหมือนเมื่อก่อน มีอะไรก็ไม่เคยพูดเคยจากัน ดังนั้น มีอะไรที่พอเป็นที่พึงทางใจของพวกเขาได้ก็คิดว่าเอาไว้ ศาสนาก็ไม่เคยเข้าหาศึกษา อย่างจริงจัง"

เอกยังไม่ชอบอยู่นั่นเอง ภู่ ๆ วันหนึ่งด้วยความวู่วามเลยคว้า **เจ้าพรา (มีดพรา)** ไปตัดต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น เนื่องจากไม่เคยตัดมาก่อน เลยตัดไปรอบๆ ทีละนิด ไม่ช้าต้นไม้ก็ล้มลงมาทับตัวเองจนแขนหักแถมปากบวม แม่ต้องพาไปหาหมอที่โรงพยาบาล

แถมรื้อเจ้าจอมปลวกออกด้วยความที่ไม่ต้องการให้คนเข้ามาวุ่นวาย
มากมายในบ้าน เพราะต้องการความสงบ แม่รู้สึกไม่สบายใจที่เอกราชทำเช่นนั้น
แม่ไม่ให้อภัยกับหลุดปากคำว่า....

**"ตัดต้นไม้ พันวาสนา รื้อจอมปลวก เกิดชาติหน้า... ตัวเท่าลูกกรอก
หัวเท่าบอกลาย !!"**

(ตัวโตเท่าลูกกรอก หัวโตเท่ากระบอกลำบากมากของทางใต้)

วาสนา..ห้วเท่าบอกยน (ห้วโตเท่ากระบอกตำหมากของทางใต้)

“เราทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่ทำได้นั้นเป็นประโยชน์”

คนจำนวนมากมามีชีวิตอยู่ไปวันๆ ไร้ทิศทาง ขาดเป้าหมายของชีวิต ขาดการสำรวจตัวเองว่าการดำเนินชีวิตในแต่ละวันนั้นมีคุณค่า ความหมายหรือไม่ นักปรัชญากรีกท่านหนึ่งชื่อ โซคราติส ได้ให้ข้อคิดไว้ว่า ชีวิตที่ไม่มีการตรวจสอบ เป็นชีวิตที่ไม่มีคุณค่า การตรวจสอบ การใคร่ครวญชีวิตเรานั้นเป็นเรื่องสำคัญมาก ในการพัฒนาชีวิตทางด้านจิตวิญญาณ ไม่เพียงแต่เราจะใคร่ครวญถึงการกระทำ คำพูดของเราที่มีต่อผู้อื่นว่าไปทำลายจิตใจ หรือทำให้ผู้อื่นเป็นทุกข์ เสียหายจากการกระทำ คำพูดของเราหรือไม่ แต่เรายังต้องคำนึงถึงความคิดเราด้วยว่าคิดไม่ดีกับใครบ้างหรือไม่ ดังนั้นเพื่อความเป็นมนุษย์ที่ดำเนินชีวิตอย่างเกิดผล เราต้องไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง เพราะความต้องการของเนื้อหนัง ดังเช่น ตัวอย่างของ นายเอก นั้นใช้เสรีภาพในการดำเนินชีวิตที่เกินขอบเขต สร้างความเดือดร้อนให้กับ

ชาวบ้านด้วยเป็นคนที่เกรง ซีมอเตอร์ไซด์ที่ผาดโผน เสียงดัง เสียงอันตราย ทำให้ชุมชนไม่น่าอยู่ หรือการมีเสรีภาพในความเชื่อ การนับถือศาสนาของคนในชุมชน เช่น ในเรื่องของต้นวาสนาที่ถูกผูกด้วยผ้าหลากสี แถมมีกระถางรูปดอกไม้ ผลไม้ อ้อย และกล้วย เต็มไปหมด สะท้อนให้เราเห็นว่าต้นวาสนาเป็นที่พึ่งทางใจทางหนึ่งของผู้เชื่อในสิ่งที่ตนเองเคารพนับถือ

เสรีภาพในการดำเนินชีวิตตามความเชื่อของคริสตชน ให้ข้อคิดเราไว้ว่า **“เราทำสิ่งสารพัดได้แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่ทำได้นั้นเป็นประโยชน์ เราทำสิ่งสารพัดได้แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่ทำนั้นเป็นการเสริมสร้างทำให้เราจำเริญขึ้น เราไม่ควรเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่น”** (จาก พระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 10 ข้อที่ 23-24)

ให้เราใช้เสรีภาพด้วยการคำนึงถึงความรับผิดชอบควบคู่กันไป ซึ่งเป็นความรับผิดชอบทั้งทางด้านกฎหมายและจริยธรรม อย่าให้เราดำเนินชีวิตอย่างคนมีเสรีภาพ คิดอยากจะทำอะไรก็ทำ อยากพูดอะไรก็พูด โดยไม่คิดถึงใจผู้อื่นว่าทำให้เขาเป็นทุกข์ เสียหายหรือไม่ และอย่าให้เราใช้เสรีภาพนั้นเป็นข้ออ้างในการทำความชั่ว เชื่อว่าถ้าเราใช้เสรีภาพที่ไม่เกินขอบเขต ไม่ล้ำเส้นผู้อื่น จะทำให้สังคม ชุมชนที่เราอยู่สงบสุขมากขึ้น

หนังสือ “ร้อยเรื่องราว...ร้อยข้อคิดเตือนใจ”
 จะช่วยเสริมสร้างความหวัง กำลังใจในการดำเนินชีวิต
 ด้วยการนำข้อคิดดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
 อีกทั้งเพื่อช่วยปรับปรุง เปลี่ยนแปลงความติด
 ทัศนคติเมื่อต้องเผชิญปัญหาต่างๆ
 หวังว่าผู้อ่านทุกท่าน จะมีชีวิตที่เติมเต็มไปด้วยพระพร
 ความชื่นชมยินดีและสันติสุขอย่างแท้จริง

สื่อมวลชนเสียงสันติ / Voice Of Peace

เสียงสันติ 27/1 ถนนหนองปรือ-ก๊อป ตำบลหนองป่าครั่ง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50000
 27/1 Nhongprathee Rd, Nhongpakrang, Muang, Chiang mai 50000
 โทรศัพท์/Tel. 053-242654, 053-260627 แฟกซ์/Fax 053-248342
 อีเมล/E-mail : vop@voiceofpeace.org, www.voiceofpeace.org
 www.facebook/voiceofpeace2011

voiceofpeace.org

vopradio.net

facebook